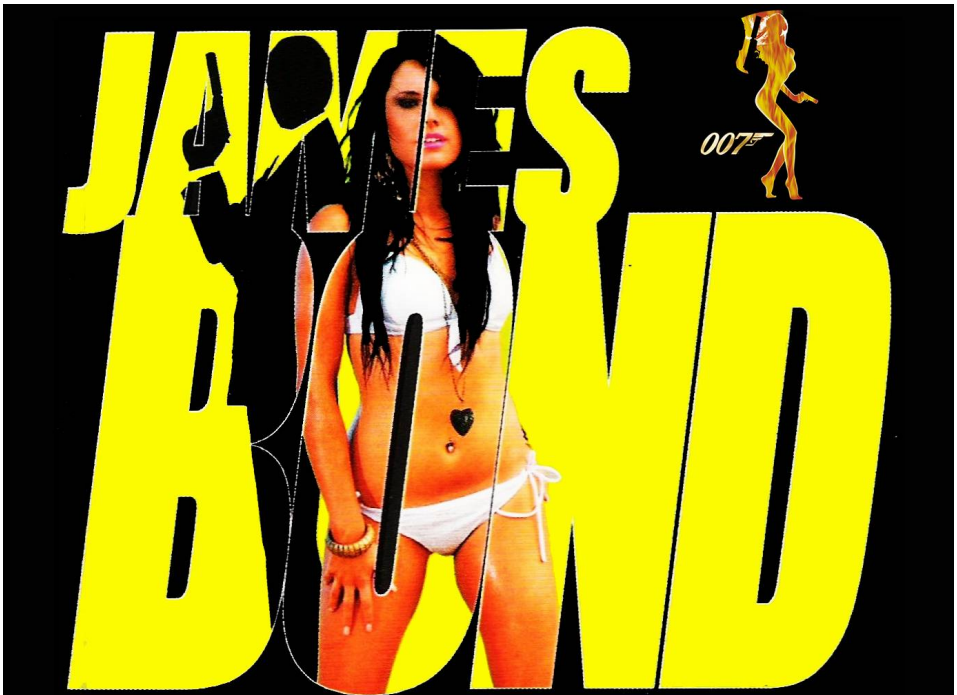

IAN FLEMING

DR. NO

VOLUMUL 7

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 7

DR. NO

Original: *Dr. No* (1958)

Traducere de:
MEROPI PAPAGHEORGHE

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ
2010

Capitolul 1

V-aud perfect

La ora șase fix, soarele apuse cu o ultimă strălucire galbenă în spatele Munților Albaștri, un val de umbră violet se așternu peste Richmond Road, iar greierii și broaștele din grădinile selecte începură să cânte, să orăcăie.

În afară de zgomotul de fundal al insectelor, pe strada largă și pustie domnea liniștea. Înstăriții proprietari ai caselor mari și ferite – manageri de bancă, directori de firmă și funcționari civili importanți – se întorseseră încă de la ora cinci și discutau cu soțiile lor, sau făceau duș și își schimbau hainele. În jumătate de oră strada urma să prindă din nou viață cu traficul petrecăreților, dar acum, pe această foarte selectă bucată din „Rich Road”[{1}], după cum îi ziceau comercianții din Kinston, nu se putea simți decât suspansul unei scene goale și parfumul greu, nocturn de iasomie.

Richmond Road e cea mai „bună” stradă din toată Jamaica. Este echivalentul jamaican al unor locuri ca Park Avenue, Kensington Palace Gardens, Avenue D’lena. Cele mai „bune” familii locuiesc în aceste case mari de modă veche, fiecare cu hectarul ei de gazon impecabil, printre cei mai nobili copaci și cele mai rafinate flori din Grădina Botanică de la Hope. Strada lungă și dreaptă este umbroasă, liniștită, departe de întinderea însorită și vulgară a Kingstonului, unde riveranii își câștigă banii, iar în dreptul intersecției din capăt se află domeniul King’s House, unde Guvernatorul și Comandantul Suprem al Jamaicăi locuiește alături de familia sa. Nicio altă stradă din Jamaica nu putea avea un capăt mai măreț.

La colțul estic al intersecției, se află Richmond Road Nr.1, o casă cu etaj, înstărită, având o verandă albă spațioasă, atât la parter cât și deasupra. De la stradă, o cărare cu pietricele duce până la coloanele de la intrare, printre peluze liniștite cu

terenuri de tenis, pe care, în seara aceasta, ca în toate celelalte seri, sunt pornite stropitorile automate. Conacul este un Mecca al întâlnirilor de societate din Kingston. Se numește Queen's Club și are în spate mândria a cincizeci de ani de exigență în alegerea membrilor.

Refugii exclusiviste ca acesta nu vor mai supraviețui pentru multă vreme în Jamaica modernă. Într-o bună zi, ferestrele de la Queen's Club vor fi zdrobite, iar clădirea va arde până în temelii, dar pentru moment existența sa este utilă pe o insulă sub-tropicală – este bine administrat, personalul este atent ales, iar bucătăria și pivnița de vinuri sunt printre cele mai rafinate din întreaga Mare a Caraibelor.

La momentul respectiv al zilei, aproape în fiecare seară, puteai găsi aceleași patru mașini parcate pe stradă, în dreptul clubului. Erau mașinile distinșilor jucători de bridge care se întâlneau punctual la ora cinci și jucau până spre miezul nopții. Aproape că puteai să-ți reglezi ceasul în funcție de apariția lor. Respectând ordinea în care sunt acum aliniate pe lângă borduri, mașinile aparțin brigadierului de comandă al Forței de Apărare din Caraibe și profesorilor de la Kinston University. La capătul șirului se afla un Sunbeam Alpine negru, aparținând comandatului în rezervă John Strangways din Marina Regală, controlorul regional al Caraibelor – sau, în termeni mai puțin discreți –, reprezentatul local al Serviciilor Secrete Britanice.

•

Chiar înainte de șase și un sfert, liniștea de pe Richmond Road fu ușor întreruptă. Trei cerșetori orbi apărură de după colțul intersecției și, mergând încet pe trotuar, se apropiară de cele patru mașini. Erau chinezi negri – oameni solizi, dar pășeau aplecați, lovind în bordură cu bastoanele lor albe. Mergeau în șir indian. Primul bărbat, care purta ochelari albaștri și care părea să vadă mai bine ca ceilalți, mergea în față cu o cană de tinichea legată în capătul bastonului pe care îl ținea în mâna stângă. Mâna dreaptă a celui de al doilea bărbat se sprijinea pe umărul drept al celui din față, iar mâna dreaptă a celui de al treilea pe umărul celui din mijloc. Ultimii

doi bărbați mergeau cu ochii închiși. Purtau haine jerpelite, iar pe cap șepci murdare de paie, cu cozoroace mari. Nu vorbeau și niciun alt zgomot nu venea dinspre ei, în afară de loviturile ușoare ale bastoanelor avansând pe trotuarul umbros, înspre mașinile parcate. Cei trei orbi nu ar fi ieșit în evidență în Kingston unde sunt o grămadă de oameni sărmani pe stradă, însă pe această stradă liniștită, opulentă și pustie, cei trei făceau neplăcut contrast. De asemenea, era ciudat ca toți trei să fie chinezi negri. Nu este un amestec obișnuit de rase.

În sala de joc, o mână arsă de soare se întinse spre marea de verde din centrul mesei și stivui patru cărți. Cu o pocnitură fadă, levata intră în joc.

— O sută de puncte de onor și nouăzeci dedesubt! spuse Strangways. Se uită la ceas și se ridică. Mă întorc în douăzeci de minute. Bill, e rândul tău să împărți. Comandați ceva de băut. Pentru mine, ca de obicei. Nu vă obosiți să-mi pregătiți o mână cât lipsesc. Mă prind întotdeauna.

Bill Templar, brigadierul, râse scurt. Sună din clopoțel și adună cărțile înspre el.

— Să te grăbești, ce naiba, spuse el. Întotdeauna ne lași baltă atunci când ne e lumea mai dragă.

Strangways ieșise deja pe ușă. Cei trei bărbați se afundară resemnați în scaune. Stewardul de culoare intră și luă comanda băuturilor, pentru Strangways un whisky cu apă.

În fiecare seară exista o întrerupere deranjantă la ora șase și un sfert, aproape de jumătatea celui de-al doilea rober. La momentul acela, negreșit, chiar și atunci când nu își terminaseră mâna, Strangways trebuia să se ducă până la „birou” să „dea un telefon”. Era extrem de iritant. Dar Strangways era un membru de neînlocuit al cvartetului, așa că îi tolerau capriciul. Niciodată nu fusese explicat în ce anume consta „telefonul”, și nici nu întreba nimeni. Datoriile lui Strangways erau „secrete” și cam atât. Foarte rar lipsea mai mult de douăzeci de minute, iar ei se înțeleseseră ca el să-și răscumpere absența printr-un rând de băuturi.

Băuturile sosiră, iar cei trei bărbați începură să discute

despre curse.

•

De fapt, acesta era cel mai important moment al zilei pentru Strangways – datoria de a contacta prin radio puternicul transmițător de pe acoperișul clădirii din Regent's Park – sediul central al Serviciilor Secrete. În fiecare zi, la șase treizeci ora locală (cu excepția cazurilor când anunța în prealabil că nu va putea lua legătura pentru că, de exemplu, urma să fie plecat în interes de serviciu pe una din insulele din teritoriul său, sau când era grav bolnav), transmitea raportul zilnic și recepționa ordinele. Dacă nu reușea să intre pe fir la șase treizeci fix, urma un al doilea apel, apelul „albastru", la șapte sau ultimul, apelul „roșu" la șapte treizeci. Mai târziu de șapte treizeci, dacă nu se făcuse legătura, se constata o „Urgență", iar Secția III, autoritatea direct responsabilă la Londra, urma să preia imediat misiunea de a afla ce s-a întâmplat.

Până și un apel „albastru" este un semn rău pentru un agent, în afara cazului în care motivele sale, „declarate" nu primiseră răspuns. Orarul apelurilor radio din sediul central Londra este extrem de încărcat și chiar și o întrerupere minoră, cauzată de un singur apel suplimentar, este un deranj primejdios. Strangways nu a suferit niciodată dezonoarea unui apel „albastru", darămite a unuia „roșu", și era cât se poate de sigur că nu i se va întâmpla vreodată. În fiecare seară, la exact șase și cincisprezece, Strangways părăsea Queen's Club, se urca în mașină și conducea zece minute până la bungaloul său de la poalele Munților Albaștri, cu vedere spre portul din Kingston. La șase douăzeci și cinci traversa coridorul, înspre biroul din spate. Descuia ușa și o încuia la loc pe dinăuntru. Domnișoara Trueblood, care se prezenta drept secretara sa, dar era de fapt secundul lui Strangways și un fost ofițer șef al WRNS[{2}], l-ar aștepta deja în fața radioreceptorului din falsul cabinet de lucru. Ar avea căștile pe urechi și un carnețel pe genunchi, făcând primul contact, bătând semnalul de chemare, WXN, pe o frecvență de 14 megaherți. Strangways s-ar tolăni în scaunul de lângă ea și ar prelua apelul, așteptând

un gol brusc în eter, semnalul că, la Londra, WWW intra pe fir.

Era un program bătut în cuie. Strangways era genul de om care funcționa după programe bătute în cuie. Din păcate, un comportament repetitiv, foarte strict, poate fi mortal dacă este intuit de inamic.

Strangways era un bărbat înalt, cu o pată neagră deasupra ochiului drept și cu o înfățișare acvilină ce amintea de prora ascuțită a unui vas distrugător. În momentul de față traversa în grabă holul cu lambriuri de mahon din Queen's Club, împingând la o parte delicatele plase de țânțari din prag, repezindu-se spre alee, peste cele trei trepte de la intrare.

Nimic nu părea să-i tulbure gândurile în acel moment, poate doar plăcerea senzuală a aerului proaspăt de seară și amintirea fineții cu care câștigase cele trei cărți de pică. Mai era și cazul acela, bineînțeles, cazul la care lucra, o afacere dubioasă și complicată pe care M i-o pasase, oarecum nonșalant, în urmă cu două săptămâni. Dar lucrurile mergeau bine. O pistă întâmplătoare din comunitatea chineză dăduse roade. Ieșiseră la lumină câteva unghiuri ciudate – pentru moment erau niște umbre de unghiuri – dar dacă prindeau rădăcini, gândea Strangways mergând pe cărare către Richmond Road, putea ajunge implicat în ceva cu totul ciudat.

Strangways ridică din umeri. Bineînțeles că până la urmă nu va fi așa. Fantasticul nu se materializa niciodată în domeniul lui de lucru. Va fi probabil o soluție oarecare, țesută de isteria de zi cu zi și de imaginațiile încinse ale chinezilor.

În mod automat, o altă parte a minții lui Strangways recepta prezența celor trei orbi. Loveau încet cu bastonul pe trotuar, apropiindu-se de el. Erau la vreo douăzeci de metri. Calculă că aveau să treacă pe lângă el cu câteva secunde înainte să ajungă la mașină. Jenat de bunăstarea sa, dar totodată recunoscător pentru ea, Strangways scormoni în buzunar după o monedă. Pipăi marginea cu degetul mare ca să se asigure că e de un florin și nu un penny. O scoase. Era deja în dreptul cerșetorilor. Cât de ciudat, toți erau chinezi negri! Chiar ciudat! Strangways întinse mâna. Moneda

zăngăni în cana de tinichea.

— Dumnezeu să vă ajute, domnule, spuse cel dintâi.

— Dumnezeu să vă ajute, repetară și ceilalți doi.

Strangways avea cheia de la mașină în mână. Vag, își dădu seama de momentul de liniște după ce bastoanele albe încetară loviturile. Era prea târziu.

Odată ce Strangways trecuse de ultimul din grup, toți trei se întoarseră. Ultimii doi se îndepărtară câțiva pași pentru a putea trage exact. Apărură trei revolvere, cu amortizoare inestetice, smulse brusc din tocurile ascunse în zdrențe. Cu o precizie studiată, cei trei țintiră în trei locuri diferite de-a lungul coloanei lui Strangways – între umeri, în zona lombară și în pelvis.

Cele trei bubuituri surde se auziră aproape simultan. Trupul lui Strangways se prăvăli de parcă ar fi fost lovit cu piciorul. Rămase complet nemișcat în praful subțire de pe trotuar.

Era șase și șaptesprezece minute. Cu un scârțâit de roți, un dric sumbru, cu torțe aprinse în cele patru colțuri ale acoperișului, se ivi în capătul străzii Richmond Road, îndreptându-se direct spre grupul de pe trotuar. Cei trei bărbați de abia avură timp să ridice trupul neînsuflețit al lui Strangways când dricul se opri brusc în dreptul lor. Deschiseră ușile duble din spate, apoi și capacul coșciugului ieftin de dinăuntru. Cei trei îndesară cadavrul în coșciug și se urcară. Capacul fuse trântit și ușile se închiseră. Cei trei negri se așezară pe trei scăunele, din cele patru aflate la colțurile coșciugului și, fără grabă, lepădară bastoanele albe. Paltoane largi din lână de alpaca erau atârnate de spătarele scaunelor. Le îmbrăcară peste zdrențe, apoi își scoaseră șepcile de baseball, ridicară de pe jos niște jobene negre și le puseră pe cap.

Șoferul, care era de asemenea tot un chinez negru, privi neliniștit peste umăr.

— Hai, omule! Hai! spuse cel mai solid dintre asasini. Consultă cadranul luminos al ceasului de mână. Arăta șase și douăzeci de minute. Totul a durat trei minute. Punctualitate mortală.

Dricul întoarse larg și merse demn până în intersecție. Coti și, cu o viteză de cincizeci de kilometri la oră, porni ușor în sus pe deal, pe șoseaua asfaltată, lăsând în urmă dâre negre de fum ce vesteau povara pe care o ducea și durerea pasagerilor îndoliați, șezând înăuntru neclintiți, cu brațele încrucișate în semn de respect peste inimă.

•

— WXN apelează WWW… WXN apelează WWW… WXN… WXN… WXN…

Cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă, Mary Trueblood apăsa, ușor, elegant tasta. Trase cu ochiul la ceasul de la mâna stângă. Șase și douăzeci și opt de minute. Întârziase un minut. Mary Trueblood zâmbi gândindu-se la micul Sunbeam decapotabil, urcând drumul înspre ea. Într-o clipă avea să audă pasul iute, apoi cheia în broască și el avea să se așeze alături. Avea să îi zâmbească în semn de scuze, punându-și căștile. „Scuze, Mary, n-a pornit nenorocita aia de mașină.” Sau „Credeam că nesuferiții ăia de la poliție îmi ținuseră minte numărul. M-au oprit la Halfway Tree”.

Mary Trueblood luă cealaltă pereche de căști din cârlig și o puse pe scaunul lui, vrând să-i salveze jumătate de secundă.

— … WXN apelează WWW… WXN apelează WWW…

Reglă cadranul milimetric și încercă din nou. Ceasul ei arăta șase și douăzeci și nouă. Începu să se îngrijoreze. În câteva secunde Londra avea să intre pe fir. Dintr-odată se gândi, Doamne, ce-ar putea face dacă Strangways nu ajunge la timp! N-avea niciun sens să recepționeze legătura și să se dea drept Strangways – inutil și periculos. Securitatea Radio monitoriza apelul, așa cum făceau cu fiecare agent. Acele instrumente care măsoară micile particularități ale „pumnului” unui operator ar detecta imediat că nu este Strangways la aparat. Mary Trueblood văzuse marea de butoane din camera tăcută, de la ultimul etaj al sediului central. Privise cum mâinile dansau, înregistrând greutatea fiecărui puls, viteza fiecărui grup de cifre, fiecare ezitare a unei litere anume. Controlorul îi explicase totul atunci când se înrolase la stația din Caraibe, în urmă cu cinci ani – cum s-ar

declanșa un semnal sonor, iar legătura s-ar întrerupe automat dacă ar fi fost pe fir un alt operator. Era măsura de siguranță de bază în cazul în care un transmițător al Serviciilor Secrete cădea în mâini inamice. Sau în cazul în care un agent era capturat și forțat prin tortură să facă legătura cu Londra, trebuia numai să strecoare și cea mai insesizabilă schimbare în „pumnul" său și își puteau da seama că fusese capturat ca și cum ar fi anunțat în gura mare.

Acum era momentul! Acum se formă golul din eter care anunța intrarea Londrei pe fir. Mary Trueblood se uită la ceas. Șase treizeci. Panică! Dar, în sfârșit, auzea pași pe hol. Slavă Domnului! Într-o secundă avea să intre. Trebuie să-l protejeze! Disperată, decise să profite de șansă și să lase circuitul deschis.

— WWW apelează WXN… WWW apelează WXN… Se-aude?… se-aude? Era apelul clar al Londrei, căutând stația din Jamaica.

Pașii ajunseseră la ușă.

Cu încredere, bătu înapoi:

— V-aud perfect… V-aud perfect… V-aud…

În spatele ei se declanșă o explozie. Ceva îi lovi glezna. Se uită. Era încuietoarea.

Mary Trueblood se răsuci brusc cu scaunul. În dreptul ușii era un bărbat. Nu era Strangways. Era un negru solid, cu tenul spre galben și cu ochii oblici. În mână avea un pistol. În capătul pistolului era fixat un cilindru gros, negru.

Mary Trueblood scoase un țipăt.

Bărbatul zâmbi larg. Încet, cu mare plăcere, ridică pistolul și o împușcă de trei ori în jurul sânului stâng.

Fata se prăbuși din scaun într-o parte. Căștile alunecară de pe buclele blonde pe podea. Pentru încă o secundă poate, micul ciripit al Londrei răsună în cameră. Apoi se opri. Înștiințarea din partea controlorului de Securitate Radio semnalase că ceva era în neregulă la WXN.

Criminalul ieși pe ușă. Se întoarse cu o cutie cu etichetă colorată, pe care scria PRESTO FIRE, și un sac mare de zahăr cu inscripția TATE & LYLE. Puse cutia jos și se duse în dreptul

cadavrului, cu greu trase sacul peste cap apoi până la glezne. Labele picioarelor ieșeau în afară. Le îndesă înăuntru. Târî sacul greoi până pe hol și se întoarse. În colțul camerei seiful rămăsese deschis, întocmai cum se aștepta, iar caietele cu cifre erau deschise pe birou, gata pentru a fi folosite în comunicațiile cu Londra. Bărbatul le aruncă pe toate în mijlocul camerei, împreună cu hârtiile din seif. Smulse perdelele și le mototoli peste grămadă. Deasupra, stivui și două scaune. Deschise cutia de chibrituri „Presto” și luă un pumn, le aruncă peste și aprinse câteva. Apoi ieși în hol și făcu focuri similare în alte câteva locuri bine alese. Mobila uscată se aprinse imediat, iar flăcările cuprinseră lambriurile de lemn. Bărbatul merse înspre intrare și deschise ușa. Prin gardul de hibiscus{3}, se putea distinge conturul dricului strălucitor. Tot ce se auzea era cântecul greierilor și ticăitul delicat al motorului. De-a lungul drumului, nu se zărea niciun alt semn de viață. Bărbatul intră înapoi în holul fumegând și ieși fără probleme cu sacul pe umăr, lăsând ușa larg deschisă pentru a face curent. Ușile din spate ale dricului erau deschise. Le pasă sacul și îi urmări pe cei doi îndesându-l în coșciug, peste trupul lui Strangways. Apoi se urcă, închise ușile, se așeză și își puse jobenul.

Pe măsură ce primele flăcări se întrezăreau la geamurile de sus ale bungaloului, dricul coborî încet de pe trotuar și demară la deal, înspre lacul Mona. Acolo, coșciugul greoi avea să alunece într-un mormântul adânc de o sută de metri, iar în nu mai puțin de patruzeci de minute, personalul și toate dosarele stației Serviciilor Secrete din Caraibe aveau să fie distruse complet.

Capitolul 2

Alegerea armelor

Trei săptămâni mai târziu, la Londra, luna martie se arăta ca un șarpe cu clopoței.

Încă din zorii zilei de întâi, grindina și poleiul, urmate de o furtună de gradul 8, se năpustiseră asupra orașului și continuară să biciuiască neîntrerupt în timp ce oamenii începeau să se îndrepte mohorâți spre serviciu, cu picioarele flagelate de marginile ude ale pelerinelor și fețele umflate de frig.

Era o zi mizerabilă și toată lumea se plângea de vreme – până și M, care rareori recunoștea existența vremii, fie ea și în formele ei extreme. Când bătrânul Silver Wraith Rolls negru, cu plăcuța de înmatriculare indescriptibilă, se opri în dreptul înaltei clădiri de pe Regent's Park și M păși țanțoș pe trotuar, grindina îl izbi în față ca o rafală de alice. În loc să se grăbească spre intrare, se întoarse dinadins împrejur, oprindu-se în dreptul geamului de la șofer.

— Nu mai e nevoie de mașină azi, Smith. Bag-o în garaj și du-te acasă. Mă întorc cu metroul diseară. Asta nu e vreme de condus mașina. E mai rău ca un convoi PQ[{4}].

Smith, fost mecanic-șef pe mare, zâmbi recunoscător.

— Da, să trăiți. Și mulțumesc. Se uită la silueta dreaptă, ocolind capota Rollsului și străbătând trotuarul spre clădire. Exact ca bătrânu'. Întotdeauna vede oamenii mai întâi. Smith băgă mașina în viteză și porni, privind încordat prin parbrizul pe care apa curgea în șiroaie. Rar mai vezi oameni ca el acuma.

M urcă cu liftul la etajul optsprezece și păși peste covorul gros de-a lungul coridorului care ducea spre biroul său. Închise ușa după el, își scoase paltonul și fularul și le atârnă în cuier. Scoase o batistă de mătase albastră și își șterse fața,

dintr-o mișcare. Era ciudat, dar nu ar fi făcut asta sub ochii portarilor sau a liftierului. Se așeză la birou și se aplecă asupra interfonului. Apăsă un buton.

— Am ajuns, domnișoară Moneypenny. Înștiințările, vă rog, și orice altceva ați mai avea. Apoi să-mi faceți legătura cu Sir James Molony. Cred că e de gardă la St. Mary cam acuma. Transmiteți-i șefului de cabinet că îl voi vedea pe 007 în jumătate de oră. Și aduceți-mi, vă rog, dosarul Strangways. M așteptă confirmarea metalică, „Desigur", și luă degetul de pe buton.

Se afundă în scaun și scoase pipa, începu să o umple gânditor. Nu-și ridică privirea atunci când secretara intră cu un teanc de dosare și chiar ignoră acele înștiințări *Urgente*, roz, din vârful teancului. Dacă ar fi fost de importanță vitală, l-ar fi sunat în timpul nopții.

O lumină galbenă pâlpâi la interfon. M ridică receptorul negru din cele patru aliniate.

— Dumneavoastră sunteți, Sir James? Aveți la dispoziție cinci minute?

— Șase pentru dumneavoastră, glumi la celălalt capăt al firului faimosul neurolog. Vreți să eliberez vreun certificat pentru unul dintre miniștrii Maiestății Sale?

— Astăzi nu, răspunse M iritat, marina de altădată respecta, în general, guvernul. În legătură cu unul din oamenii mei. Nu ne vom complica cu numele lui. Este o linie publică. Am auzit că i-ați dat drumul ieri. Poate reveni la datorie?

La celălalt capăt urmă o pauză. Vocea căpătă un ton explicativ.

— Fizic vorbind, este în perfectă formă. Picioarele s-au vindecat. Nu vor rămâne cu sechele. Da, e bine.

Urmă o altă pauză.

— Totuși, o chestie, M. Tensiunea în domeniul dumneavoastră, știi. Vă solicitați oamenii un pic cam mult. Puteți să-i dați ceva mai ușor, de reacomodare? Din ce-am înțeles de la dumneavoastră, a trecut prin multe în ultimii ani.

M răspunse aspru.

— Pentru asta e plătit. O să se vadă dacă nu mai poate

lucra. Nu ar fi primul care să clacheze. Din ceea ce-mi ziceți, pare în formă foarte bună. Nu e ca și cum ar fi fost distrus ca alți pacienți pe care vi i-am trimis – bărbați care au trecut, într-adevăr, prin situații limită.

— Desigur, dacă priviți lucrurile așa. Dar durerea e ceva ciudat. Știm puține despre ea. Nu o putem măsura – care e diferența dintre o femeie care naște și un bărbat care are o criză de rinichi? Și slavă Domnului, corpul pare să uite destul de repede. Dar omul acesta al dumneavoastră a trecut prin dureri *adevărate*, M. Să nu vă gândiți că dacă totul pare în regulă…

— Înțeleg, înțeleg.

Bond făcuse o greșeală și suferise consecințele. În orice caz, lui M nu-i plăcea să i se facă observații legat de cum să se poarte cu agenții lui, nici măcar din partea unuia din cei mai faimoși doctori din lume. Se simțea o notă critică în vocea lui Sir James Molony. M zise dintr-odată:

— Ați auzit de cineva pe nume Steincrohn – Dr. Peter Steincrohn?

— Nu, cine e?

— Doctor american. A scris o carte pe care oamenii mei din Washington mi-au trimis-o pentru bibliotecă. Doctorul ăsta discută despre câte pedepse poate îndura corpul uman. Face o listă de părți ale corpului de care un om normal se poate lipsi. De fapt, am și copiat-o pentru consultări ulterioare. Vreți să vă zic ce e pe listă?

M căută în buzunar și trânti pe biroul din fața lui niște scrisori și ceva bucățele de hârtie. Cu mâna stângă ridică foaia și o despături. Nu era descurajat de liniștea de la celălalt capăt al firului.

— Alo, Sir James! Deci, astea sunt: vezica biliară, splina, amigdalele, apendicele, unul din cei doi rinichi, unul din cei doi plămâni, peste doi litri din cei patru-cinci litri de sânge, două cincimi din ficat, o mare parte din stomac, peste un metru din cei șapte metri de intestine și jumătate de creier. M tăcu.

Când de la celălalt capăt al firului nu răzbate în continuare

nimic, spuse:

— Ce ziceți de asta, Sir James?

Se auzi un mormăit ezitant de la celălalt capăt.

— Mă mir că n-a adăugat, o mână sau un picior sau toate patru membrele. Nu prea văd ce încercați să demonstrați.

M râse scurt.

— Nu încerc să demonstrez nimic, Sir James. Doar că mi s-a părut o listă interesantă. Tot ce încerc să zic e că omul meu se pare că a scăpat destul de ușor, în comparație cu o astfel de suferință. Dar, M făcu o pauză, să nu ne certăm pe tema asta.

Continuă pe un ton mai blând:

— De fapt, chiar mă gândeam să-l las să mai respire. S-a întâmplat ceva în Jamaica.

M se întoarse spre ferestrele aburite.

— O să fie mai ceva ca un tratament de odihnă. Doi dintre oamenii mei, un agent și o fată au fugit împreună. Sau așa se pare. Prietenul nostru poate încerca să ancheteze pe acolo – și toate astea stând cu burta la soare. Ce ziceți?

— E perfect. Nu m-ar deranja nici pe mine așa o misiune pe un timp ca ăsta.

Sir James Molony era însă hotărât să-și transmită mesajul. Insistă discret:

— Să nu credeți că am vrut să mă bag peste dumneavoastră, dar curajul unui om are niște limite. Știu că trebuie să-i tratați pe acești oameni ca și cum ar fi dispensabili, dar se subînțelege că nu vreți ca aceștia să clacheze la momentul nepotrivit. Agentul nostru e chiar rezistent. Cred că vă veți mai folosi de serviciile lui o lungă perioadă. Dar știți ce zice Moran despre curaj în cartea aceea a lui.

— Nu-mi mai amintiți.

— Curajul este un capital ce poate fi redus prin consum. Sunt de acord cu el. Tot ce încerc să zic e că acest om, în special, pare să fi consumat destul de mult încă de dinainte de război. Nu aș zice că și-a descoperit contul – nu încă, dar există limite.

— Chiar așa. M considera că discutaseră destul pe tema

aceasta. În ziua de azi, toată lumea e prea moale.

— De-asta îl trimit afară din țară. Vacanță în Jamaica. Nu vă faceți griji, Sir James. O să îl menajez. Apropos, ați reușit să descoperiți cu ce l-a otrăvit rusoaica?

— Am primit răspunsul ieri.

Sir Molony se bucura, de asemenea, că schimbaseră subiectul. Bătrânul era un om din topor. Oare reușise să-i transmită ideea lui M? I se fixase oare mesajul în mintea sa, încăpățânatului?

— Ne-a luat trei luni. A fost descoperirea unui tip deștept de la Școala de Medicină Tropicală. Drogul era otravă *fugu*. Japonezii o folosesc pentru a se sinucide. Se extrage din organele sexuale ale peștelui-balon. Numai rușii pot folosi ceva de care n-a mai auzit nimeni. Putea la fel de bine să fi folosit curara. Are cam același efect – paralizia sistemului nervos central. Numele științific pentru *fugu* e tetrodotoxină. E o otravă groaznică, foarte rapidă. O doză, cum a luat omul tău, și imediat mușchii respiratori și motori sunt paralizați. La început vezi dublu și pe urmă nu mai poți să-ți ții ochii deschiși. Pe urmă nu mai poți să înghiți. Nu-ți mai poți ridica capul. Moartea survine prin paralizie respiratorie.

— Noroc că a scăpat.

— Un miracol. Mulțumită numai francezului ăla care era cu el. L-a întins pe podea și i-a făcut respirație artificială, ca și cum s-ar fi înecat. A reușit cumva să-i mențină plămânii în funcțiune până a ajuns doctorul. Și noroc că doctorul lucrase în America de Sud. A diagnosticat otrăvire cu curara{5} și l-a tratat cum trebuie. Dar a fost o șansă dintr-un milion. Chiar, ce s-a întâmplat cu rusoaica?

M răspunse scurt:

— Oh, a murit. În orice caz, mii de mulțumiri, Sir James. Și nu vă faceți griji pentru pacientul dumneavoastră. O să am grijă să nu-i fie greu. La revedere.

M puse receptorul în furcă. Fața îi era rece și inexpresivă. Apucă mapa plină de înștiințări și începu să răsfoiască repede. Din loc în loc scria câte ceva. Din când în când telefona scurt la vreuna din Secții. Odată ce termină, trânti teancul în coșul

De trimis și își scoase pipa și borcanul de tutun, confecționat din baza unui proiectil de tun naval. În fața lui nu mai rămăsese nimic în afară de o mapă groasă, însemnată cu o stea roșie *Top Secret*. Pe centrul mapei era scris cu litere de o șchioapă: STAȚIA CARAIBE, iar dedesubt, în italice, *Strangways și Trueblood*.

O lumină pâlpâi la interfon. M apăsă butonul.

— Da?

— A venit 007.

— Trimiteți-l înăuntru. Și spuneți-i Armurierului să urce în cinci minute.

M se sprijini de spătar. Își luă pipa în gură și apropie de ea un chibrit. Prin rotocoalele de fum, se uita la ușa care dădea în biroul secretarei sale. Avea ochii aprinși, alerți.

James Bond intră pe ușă și o închise în urma lui. Se îndreptă spre scaunul din fața biroului și se așeză.

— Bună dimineața, 007.

— Bună dimineața.

Era liniște în cameră, cu excepția pipei răgușite a lui M. Era nevoie de o grămadă de chibrituri până se aprindea. Pe fundal, ghearele grindinei zgâriau în continuare cele două ferestre largi.

Totul era la fel cum își amintise Bond pe parcursul lunilor în care fusese purtat de la un spital la altul, pe parcursul săptămânilor de convalescență chinuitoare și de exerciții de recuperare epuizante. Pentru el, asta însemna că își primea viața înapoi. Locul pe scaun, în această cameră, față în față cu M, era un simbol al normalității după care tânjise. Privi prin cercurile de fum, în ochii aspri, gri. Îl fixau. Ce urma? Retrospectiva dezastrului semănat de pe urma ultimului său caz? O relegare tăioasă către un departament unde avea să se ocupe cu munca de birou? Sau vreo nouă misiune încântătoare pe care M o pusese de o parte, așteptând ca Bond să revină la datorie?

M aruncă cutia de chibrituri pe biroul tapițat cu piele roșie. Se lăsă pe spate și-și sprijini ceafa în mâini.

— Cum te simți? Bucuros că te-ai întors?

— Foarte bucuros. Și mă simt bine.

— Mai ai vreo observație finală legată de ultimul tău caz? N-am vrut să te deranjez înainte să-ți fi revenit. Ai auzit că am cerut o anchetă? Bănuiesc că Șeful de Cabinet a colectat niște probe de la tine. Mai ai ceva de adăugat?

M îi vorbea expeditiv, rece. Lui Bond nu-i plăcea. Avea să urmeze ceva incomod. Răspunse:

— N-am nimic de adăugat. A fost un dezastru. E vina mea că femeia aceea a ajuns la mine. Nu ar fi trebuit să se întâmple.

M își lăsă încet mâinile pe birou. Ochii erau duri.

— Întocmai, zise M cu o voce periculos de mieroasă. Ți s-a blocat arma, dacă-mi aduc aminte bine. Beretta aia a ta, cu amortizor. Așa ceva nu se poate, 007. Nu îți poți permite o asemenea greșeală, dacă porți un număr cu 00. Ai prefera să renunți la el și să revii la datorii normale?

Bond rămase blocat. Se uită în ochii lui M cu ranchiună. Permisul de a ucide pentru Serviciul Secret, prefixul cu dublu 0, era o mare onoare. Fusese câștigată cu greu. Îi adusese lui Bond singurele misiuni care îi plăceau, cele periculoase.

— Nu, deloc.

— Atunci va trebui să-ți schimbăm echipamentul. Asta a fost una din deciziile Comisiei de Investigație. Sunt total de acord. Pricepi?

Bond răspunse insistent:

— Sunt obișnuit cu arma asta. Îmi place să lucrez cu ea. Ceea ce s-a întâmplat i se putea întâmpla oricui. Cu orice fel de armă.

— Nu prea cred. Nici Comisia de Investigație nu prea crede. Deci asta e decizia finală. Singura întrebare e ce vei folosi în locul ei.

M se aplecă asupra interfonului.

— A venit Armurierul? Poftiți-l înăuntru.

M se lăsă pe spătar.

— Poate nu știi, 007, dar Major Boothroyd este cel mai mare expert în arme de mână din lume. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi lucrat pentru noi. Să vedem ce are de zis.

Ușa se deschise. Un bărbat scund, slab, cu păr blond-gri intră și se apropie de scaunul lui Bond. Bond își ridică privirea înspre el. Nu-l văzuse de foarte multe ori înainte, dar ținea minte ochii săi foarte depărtați, gri și limpezi, care parcă nu clipeau niciodată. Aruncă o privire trecătoare înspre Bond, apoi rămase relaxat, uitându-se la M. Spuse „Bună dimineața” cu o voce plată, neutră.

— Bună dimineața. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, zise M pe un ton prietenos. În primul rând, ce părere aveți de Beretta, cel de calibru .25?

— Pistol de femei.

M ridică din sprâncene ironic către Bond. Bond zâmbi un pic.

— Serios, și de ce credeți asta?

— Nu are forță de impact. Dar se folosește ușor. Și arată destul de elegant, înțelegeți ce vreau să spun. Potrivit pentru doamne.

— Și cu un amortizor?

— Și mai mică forța de impact. Oricum nu-mi plac amortizoarele. Sunt greoaie și ți se încurcă în haine când te grăbești. N-aș recomanda o combinație ca asta nimănui care vrea să se ocupe serios de treabă.

— Ai ceva de adăugat, 007? M îl întrebă cordial pe Bond.

Bond ridică din umeri.

— Nu sunt de acord. Folosesc Beretta .25 de cincisprezece ani. N-am avut probleme cu impactul și nici n-am ratat vreo țintă. Nu e un record rău pentru o armă. Pur și simplu sunt obișnuit cu ea și pot să țintesc drept. Am folosit și arme mai mari când a trebuit – Coltul de .45 cu țeavă lungă, de pildă. Dar când lucrez îndeaproape, sub acoperire, prefer Beretta.

Bond făcu o pauză. Simțea că trebuia să cedeze într-una din privințe.

— Sunt de acord în legătură cu amortizorul, însă chiar e neplăcut. Dar câteodată trebuie să folosești și așa ceva.

— Am observat ce ți se întâmplă când îl folosești, răspunse M sec. Cât despre schimbatul armei, e doar o chestiune de exercițiu. O să te obișnuiești imediat cu cea nouă.

M strecură o urmă de simpatie în voce:

— Îmi pare rău 007, dar am luat o hotărâre. Ridică-te un pic. Să-ți vadă și dumnealui constituția.

Bond se ridică și se întoarse spre Armurier. Ambele perechi de ochi erau reci. Bond privea iritat. Major Boothroyd avea ochi indiferenți, glaciali. Păși de jur împrejurul lui Bond.

— Scuzați-mă, murmură el și îi pipăi bicepsul și antebrațul.

Îl privi din nou în față și îi zise.

— Puteți să-mi arătați arma?

Bond își vârî încet mâna în sacou. Întinse pistolul Beretta cu țeavă scurtă. Boothroyd îl examină și îl cântări în palmă. Îl puse pe birou.

— Și tocul dumneavoastră?

Bond își scoase sacoul și desprinse tocul din piele de capră neagră și centura. Apoi își puse din nou sacoul.

Aruncând o privire la marginile tocului, poate pentru a își da seama dacă puteau împiedica pistolul în vreun fel, Boothroyd plasă sarcastic totul lângă armă. Se întoarse spre M:

— Cred că se poate mai bine de atât. Era genul de voce pe care Bond o mai auzise din gura primului său croitor de lux.

Bond se așeză. Încetase să se mai uite nepoliticos la tavan, așa ca îl privi nepăsător pe M.

— Atunci, fiind Armurierul nostru, ce recomandați?

Major Boothroyd începu să vorbească pe un ton de expert în domeniu.

— Întâmplător, spuse el modest, tocmai testam majoritatea armelor automate mici. Cinci mii de focuri fiecare, la o distanță de douăzeci și cinci de metri. Dintre toate, aș alege pistolul Walther PPK 7.65 mm. A ieșit doar al patrulea, în spatele pistolul M-14 japonez, Tokarevului rusesc și Sauer-ului M-38. Dar îmi place trăgaciul ușor și extensia din dreptul încărcătorului îl face fiabil, foarte potrivit pentru 007. E într-adevăr o armă cu forță de impact. Bineînțeles, e vorba de un calibru de .32, față de cel de .25 de la Beretta. Dar nu aș recomanda ceva mai ușor. Și poți găsi muniție pentru Walther peste tot în lume. Asta îi conferă un avantaj față de modelele

japoneze și rusești.

M se întoarse către Bond.

— Păreri?

— Este o armă bună, recunoscu Bond. Ceva mai butucănoasă ca Beretta, însă. Cum ați sugera să îl port?

— Într-un toc Berns Martin Triple-draw, răspunse succint Major Boothroyd. Cel mai bine – purtat pe interiorul taliei pantalonului, pe stânga. Dar se poate și sub umăr. O șa de piele solidă. Arma e prinsă cu un arc. Mișcarea este mult mai rapidă față de celălalt, gesticulă el înspre birou. Trei cincimi de secundă să tragi în cineva aflat la șapte metri, cam atât ar dura.

— Așadar, rămâne acesta, conchise M. Și ceva mai mare, ce ați recomanda?

— În cazul acesta am o singură armă în minte, răspunse Major Boothroyd sigur pe el. Smith & Wesson Centennial Airweight Revolver, de calibru .38. Fără cocoș, astfel încât nu se agață în haine. Lungime totală de 16.5 centimetri, cântărește doar 370 de grame. Pentru a reduce greutatea, în cilindru este loc doar pentru cinci cartușe. Dar până să fie toate consumate, cineva moare sigur.

Încheind astfel fraza, Major Boothroyd zâmbi cu răceală.

— E nevoie de muniție S & W Special de .38. Un cartuș foarte precis. Cu încărcătura standard, pornește din gura țevii cu o accelerație de 262 de metri pe secundă și o energie de 352 jouli. Dimensiunile butoiașului variază, nouă centimetri, doisprezece centimetri…

— Bine, bine, vocea lui M dădea semne de iritare. Vă cred pe cuvânt. Dacă dumneavoastră spuneți că e cel mai bun, am încredere. Deci rămâne Waltherul și revolverul Smith & Wesson. Trimiteți câte unul pentru 007. Cu toc cu tot. Și pregătiți-i un loc de antrenament. Începând de azi. Trebuie să ajungă expert într-o săptămână. În regulă? Vă mulțumesc foarte mult, așadar. Nu vă mai reții.

— Mulțumesc și eu, răspunse Major Boothroyd. Se întoarse și păși țeapăn afară din cameră.

Urmă un moment de tăcere. Grindina bătea în continuare la

fereastră. M se roti în scaun și privi șiroaiele scurgându-se pe geam. Bond profită de ocazie și se uită la ceas. Ora zece. Ochii îi alunecară spre arma și tocul de pe birou. Rememoră relația sa de cincisprezece ani cu acea bucată urâtă de metal. Își aminti momentele când simpla pomenire a numelui „Beretta” i-a salvat viața – și momentele când o simplă amenințare fusese suficientă. Se gândi la momentele în care se îmbrăcase literalmente mortal – demontând arma, ungând-o și introducând cu grijă gloanțele în încărcător, testând-o de câteva ori pompând cartușele pe așternuturile moi ale unui pat de hotel, undeva prin lumea largă. La sfârșit o lustruia cu o cârpă uscată și arma se potrivea în micul toc. Apoi se privea scurt în oglindă pentru a fi sigur că e ascunsă bine. Ieșea pe ușă și se îndrepta spre un rendez-vous care avea să se termine în culori de negru sau de alb. De câte ori îi salvase viața? Câte condamnări la moarte a semnat? Bond fu copleșit de tristețe. Cum poate cineva să aibă legături așa strânse cu un obiect neînsuflețit, un obiect urât de-a dreptul și, se văzu forțat să recunoască, care nici măcar nu era din aceeași clasă cu cele alese de Armurier. Da, avea toate aceste legături, iar M urma să i le taie.

M se răsuci în scaunul, iar acum erau din nou față în față:

— Îmi pare rău, James, îi spuse el fără vreo urmă de simpatie în voce. Știu că-ți place bucata aia de metal. Dar mă tem că trebuie să renunțăm la ea. Nu acorda niciodată o a doua șansă unei arme – e mai mult de cât i-ai acorda unui om. Nu-mi pot permite să pun secția 00 în pericol. Trebuie să fiți echipați cum trebuie. Mă înțelegi? O armă e mai importantă decât o mână sau un picior în meseria asta.

Bond schiță un zâmbet subțire

— Cunosc, nu o să vă contrazic. Doar că îmi pare rău să mă despart de ea.

— Bine atunci. O să încheiem subiectul. Acum, mai am niște vești să-ți dau. A apărut o misiune. În Jamaica. O problemă cu personalul. Sau cel puțin așa se pare. O investigație și un raport de rutină. O să-ți prindă bine soarele și o să poți să te antrenezi cu noile arme trăgând după

țestoase și ce mai au ei pe acolo. Nu ți-ar pica rău un pic de vacanță. Ce zici, accepți?

Bond se gândi: „Mă are în vizor din cauza ultimei misiuni. E dezamăgit de mine. Nu mi-ar încredința ceva mai serios. Vrea să vadă cum mă descurc. Ei bine!” Răspunse:

— Pare ceva destul de lejer. Am tot avut parte prea mult de asta în ultima vreme. Dar dacă trebuie rezolvată… Dacă așa ziceți dumneavoastră…

— Da, răspunse M. Așa zic eu.

Capitolul 3

Sarcini de vacanță

Se lăsa întunericul. Vremea de afară se întețea. M întinse mâna și aprinse lampa de birou cu abajur verde. Mijlocul camerei fu scăldat într-o lumină galbenă, din care învelișul de piele al biroului strălucea în nuanțe de roșu carmin.

M luă în mână mapa groasă. Bond de abia atunci o observă. Citi fără dificultate literele întoarse. Ce făcuse Strangways? Cine era Trueblood?

M apăsă un buton pe birou.

— O să-l chem pe șeful de cabinet, zise el. Eu am doar datele generale, el poate să vină cu informațiile specifice. E o poveste destul de plictisitoare, din păcate.

Pe ușă intră șeful de cabinet. Era un colonel din trupele de geniu, un bărbat cam de o vârstă cu Bond, dar cu părul încărunțit prematur la tâmple, de prea mult efort prelungit și atâtea responsabilități copleșitoare. Forța fizică și umorul l-au ferit însă de căderile nervoase. Era prietenul cel mai bun al lui Bond la sediul central. Se recunoscură cu un zâmbet.

— Trageți un scaun, vă rog. I-am încredințat lui 007 cazul Strangways. Trebuie să dregem încurcătura asta înainte să numim pe altcineva acolo. 007 poate să fie șef de stație provizoriu. Vreau să plece într-o săptămână. Puteți să faceți aranjamentele necesare cu Ministerul Colonial și cu guvernatorul? Dar să trecem la caz.

Se întoarse spre Bond:

— Cred că l-ai cunoscut pe Strangways, 007. Ai lucrat cu el în afacerea aia cu tezaurul de acum câțiva ani. Cum ți s-a părut?

— Bun profesionist. Dar foarte stresat. Bănuiesc că s-a mai relaxat între timp. Cinci ani la tropice este o perioadă lungă.

M ignoră comentariul.

— Și secundul său, fata aceasta, Trueblood, Mary Trueblood. Ai cunoscut-o vreodată?

— Nu.

— Văd că are un dosar bun. Ofițer Șef WRNS și apoi s-a mutat la noi. Nimic despre ea nici în Dosarul Confidențial. Arată bine judecând din poze. Asta probabil că explică multe. Crezi că Strangways era un pic afemeiat?

— Ar fi putut să fie, zise Bond precaut, căutând să nu spună nimic împotriva lui Strangways, dar amintindu-și cât era de chipeș. Dar ce s-a întâmplat cu ei?

— Asta vrem și noi să aflăm, răspunse M. Au dispărut, pur și simplu. Amândoi în aceeași seară, acum aproape trei săptămâni. Bungaloul lui Strangways a ars până în temelii – radioul, cărțile de coduri, dosarele. Au rămas doar niște frânturi carbonizate. Fata și-a lăsat lucrurile în perfectă stare. A plecat probabil doar cu ce avea pe ea. Până și pașaportul a rămas în cameră. Dar nu i-ar fi fost greu lui Strangways să facă rost de două pașapoarte. Avea o grămadă de modele în alb. Era ofițerul de control al pașapoartelor pe insulă. Sunt o grămadă de avioane cu care ar fi putut pleca – spre Florida, spre America de Sud, sau spre vreo insulă din zonă. Poliția încă verifică listele de pasageri. N-a apărut nimic încă, dar e posibil să se fi ascuns câteva zile și pe urmă să fi fugit. Fata poate s-a vopsit blondă. Securitatea de la aeroport nu e cine știe ce prin părțile alea ale lumii. Nu-i așa? zise M, întorcându-se spre Șeful de Cabinet.

— Da, așa este. Șeful de cabinet răspunse pe un ton ambiguu. Dar tot nu înțeleg ce-a fost cu ultimul contact radio.

Se întoarse către Bond.

— Au început să facă conexiunea de rutină la șase treizeci, ora Jamaicăi. Cineva, cei de la Securitatea Radio, sunt de părere că e vorba de fată, a luat în primire semnalul nostru WWW și apoi s-a deconectat. Am încercat să reluăm contactul, dar ceva dubios se întâmplase, așa că am întrerupt. Nu a fost niciun răspuns la apelul albastru și nici la cel roșu. Și cam atât. Următoarea zi, Secția III l-a trimis pe 258 din Washington. La momentul acela poliția preluase ancheta, iar

guvernatorul era hotărât să țină cazul cât mai în umbră. Îi părea destul de evident ce s-a întâmplat. Strangways mai avusese probleme cu femeile pe acolo. Într-un fel îl înțeleg, e o stație liniștită. Nu prea ai cu ce să-ți ocupi timpul. Guvernatorul a tras concluziile de rigoare. Și la fel și poliția locală. Oricum, nu prea înțeleg altceva în afară de sex și luptele cu macete. 258 a petrecut o săptămână acolo și n-a găsit nici cea mai mică urmă că s-ar fi întâmplat altceva. A trimis un raport conform concluziilor sale și s-a întors înapoi la Washington. De atunci poliția a tot scormonit mai mult degeaba și fără rezultat.

Șeful de Cabinet luă o pauză. Se întoarse spre M, parcă vrând să se scuze și continuă.

— Știu că înclinați să fiți de acord cu guvernatorul, dar contactul acela radio îmi stă în gât. Nu văd cum se potrivește în scenariul cu povestea de amor. Iar prietenii lui Strangways de la club spun că se comportase perfect normal. A plecat în mijlocul unui rober – ca de fiecare dată când se apropia ora de apel. A comandat băuturi pentru toată lumea – ca de obicei – și a părăsit clubul la șase și cincisprezece fix, exact după program. A dispărut pur și simplu. Acum, de ce le-ar fi dat celor patru parteneri de bridge motiv să-l caute, dacă voia să fugă cu o fată? De ce n-a fugit dimineața? Sau, mai bine, seara, după ce terminaseră apelul și aranjaseră circumstanțele? Nu mi se pare că se leagă.

M mormăi ceva, fără să îl ia în seamă.

— Oamenii… îndrăgostiți fac lucruri stupide, spuse el indignat. Se poartă ca niște nebuni. Și, în orice caz, ce altă explicație ar fi? Nici urmă de asasinat – și nimeni nu vede niciun motiv. E o stațiune liniștită. Același program în fiecare lună – câte un comunist care încearcă să pătrundă pe insulă venind din Cuba, escrocii englezi care încearcă să se ascundă acolo pentru că Jamaica e așa departe de Londra. Nu cred că Strangways a avut parte de un caz mare de când a fost 007 acolo.

Se întoarse spre Bond:

— Din ce-ai auzit, ce părere ai, 007? Nu prea mai avem

mare lucru de adăugat.

Bond părea hotărât:

— Pur și simplu nu-l văd pe Strangways făcând ceva așa de necugetat. Presupun că avea o relație cu fata, dar n-aș fi crezut că e un om care să amestece datoria cu plăcerea. Serviciile Secrete erau viața lui. Nu v-ar fi dezamăgit niciodată. L-aș vedea predându-și actele mai întâi, și fata la fel, și abia apoi plecând împreună, după ce ar fi primit detașarea din partea dumneavoastră. Nu cred ca i-ar sta în fire să ne lase așa, în aer. Și din ce ați zis despre fată, și ea pare la fel. Ofițerii Șefi WRNS nu își pierd cumpătul.

— Mulțumesc, 007, vocea lui M era calculată. Aceste observații mi-au trecut și mie prin minte. Nimeni nu s-a repezit la concluzii, înainte de a fi cântărit toate posibilitățile. Poate poți sugera o altă soluție.

M se sprijini în spătar și așteptă. Întinse mâna după pipă și începu să o umple. Cazul îl plictisea. Nu-i plăceau problemele de personal, cu atât mai puțin, cele încurcate, de genul acesta. Erau lucruri mult mai grave în lume care îi presau. S-a hotărât să-l trimită pe Bond în Jamaica pentru a închide cazul, numai ca să îi dea senzația că are ceva de lucru și totodată o vacanță.

Își duse pipa la gură și întinse mâna după chibrituri.

— Deci?

Bond nu avea de gând să se răzgândească, îi plăcuse de Strangways și fusese intrigat de ceea ce îi spusese șeful de cabinet.

— Deci, ce-aș putea să spun? Care a fost ultimul caz de care se ocupase Strangways? A raportat ceva, sau l-a rugat Secția III să investigheze ceva, orice, în ultimele câteva luni?

— Absolut nimic. M era neclintit. Își scoase pipa din gură și gesticulă spre șeful de cabinet.

— Nu?

— Într-adevăr, răspunse acesta. Doar afacerea aceea nefericită cu pasările.

— Ah, da, spuse M dezgustat. Ceva aiureală de la grădina zoologică, sau ceva de genul. Ne-a pasat-o Ministerul Colonial. Cam acum șase săptămâni, nu?

— Așa e. Dar nu era grădina zoologică, ci o organizație din America, Audubon Society. Protejează păsări rare pe cale de dispariție, ceva de genul ăsta. A ajuns la ambasadorul nostru la Washington, iar Ministerul de Externe a trimis-o mai departe la Ministerul Colonial. Iar ei ne-au obligat pe noi. Se pare că acești oameni cu păsările sunt foarte puternici în America. Au reușit să mute o bază militară atomică de pe Coasta de Vest pentru că punea în pericol niște cuiburi.

M pufni.

— Pentru niște nenorociți de cocori. Am citit în ziar.

Bond insistă:

— Mi-ați putea spune mai multe? Ce vor exact cei de la Audubon de la noi?

M flutură nervos pipa prin aer. Ridică dosarul Strangways și îl trânti în fața șefului de cabinet.

— Spuneți-i dumneavoastră, zise M plictisit. E trecut totul la dosar.

Șeful de cabinet luă mapa și răsfoi câteva pagini de la sfârșit. Găsi ceea ce căuta și plie dosarul pe mijloc. Citi în liniște paginile dactilografiate, Bond putea observa pe foi monograma albastră cu alb a Ministerului Colonial. Stătea liniștit pe scaun, încercând să nu ia în seamă indignarea lui M, care parcă clocotea de partea cealaltă a biroului.

Șeful de cabinet închise brusc dosarul, apoi continuă:

— Așadar povestea, în aceiași termeni în care i-a comunicat-o și lui Strangways, la 20 ianuarie. A confirmat primirea, dar după aceea nu a mai venit nimic din partea lui.

Șeful de cabinet se lăsă pe spate în scaun și se întoarse spre Bond.

— Se pare că există o pasăre denumită lopătar roz. Avem o fotografie color cu un exemplar aici. Arată ca un fel de barză roz cu un cioc grosolan, cu care scormonește după mâncare în noroi. Acum nu multă vreme păsările astea erau pe cale de dispariție. Chiar înainte de război nu mai erau decât câteva sute în lume, cele mai multe în Florida și prin împrejurimi. Apoi cineva a identificat o colonie pe insula Crab Key între Jamaica și Cuba. Este un teritoriu britanic, sub administrația

Jamaicăi. La un moment dat, a fost considerată o insulă guaneră, dar calitatea depozitelor de guano{6} nu era suficient de bună pentru a mări costurile de extracție. Când păsările au fost descoperite acolo, insula nu mai fusese cercetată de peste cincizeci de ani. Oamenii de la Audubon s-au dus să cerceteze și până la urmă au luat în arendă un colț pe care l-au transformat într-o rezervație pentru păsările astea. Au adus doi îngrijitori și au convins companiile aviatice de linie să nu mai zboare pe deasupra insulei pentru a nu perturba colonia. Păsările s-au înmulțit cu o viteză ametitoare și la ultima numărătoare erau în jur de cinci mii pe Crab Key. Apoi a venit războiul. Prețul la guano a crescut și un tip deștept a avut ideea să cumpere insula și să o exploateze din nou. A negociat cu guvernul jamaican și a cumpărat-o pentru zece mii de lire, cu condiția să păstreze rezervația în arendă. Asta se întâmpla în 1943. Anual, omul ăsta a importat masiv mână de lucru ieftină și n-a durat mult până a început să facă profit, și a continuat să facă profit până de curând. Prețul la guano a scăzut vertiginos, se pare că acum îi este mai greu să o scoată la capăt.

— Cine e omul acesta?

— Un chinez, de fapt, pe jumătate chinez, pe jumătate neamț. Are un nume stupid. Își zice Doctor No – Doctor Julius No.

— No? Scris ca „nu”?

— Chiar așa.

— Ce știți despre el?

— Mai nimic, în afară de faptul că este foarte retras. Nu a mai fost văzut de când a încheiat contractul cu guvernul jamaican. Accesul pe insulă este interzis. E proprietate privată, iar el e foarte categoric în privința asta. Zice că nu vrea ca oamenii să perturbe păsările care îi alimentează producția de guano. Pare rezonabil. Oricum, nu s-a întâmplat nimic până înainte de Crăciun, când unul din îngrijitorii de la Audubon, un bărbat din Barbados, solid, bine-făcut, ar fi ajuns pe țărmul de nord al Jamaicăi, într-o canoe. Era foarte bolnav, cu arsuri grave – a murit în câteva zile. Dar înainte să moară a îndrugat

ceva, o poveste nebună cum că tabăra lor a fost atacată de un dragon care scuipa flăcări pe gură. Dragonul i-a omorât prietenul, a ars tabăra, a pârjolit rezervația și a gonit păsările Dumnezeu știe unde. Suferise arsuri grave, dar reușise să scape pe coastă într-o canoe furată și a vâslit până în Jamaica pe timp de noapte. Săracul o luase clar razna. Și cam asta a fost, atâta că a trebuit trimis un raport de rutină la Audubon Society. Dar nu s-au mulțumit cu atât. Au urcat pe un avion Beechcraft, din Miami, doi specialiști de-ai lor care să facă o anchetă. Există o pistă pe insulă. Chinezul are un Grumman Amphibian{7} cu care aduce provizii…

M exclamă acru:

— Oamenii ăștia par să aibă o grămadă de bani de aruncat pentru niște amărâte de păsări.

Bond și șeful de cabinet zâmbiră discret. M încerca de ani de zile să obțină de la Trezorerie un avion Auster pentru stația din Caraibe.

Șeful personalului continuă:

— Iar Beechcraftul s-a prăbușit la aterizare și cei doi trimiși de la Audubon au murit. Asta i-a cam înfuriat. Au aranjat ca o corvetă de la Baza Americană de Antrenament din Caraibe să-i facă o vizită lui Doctor No. Atât de puternici sunt oamenii ăștia. Se pare că cineva le face lobby la Washington. Căpitanul corvetei a raportat că a fost primit foarte decent de Doctor No, dar a fost ținut departe de mina de guano. A fost dus pe pistă și a examinat rămășițele avionului. Se făcuse bucățele, dar nimic suspect – probabil că venise cu viteză prea mare la aterizare. Trupurile celor doi oameni și al pilotului fuseseră îmbălsămate cu multă grijă și plasate în sicrie impunătoare, pe care le-au predat în cadrul unei ceremonii în toată regula. Căpitanul a fost foarte impresionat de curtoazia lui Doctor No. A cerut să vadă rămășitele de la tabăra îngrijitorilor și a fost primit și acolo. Teoria lui Doctor No era că cei doi oameni au înnebunit din cauza căldurii și a singurătății, și și-au ars singuri tabăra, unul dintre ei a pierit în foc. Căpitanului i-a părut plauzibil, când a văzut în ce mlaștină uitată de lume trăiseră îngrijitorii timp de zece ani. Nu mai era nimic de

inspectat așa că a fost condus politicos înapoi pe navă și a plecat.

Șeful de cabinet își întinse mâinile.

— Și asta e tot, mai puțin că în raport căpitanul scria că văzuse foarte puțini lopătari roz. Când raportul a ajuns la Audubon Society, se pare că dispariția nenorocitelor de păsări i-a enervat cel mai tare, și de atunci ne bat la cap să anchetăm povestea asta. Bineînțeles, nimeni de la Ministerul Colonial sau de la guvernul jamaican nu e interesat. Așa că, până la urmă toată tărășenia ne-a revenit nouă.

Șeful de cabinet ridică din umeri, în semn de încheiere.

— Și așa, acest teanc de maculatură, spuse el fluturând dosarul, sau în orice caz, miezul, i-a fost trântit lui Strangways.

M se uită posomorât la Bond.

— Vezi ce vreau să spun, 007? Asociațiile astea de pensionare exact așa încurcă lucrurile. Încearcă să conserve ceva – biserici, case vechi, tablouri deteriorate, păsări – și tot timpul iese cu bucluc. Problema e că genul ăsta de oameni își iau foarte în serios păsările sau ce naiba mai vor să protejeze. Implică politicieni. Și cumva toți par să fie putred de bogați. Dumnezeu știe de unde au atâția bani. Tot de la niște pensionare, presupun. Și apoi vine un moment în care cineva trebuie să facă ceva să calmeze spiritele. Cum e și cazul ăsta. Îmi este servit mie pentru că se petrece pe teritoriu britanic. Dar în același timp, este proprietate privată. Nimeni nu vrea să intervină oficial. Și eu ce ar trebui să fac? Să trimit un submarin pe insulă? Pentru ce? Să aflu ce s-a întâmplat cu un stol de berze roz?

M pufni.

— În sfârșit, ai întrebat de ultimul caz al lui Strangways, ăsta este. Mai ai alte nelămuriri? Mă așteaptă o zi plină, zise el cu răceală.

Bond zâmbi. Nu se putea abține. Ieșirile ocazionale ale lui M erau splendide. Și nimic nu-l întărâta mai tare decât un atentat la timpul, energia și fondurile limitate ale Serviciilor Secrete.

Bond se ridică în picioare.

— Poate aș putea lua dosarul, zise el împăciuitor. Mi se pare ciudat ca patru oameni să fi murit mai mult sau mai puțin din cauza unor păsări. Poate mai sunt două victime – Strangways și domnișoara Trueblood. Știu că sună ridicol, dar nu avem nicio altă pistă.

— Te rog, ia-l, zise M pierzându-și răbdarea. Și nu te lungi cu vacanța. Poate că n-ai observat, dar restul planetei pare să fie într-o stare destul de proastă.

Bond se aplecă și luă dosarul. Întinse mâna după toc și pistolul Beretta.

— Nu, zise M ferm. Lasă-le. Și nu uita că trebuie să te înveți cu celelalte două arme până la următoarea noastră întâlnire.

Bond îl privi pe M în ochi. Pentru prima dată, chiar îl ura. Știa perfect de ce M se purta așa cu el. Era o pedeapsă întârziată pentru că aproape murise în ultima sa misiune. Și pentru că acum era trimis departe de vremea asta mizerabilă, undeva la soare. M nu-și putea permite să fie prea îngăduitor cu oamenii lui. Într-un fel, Bond era sigur că era trimis în misiunea aceasta lejeră pentru a fi umilit. Vulpoiul bătrân.

— O să mă ocup de asta, zise Bond, iritarea mocnind în el ca un nod în gât.

Se întoarse și ieși din cameră.

Capitolul 4

Comisia de recepție

Cele șaizeci și opt de tone ale aeronavei Super-Constellation treceau zgomotos pe deasupra Cubei, o tablă de șah verde și maro, văzută de la mare înălțime. Pe ultima sută de kilometri, avionul își începu coborârea lentă către Jamaica.

Bond privea pe geam insula mare, verde, bombată ca o carapace de țestoasă, ce se înălța deasupra liniei orizontului. Apa de sub el se schimba la culoare, trecând de la bleumarinul Abisului Cubei, la azuriul apelor mici. Imediat ajunseră deasupra Coastei de Nord, zburând peste hotelurile milionarilor, apărute ca ciupercile după ploaie, apoi pe deasupra munților din centru. Fermele mici erau împrăștiate ca niște zaruri, peste văi și luminișurile din junglă, iar apusul soarelui se revărsa în nuanțe aurii peste râuri și pârâuri șerpuitoare. „Xaymaca", așa îi ziseseră indienii Arawak. „Ținutul Dealurilor și al Râurilor". Inima lui Bond tresălta la frumusețea uneia din cele mai fertile insule din lume.

Cealaltă parte a munților era ascunsă într-o umbră violet. Luminile deja sclipeau la poalele dealurilor și scânteiau pe străzile din Kingston, dar dincolo de ele, brațul îndepărtat al portului și aeroportul erau încă scăldate în strălucirea soarelui, spre care farul din Port Royal bătea fără rost. Acum aeronava Constellation cobora într-un viraj larg. Cu o mică bufnitură, se activă trenul de aterizare, urmat de vâjâitul hidraulic al clapetelor de frânare, răsărind tăios pe marginile aripilor. Încet, avionul se înclină spre pământ și pentru o secundă lumina apusului se revărsă direct în cabină. Aeronava ajunsese deja mai jos de altitudinea Munților Albaștri și continua coborârea spre singura pistă orientată nord-sud. Se puteau vedea drumuri și cabluri telefonice. Apoi betonul, crestat de urme de frână, se întinse sub burta avionului. Două

bufnituri ușoare ale unei aterizări perfecte, zgomotul elicelor în revers și deja rulau încet la sol, spre clădirile albe ale aerogării.

Bond simți degetele lipicioase ale tropicelor mângâindu-i fața, în timp ce cobora din avion, îndreptându-se către punctul de control. Știa că va fi lac de transpirație până să fi ieșit din vamă. Nu-l deranja. După frigul crâncen din Londra, căldura înăbușitoare, catifelată era ușor de suportat.

Pașaportul lui Bond îl descria ca fiind „Comerciant Import-Export".

— Ce companie?

— Universal Export.

— Care este scopul vizitei?

— Vacanță

— Ședere plăcută. Controlorul de culoare îi înapoie indiferent pașaportul.

— Mulțumesc.

Bond trecu mai departe. Îl zări imediat pe bărbatul înalt și oacheș de partea cealaltă a barierei. Purta aceeași cămașă albastră spălăcită și probabil aceiași pantaloni kaki ca atunci când îl cunoscuse Bond prima oară, acum cinci ani.

— Quarrel!

Din spatele barierei, omul nostru din Insulele Cayman zâmbi larg. Își acoperi ochii cu brațul, în semn de salut, așa cum se face în Caraibe.

— Cum merge, șefu'? întrebă încântat.

— Sunt bine, zise Bond. Stai să-mi iau bagajul. Ai mașina?

— Sigur că da, șefu'.

Vameșul care, ca marea majoritate a oamenilor din împrejurimi, îl cunoștea pe Quarrel, însemnă bagajul lui Bond fără a-l mai deschide, iar Bond îl ridică și trecu de barieră. Quarrel luă geanta și îi întinse mâna dreaptă. Bond simți palma caldă, uscată și aspră și privi în ochii săi gri închis, care îi trădau originea mixtă, de urmaș al vreunui soldat de pe vremea lui Cromwell{8} sau al vreunui pirat din timpul lui Morgan{9}.

— Nu te-ai schimbat, Quarrel, spuse el cu drag. Cum merge

pescuitul de țestoase?

— Nici prea rău, da' nici prea bine, șefu'. Cam la fel cantotdeauna.

Îl scrută din ochi pe Bond.

— V-ați bolnăvit cumva?

Bond fu surprins.

— Dacă tot ai adus vorba, da, am fost bolnav. Dar sunt în formă de câteva săptămâni. Ce te-a făcut să zici asta?

— Scuzați, șefu', zise el jenat, crezând că l-a jignit pe Bond. Am văzut niște urme de durere pe față, nu-s de data trecută.

— Ei bine, zise Bond. Nu a fost mare lucru. Dar mi-ar prinde bine un antrenament cu tine. Nu mai sunt la fel de în formă cum eram cândva.

— Se rezolvă, șefu'.

Se îndreptau spre ieșire când un pocnet și un bliț puternic al unei camere foto de presă le tăiară calea. O chinezoaică drăguță, în costum popular jamaican, tocmai își regla aparatul Speed Graphic. Se apropie de ei. Le vorbi cu o falsă curtoazie.

— Domnilor, mulțumesc foarte mult. Sunt de la *Daily Gleaner*.

Aruncă un ochi la o listă din mână.

— Sunteți domnul Bond, nu-i așa? Cât veți sta pe la noi, domnule Bond?

Bond fu luat prin surprindere. Era un început prost.

— În trecere, răspunse el scurt. Cred că o să ți se pară mai interesanți alți oameni de pe avion.

— Sunt sigură că nu, domnule Bond. Păreți foarte important. La ce hotel veți sta?

La naiba, gândi Bond. Răspunse „Myrtle Bank" și merse mai departe.

— Mulțumesc, domnule Bond, se auzi clinchetul vocii. Vă urez…

Erau afară. Mergând înspre locul de parcare, Bond întrebă:

— Ai mai văzut-o pe fata aia la aeroport?

Quarrel se gândi.

— Nu prea cred, șefu'. Da' *Gleaner* au o grămadă de fete care fac poze.

Bond era un pic îngrijorat. Nu era niciun motiv logic pentru care poza lui să fie vânată de presă. Trecuseră cinci ani de la ultimele lui aventuri pe insulă. Iar numele lui ocolise ziarele.

Ajunseră la mașină. Era un Sunbeam Alpine negru. Bond se uită la ea încruntat și apoi la plăcuța de înmatriculare. Mașina lui Strangways. Ce Dumnezeu?

— Cine ți-a dat mașina, Quarrel?

— Dom' secretar mi-a zis s-o iau, șefu'. Mi-a zis că-i singura mașina care-o au. Da' de ce, șefu? Nu-i bună?

— Ba, e în regulă Quarrel, zise Bond resemnat. Hai să mergem.

Bond se urcă în față. Era numai vina lui. Bănuise că avea să primească mașina aceasta. Din cauza mașinii, mai mult ca sigur, dacă cineva ar fi interesat, ar fi putut afla cine era și cu ce scop venise în Jamaica.

Porniră spre luminile distante ale Kingstonului, pe un drum lung împrejmuit de cactuși. În mod normal, Bond s-ar fi relaxat, bucurându-se de frumusețea priveliștii – sunetul constant al greierilor, adierea caldă, parfumată, tavanul de stele, colierul de lumini galbene sclipind în dreptul portului – dar acum își blestema neglijența și tot ceea ce știa era că trebuia să *nu* fi făcut.

Ce făcuse, totuși, a fost să trimită o înștiințare, via Ministerul Colonial, pentru guvernator. Prin el a cerut ca secretarul să îl coopteze pe Quarrel din Insulele Cayman, pentru o perioadă nedeterminată, pe un salariu de zece lire pe săptămână. Quarrel îl însoțise pe Bond în precedenta sa aventură în Jamaica. Era un om bun la toate, de neînlocuit, cu toate calitățile unui marinar din Insulele Cayman, și, în același timp, era legătura lui cu straturile de jos ale populației autohtone, care altfel ar fi de nepătruns pentru Bond. Toată lumea îl iubea și era un însoțitor minunat. Bond știa că prezența lui Quarrel este indispensabilă pentru a rezolva cazul Strangways – fie că e vorba de un caz sau de un scandal. Apoi Bond a mai cerut o cameră simplă cu duș la Blue Hills Hotel, o mașină și să îl aștepte Quarrel la aeroport. Toate acestea fuseseră decizii greșite. Mai exact, Bond ar fi trebuit să ia un

taxi până la hotel și să ia legătura cu Quarrel după aceea. Atunci ar fi văzut mașina și ar fi putut cere să fie schimbată.

Așa cum ieșise, gândi Bond, aproape că își anunțase public scopul vizitei în *Gleaner*. Suspină. Greșelile de început de caz sunt cele mai grave. Sunt cele ireparabile, cele care te pornesc pe picior greșit, cele care îi conferă avantaj dușmanului. Dar exista un dușman? Exagera oare cu precauțiile? Din imbold, se uită în spate. La o sută de metri se zăreau două faruri palide. Majoritatea jamaicanilor conduc cu faza lungă. Bond se întoarse și zise:

— Quarrel, când trecem de Palisados, unde se bifurcă la stânga spre Kingston și la dreapta spre Morant, vreau să virezi brusc spre Morant, să te oprești imediat și să stingi farurile, da? Dar acum, du-te ca vântul!

— OK, șefu'. După voce, Quarrel părea mulțumit. Apăsă pedala până la capăt. Micuța mașinuță hurui din rărunchi și o luă la goană pe șoseaua albă.

Acum erau la capătul drumului drept. Mașina viră de-a lungul curbei unde portul se apropia de țărm. Încă cinci sute de metri și vor ajunge la intersecție. Bond se uită în spate. Nu se mai vedea lumina. Aici era indicatorul. Quarrel viră strâmt și brusc. Trase pe dreapta și opri farurile. Bond se întoarse și așteptă. Dintr-odată auziră motorul unei mașini mari mergând cu viteză. Farurile luminară orbitor pe lângă ei, căutându-i. Mașina îi depășise, îndreptându-se spre Kingston. Până să dispară, Bond avu timp să observe că era un taxi mare, de tip american și că înăuntru nu era decât șoferul.

Praful se așeza încet la loc. Așteptară zece minute în liniște. Apoi Bond îi spuse lui Quarrel să întoarcă mașina și să o ia spre Kingston.

— Cred că mașina aia avea treabă cu noi, Quarrel. Niciun șofer nu pleacă cu taxiul gol de la aeroport. Prea costisitor. Fii pe față. Poate s-a prins că l-am păcălit și ne așteaptă pe undeva, zise Bond.

— Sigur, șefu', răspunse Quarrel voios. Era exact aventura la care se așteptase când primise mesajul lui Bond.

Pătrunseră în fluxul traficului din Kingston – autobuze,

mașini, căruțe, măgari coborând din deal încărcați de coșuri și vânzători de sucuri colorate, tonete ambulante. În amalgamul acesta, era imposibil să își dea seama dacă îi urmărea cineva. O luară în dreapta și apoi la deal. Erau multe mașini în spatele lor. Oricare din ele ar fi putut fi un taxi american. Merseră un sfert de oră până la Halfway Tree și apoi până la Junction Road, artera principală a insulei. Imediat se ivi o firmă de neon cu un palmier verde, cu inscripția „Blue Hills. The hotel". Intrară pe aleea cu tufe de bougainvillea{10}, rotunde și atent îngrijite.

Blue Hills era un hotel de modă veche, confortabil, cu dotări moderne. Bond fu primit respectuos, având o rezervare făcută de King's House. Fu cazat într-o cameră pe colț, cu balcon cu vedere spre portul din depărtare. Lepădă bucuros hainele de Londra, îmbibate de transpirație, apoi intră în cabina cu uși de sticlă, dădu drumul la apa rece și rămase sub jet cinci minute, timp în care curăță orice urmă a vieții de oraș din părul său. Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți Sea Island și, savurând plăcerea senzuală a aerului fin și cald învăluindu-i pielea, își despachetă lucrurile, apoi chemă chelnerul.

Bond comandă un gin dublu, apă tonică separat și o lămâie verde întreagă. Tăie lămâia în două și stoarse cele două jumătăți în paharul înalt cu gin, în care adăugă apoi gheață din belșug, iar la urmă turnă apa tonică. Lua cu el paharul pe balcon și se așeză admirând priveliștea spectaculoasă. Se gândi cât de minunat era să fie departe de sediul central, de Londra, de spital, și să fie aici, în momentul acesta, făcând ceea ce făcea și știind că, după cum îl ghidau simțurile, nimerise un caz zdravăn, din nou.

Rămase pe balcon o vreme, lăsându-se înmuiat de gin, pe îndelete. Mai comandă încă un pahar și îl bău imediat. Era șapte și cincisprezece. Vorbise cu Quarrel să vină să îl ia la șapte treizeci. Urmau să ia cina împreună. Bond îl rugase să aleagă un loc. Destul de jenat, Quarrel i-a răspuns că oricând voia să se simtă bine în Kingston mergea într-un local de noapte pe lângă plajă numit Joy Boat.

— Nu-i de bogătani, șefu', zisese el, vrând parcă să se scuze, da' mâncarea și băutura și muzica e bună și-s prieten cu patronu', Pus-Feller{11}. I se zice așa de când s-a bătut odată cu ditamai monstru' de caracatiță.

Bond zâmbi discret, amintindu-și accentul caraibean al lui Quarrel și felul pestriț în care înmuia sau aspira vocalele. Intră în cameră, îmbrăcă vechiul său costum bleu-marin din țesătură fină de camgarn, o cămașă de bumbac fără mâneci și o cravată tricotată. Se uită în oglindă, asigurându-se ca nu i se observă pistolul Walther de la subraț, iar apoi coborî la mașină.

Porniră la vale, înspre Kinston, înconjurați de zumzetul apusului îmbătător. Întoarseră la stânga, mergând pe lângă port. Trecură pe lângă mai multe restaurante și cluburi dichisite, din care răsuna ritmul mulțimii dansând în pași de calipso. Urmă o mică întindere rezidențială care se unea cu un centru comercial sărăcăcios și o adunătură de colibe. Mai apoi, când drumul începea să se îndepărteze de mare, se contură strălucirea unui neon auriu în formă de galion hispanic, iar deasupra, cu litere verzi, scria „The Joy Boat". Ocupară un loc de parcare, iar Bond intră în urma lui Quarrel pe poartă, într-o grădină mică cu palmieri pe gazon. În spate se vedeau plaja și marea. Mesele erau împrăștiate pe sub palmieri, iar în centru era un mic ring de dans pustiu, lângă care un trio de calipso, în cămăși roșii, improvizau discret o variantă de la „Take her to Jamaica where the rum comes from"{12}

Doar o parte din mese erau ocupate, majoritatea clienților erau de culoare. Din loc în loc – câțiva marinari britanici sau americani, cu prietenele lor. Un negru de un gabarit impresionant, într-un sacou alb, elegant se ridică de la o masă și le ieși în întâmpinare.

— Salut, domnu' Q. A trecut ceva vreme. Masă pentru doi?

— Pus-Feller, exact așa. Mai aproape de bucătărie decât de muzică.

Uriașul râse scurt. Îi conduse spre plajă și îi așeză la o masă liniștită sub un palmier care răsărise de sub temelia

restaurantului.

— Ceva de băut, dom'lor?

Bond își comandă ginul, apa tonică și lămâie verde, iar Quarrel o bere Red Stripe. Răsfoiră meniul și amândoi aleseră să ia homar la grătar și o friptură în sânge, cu legume jamaicane asortate.

Primiră băuturile. Paharele erau aburite pe dinafară. Lui Bond îi trezeau atâtea amintiri tropicale. La câțiva metri, marea fremăta pe nisipul lin. Trioul începu să cânte „Kitch". Deasupra lor, frunzele de palmier foșneau ușor în briza serii. O șopârlă gecko chițăi pe undeva în grădină. Bond se gândi la Londra, așa cum o lăsase cu o zi în urmă.

— Îmi place locul ăsta, Quarrel, zise el.

Quarrel era mulțumit.

— Pus-Feller e preten bun cu mine. Știe cam to' ce se-nvârte prin Kingston, dacă aveți întrebări, șefu'. E d-al meu, din Cayman. Aveam o barcă împreună. Într-o zi s-a dus s-adune ouă de pescăruș pe Crab Key. Înota pe lâng-o stâncă după niște ouă și l-a prins ditamai caracatița. Pe-aicea îs mai mult d-alea mici, da' la Crab vin mai mari, de la apă adâncă. Pus-Feller s-a cam chinuit cu animalu'. S-a cam speriat și mi-a vândut jumatea lui de barcă ș-a venit în Kingston. Da' asta era înainte de război. Acum e bogătan și eu pescar. Quarrel se amuză de situație.

— Crab Key, zise Bond. Cum e locul ăla?

Quarrel se uită fix la el.

— E loc cu ghinion, șefu', răspunse el. Pe nimic, a cumpărat-o un chinezoi în război ș-a adus niște oameni să sape în găinați. Nu lasă pe nimeni pe pământul lui și nici să pleci nu poți. Noi îl ocolim.

— De ce?

— Are pază multă. Pistoale, mitraliere. Și radar. Are și avion. Au zburat acolo niște prieteni și nu s-a mai știut de ei. Chinezu' ăsta își ține insula numai pentru el. Sincer, șefu', mi-e cam groază de Crab Key, zise Quarrel cu jumătate de gură.

— Ca să vezi, spuse Bond gânditor.

Mâncarea fu adusă. Comandară încă un rând de băuturi

înainte să înceapă. În timp ce mâncau, Bond îi explică pe scurt lui Quarrel cazul Strangways. Quarrel asculta cu atenție, punând întrebări din când în când. Era destul de interesat de păsările de pe Crab Key, și de ce au zis paznicii, de cum s-ar fi prăbușit avionul. Într-un final, împinse farfuria, se șterse cu mâna la gură și își aprinse o țigară. Se aplecă spre Bond și spuse încet:

— Șefu', mie nu-mi pasă dacă-s păsări, fluturi sau albine. Dacă-i vorba de Crab Key și comandantu' ș-a băgat nasu' în povestea asta, la pariu că l-au aranjat. Și pe el, și pe fată. Chinezoiu i-a aranjat sigur.

Bond privi cu atenție în ochii gri, alarmați.

— Ce te face așa sigur?

Quarrel ridică din mâini. Pentru el răspunsul era simplu.

— Chinezoiu' vrea să fie lăsat în pace. Știu că mi-a omorât prietenii ca să nu mai vină lumea pe insulă. Omu' ăla-i de temut. Omoară pe oricine-i stă-n cale.

— De ce?

— Nu știu, șefu', ce să zic, spuse Quarrel indiferent. Oamenii vrea multe chestii pe lumea asta. Și dacă vrea destul, le și primește.

Bond observă o scânteie în colțul ochiului. Se întoarse brusc. Chinezoaica de la aeroport stătea undeva aproape, în umbră. Acum era îmbrăcată într-o rochie strâmtă de satin, crăpată pe un picior, aproape până sus. Avea un aparat Leica, iar într-una din mâini ținea un atașament pentru bliț. Cu cealaltă mână căuta în husa portabilă. Scoase un bec pentru bliț. Fata umezi filamentul în gură pentru a îmbunătăți contactul și îl înșurubă în reflector.

— Cheam-o pe fata aia, zise repede Bond.

Din două mișcări, Quarrel era lângă ea, întinzându-i mâna.

— Bună seara, don'șoară, zise el discret.

Fata zâmbi. Își atârnă aparatul de gât și îl luă de mână pe Quarrel. Acesta o învârti ca pe o balerină, întorcându-i mâna la spate, imobilizând-o.

Se uită la el nervoasă.

— Dă-mi drumul. Mă doare.

Quarrel zâmbi privind-o în ochii scânteietori și negri.

— Șefu' vrea să vii să bei ceva cu noi, zise el împăciuitor. Se întoarse la masă cu fată cu tot. Îi trase un scaun și o așeză lângă el, fără să-i dea drumul la mână. Stăteau țepeni în scaune, ca doi amanți care se certau.

Bond se uită la fața ei micuță, supărată.

— Bună seara. Ce faceți aici? De ce vreți să-mi mai faceți o poză?

— Fac turul localurilor de noapte, rostiră convingător buzele ei arcuite. Prima poză n-a ieșit. Zi-i ăstuia să mă lase în pace.

— Deci lucrezi la *Gleaner*? Cum te cheamă?

— Nu-ți spun.

Bond se uită la Quarrel și ridică o sprânceană.

Quarrel se încruntă. Îi răsuci încet mâna fetei. Fata se agită ca un pește pe uscat, cu dinții încleștați, mușcându-și buza. Quarrel răsuci în continuare. Dintr-odată țipă și începu să vorbească:

— Bine, îți zic.

Quarrel dădu drumul strânsorii. Fata se uită furioasă la Bond:

— Annabel Chung.

Bond îi zise lui Quarrel:

— Cheamă-l pe Pus-Feller.

Quarrel apucă o furculiță și bătu într-un pahar cu ea. Uriașul se grăbi înspre masa lor.

Bond se uită la el.

— Ai mai văzut-o pe fata asta?

— Da, domnu'. Vine pe aici din când în când. Vă deranjează? Vreți s-o dau afară?

— Nu, ne place de ea, răspunse Bond amiabil. Doar că vrea să-mi facă un portret de studio și nu știu dacă merită să o plătesc. Ai putea să suni la *Gleaner* și să întrebi dacă au un fotograf pe nume Annabel Chung? Dacă într-adevăr lucrează pentru ei, înseamnă că trebuie să se priceapă.

— Sigur, domnu'. Bărbatul plecă în grabă.

Bond îi zâmbi fetei.

— De ce nu l-ai rugat să te salveze?

Fata îl privi pizmaș.

— Îmi pare rău că trebuie să fac presiuni, zise Bond, dar directorul de export din Londra mi-a zis că în Kingston e plin de personaje dubioase. Sunt sigur că tu nu ești, dar nu înțeleg de ce vrei așa de mult să-mi faci o poză. Spune-mi de ce.

— Ți-am zis deja, răspunse ea îmbufnată. Cu asta mă ocup.

Bond încercă alte întrebări. Nu îi răspunse.

Pus-Feller se întoarse.

— E în regulă, domnu'. Annabel Chung. Una din colaboratoarele lor. Au zis că face poze bune. Nu o să aveți probleme cu ea.

Se uită la ea curtenitor. Portret de studio! Mai degrabă o aventură în studio!

— Mersi, zise Bond. Pus-Feller se retrase. Bond se întoarse spre fată.

— Ești colaboratoare, spuse el încet. Tot nu explică de ce voiai poza mea.

Fața i se înăspri.

— Spune odată!

— Nu, veni replica ei pe un ton ursuz.

— Bine, atunci. Quarrel. Continuă. Bond se sprijini în spătar. Instinctele îi spuneau că aceasta era întrebarea de un milion de puncte. Dacă ar putea stoarce un răspuns de la fată, l-ar scuti probabil de câteva săptămâni de muncă de teren.

Quarrel se aplecă răsucindu-i mâna și mai tare. Fata se zbătu încercând să se ferească, dar cu cealaltă mână Quarrel o ținea pironită în scaun. Fața i se strâmbă, uitându-se la el. Dintr-odată îl scuipă direct în ochi. Quarrel zâmbi și o strânse mai tare. Fata începu să lovească la întâmplare cu picioarele pe sub masă. Mormăia scrâșnind din dinți cuvinte în chineză. Pe frunte îi curgeau broboane de sudoare.

— Du-te-n p… m…!

Brusc îl lovi pe Quarrel peste față, cu mâna stângă. Bond nu reacționă suficient de repede. Ceva sclipi și urmă o explozie scurtă. Bond o apucă de braț și o strânse. Obrazul lui Quarrel era plin de sânge. Pe masă erau cioburi de sticlă și metal. Îl

izbise cu blițul de la aparat. Dacă i-ar fi nimerit ochiul, l-ar fi orbit.

Cu cealaltă mână, Quarrel își pipăi obrazul. Se uită la sângele care i se prelingea acum în palmă.

— Aha! În glasul lui simțea o urmă de admirație.

Îi spuse calm lui Bond:

— N-o să ne zică nimic tipa asta, șefu'. E tare dură. Vreț' să-i rup mâna?

— Doamne ferește, nu.

Bond dădu drumul strânsorii.

— Las-o să plece.

Era nervos că o rănise pe fată și tot nu ajunse nicăieri. Dar măcar învățase ceva. Oricine ar fi fost în spatele ei își ținea oamenii din scurt.

Quarrel îi dădu drumul la braț, dar rămase cu mâna pe încheietura ei. Îi deschise palma și o privi crud în ochi.

— M-ai însemnat don'șoară. Acuma te însemnez și eu pe tine.

Cu cealaltă mână prinse între degete Muntele lui Venus, bucata fină de piele dintre degetul mare și arătător și începu să strângă. Bond văzu cum articulațiile degetelor ei se înălbeau. Fata scoase un țipăt scurt. Îl plesni pe Quarrel peste față și peste mână. Quarrel zâmbi malițios și strânse mai tare. Dintr-odată îi dădu drumul. Fata țâșni în picioare și se depărtă de masă, cu mâna învinețită la gură. Se uită la el cu ură:

— O să pună el mâna pe voi, nenorociților! Apoi, cu Leica atârnându-i de gât, fugi în stradă.

Quarrel râse scurt. Luă un șervețel, își șterse obrazul, îl aruncă pe jos și apoi mai luă unul.

Îi zise lui Bond:

— O să-mi treacă mie zgârietura și pe ea tot o s-o mai doară mâna. Cărnița aia, Muntele lu' Venus, îți zice multe despre o femeie. Când simți că e grăsuță, ca la fata aia, înseamnă că sigur e bună la pat. Știaț' asta, șefu'?

— Nu, zise Bond. Uite ceva nou.

— E pe bune. Bucățica aia-i tot secretu'. Nu vă faceți griji pentru fată, adăugă el, văzând expresia ciudată de pe fața lui

Bond. A rămas numa' c-o vânătaie mare, dar ce mai cărniță avea acolo! O să mă întorc io după fata aia odată, să văd cât de bună-i teoria mea.

Exact la momentul potrivit, trupa începu să cânte „Don't touch my tomato"[13].

— Quarrel, e timpul să te însori și să te așezi și tu la casa ta. Și las-o pe fata aia în pace că o să te trezești c-un cuțit în coaste. Acuma hai să mergem. Cerem nota și plecăm. La Londra e deja trei noaptea, încă am rămas pe ora de ieri. Am nevoie de un somn bun. Trebuie să începem antrenamentul. Chiar cred că o să am nevoie. Și ar fi cazul să-ți pui un plasture pe obraz. Și-a lăsat numele și adresa în carne.

Quarrel rememora scena, gânditor. Cu o plăcere calmă spuse:

— Ce mai gagică pe cinste! Luă o furculiță și bătu de câteva ori în pahar.

Capitolul 5

Datele și cifrele

„O să pună el mâna pe voi… O să pună el mâna… O să pună el mâna pe voi, nenorociților.”

Cuvintele îi răsunau lui Bond în minte a doua zi, în timp ce stătea pe balcon, savurând un mic dejun delicios, admirând priveliștea exploziei de grădini tropicale din Kingston.

Acum era sigur că Strangways și fata fuseseră uciși. Cineva nu dorea ca ei să-și fi băgat nasul și mai tare în niște treburi, așa că au fost omorâți, iar dosarele investigației lor distruse. Aceeași persoană știuse sau suspectase ca Serviciile Secrete aveau să ancheteze dispariția lui Strangways. Cumva știuse că Bond primise misiunea. Voia o fotografie a lui Bond și voia să știe unde era cazat. Urma să fie cu ochii pe el, să vadă dacă reușește să găsească vreun indiciu care să dovedească moartea lui Strangways. Dacă găsea, atunci și el trebuia lichidat. Poate printr-un accident de mașină, sau o luptă de stradă, sau vreun alt fel nevinovat de a muri. Oare va reacționa în vreun fel aflând cum s-au purtat cu domnișoara Chung? Dacă era atât de lipsit de scrupule, precum îl credea Bond, nu încăpea îndoială. Clar, era un semn că Bond era pe cale să descopere ceva. Poate că Strangways făcuse un raport preliminar pentru Londra înainte să fi fost omorât. Poate că cineva l-a trădat. Ar fi necugetat din partea inamicului să își asume riscuri. Cel mai probabil, după incidentul cu Chung, va veni fără ezitare după Bond și poate și după Quarrel.

Bond își aprinse prima țigară a zilei – primul Royal Blend pe care îl fuma în ultimii cinci ani –, suflă languros fumul printre dinți. Aceasta era „Evaluarea Inamicului”. Totuși, cine era inamicul acesta?

Se pare că nu exista decât un singur candidat, însă unul destul de improbabil, Doctor No, Doctor Julius No,

proprietarul insulei Crab Key, pe jumătate chinez, pe jumătate neamț, îmbogățit din guano. Nu exista nimic despre omul acesta la Arhive și nici nu venise vreo înștiințare din partea FBI-ului. Afacerea lopătarilor roz și problemele cu Audubon Society nu însemnau mai nimic, în afară de ceea ce zisese și M, o adunătură de pensionare care se agitau pentru niște berze roz. Și totuși, patru oameni muriseră pentru berzele astea, iar amănuntul cel mai important pentru Bond – lui Quarrel îi era frică de Doctor No și de insula lui. Asta i se părea, într-adevăr, foarte ciudat. Cei din insulele Cayman, iar Quarrel în special, nu se temeau aproape de nimic. Și de ce Doctor No avea această manie de a se izola? De ce atâtea măsuri costisitoare pentru a ține oamenii departe de guanera lui? Guano – găinat. Cine ar fi vrut așa ceva? Cât valora? Bond urma să se prezinte la guvernator la ora zece. După aceea, avea să dea de asistentul-șef și să încerce să afle totul despre afacerea aceasta blestemată, despre Crab Key și, dacă se putea, despre Doctor No.

Cineva ciocăni de două ori la ușă. Bond se ridică și deschise. Era Quarrel, cu obrazul stâng împodobit cu o cruce de pirat, formată din doi plasturi.

— Neața, șefu'. Ați zis să viu la opt jumate.

— Da, Quarrel. Intră. Avem o zi plină azi. Ai mâncat?

— Da, șefu', să trăiți. Saramură și un strop de rom.

— Aoleu, zise Bond. Cam greu să începi ziua cu astea.

— M-am răcorit bine, zise Quarrel glumeț.

Se așezară afară pe balcon. Bond îi oferi lui Quarrel o țigară, apoi își aprinse și el una.

— Așadar, începu el, o să petrec aproape toată ziua la King's House și poate la Institutul Jamaica. Nu o să am nevoie de tine până mâine dimineață, dar ar fi câteva lucruri de care să te ocupi în centru. E în regulă?

— OK, șefu'. Cum să nu.

— Mai întâi, mașina aia ne dă în vileag. Trebuie să scăpăm de ea. Du-te la Motta's și ia cea mai nouă și bună mașină de închiriat, cu cel mai mic kilometraj. Să fie un Sedan. Închiriaz-o pentru o lună. Da? Apoi caută pe lângă plajă doi oameni

care seamănă cât se poate de mult cu noi. Unul trebuie să știe să conducă. Cumpără-le haine, măcar sacouri, care arată ca ale noastre. Și genul de pălării cum purtăm noi. Spune-le că vrem să ne ducă cineva o mașină până în Montego mâine dimineață – pe lângă Spanish Town, șoseaua Ocho Rios. Să o lase la garajul lui Levy, acolo. Dă-i telefon lui Levy, spune-i să o aștepte și să o păstreze pentru noi. Da?

Quarrel zâmbi.

— Vreți să păcăliți pe cineva?

— Da. O să primească fiecare zece lire. Spune-le că sunt un american bogat și că vreau să-mi ajungă mașina în Montego Bay, condusă de doi oameni respectabili. Fă-mă să par un pic nebun. Trebuie să fie aici la șase fix, mâine dimineață. Tu o să vii cu cealaltă mașină. Ai grijă să arate amândoi potrivit și urcă-i în Sunbeam, cu capota coborâtă. Bine?

— OK, șefu'.

— Ce s-a întâmplat cu casa aia pe care am avut-o pe Coasta de Nord data trecută – Beau Desert, din Morgan's Harbour? Știi cumva dacă e închiriată?

— Mă îndoiesc, șefu'. E departe de locurile cu turiști și cer chirie mare pe ea.

— Ei bine, du-te la Graham Associates și vezi dacă o poți închiria pentru o lună, sau un alt bungalou prin preajmă. Nu mă interesează cât costă. E pentru un american cu bani, domnul James. Ia cheile, plătește chiria și spune-le că o să le scriu confirmarea. Pot să le telefonez dacă vor mai multe detalii.

Bond băgă mâna în buzunar și scoase un teanc gros de bancnote. Îi înmână jumătate lui Quarrel.

— Uite două sute de lire. Ar trebui să acopere toate cheltuielile. Să-mi spui dacă e nevoie de mai mult. Știi unde mă găsești.

— Mulțam, șefu', zise Quarrel, buimăcit de suma pe care o primise. Îndesă bancnotele în cămașa albastră și își încheie nasturii până la gât.

— Altceva?

— Nimic altceva, dar ai foarte mare grijă să nu fii urmărit.

Lasă mașina undeva prin centru și ia-o pe jos. Și ai grijă dacă apare vreun chinez pe lângă tine.

Bond se ridică și deschise ușa.

— Ne vedem mâine dimineață, la șase și cincisprezece minute pornim spre Coasta de Nord. Din câte îmi dau seama o să ne instalăm baza acolo pentru o perioadă.

Quarrel încuviință. Fața lui părea enigmatică. Spuse „OK, șefu'" și ieși pe coridor.

O jumătate de oră mai târziu, Bond coborî scările și luă un taxi până la King's House. Fu condus în sala de așteptare, unde rămase nebăgat în seamă un sfert de oră, doar pentru a i se dovedi că nu era cineva important. Apoi fu condus de către secretar în biroul guvernatorului, la primul etaj.

Era o cameră mare, răcoroasă, mirosind a fum de trabuc. Guvernatorul, într-un costum crem din mătase indiană, cu un guler neasortat și o cravată pătată, stătea la biroul său mare de mahon, cu ziarele *Daily Gleaner* și *Times Weekly* în față. În afară de o vază cu flori de hibiscus nu mai era nimic altceva pe birou. Guvernatorul își sprijinea palmele pe masă. Avea în jur de șaizeci de ani, o față roșie, bosumflată și ochi albaștri, bulbucați. Nu zâmbi și nici nu se ridică.

— Bună ziua, domnule Bond. Luați loc, vă rog.

Bond se așeză pe scaunul din fața biroului. Răspunse „Bună ziua" și așteptă. Un prieten de la Ministerul Colonial îl avertizase că primirea va fi rece. „E aproape de vârsta pensionării. E doar interimar. A trebuit să delegăm un guvernator când Sir Hugh Foot a fost promovat. Foot a avut multe succese. Omul ăsta nici măcar nu încearcă să-i facă concurență. Știe că are slujba doar pentru câteva luni și că vom găsi pe altcineva care să îl înlocuiască pe Foot. I-a fost refuzat mai demult poziția de guvernator general al Indoneziei. Vrea să se pensioneze și să primească ceva directorate prin Londra. Îți dai seama că nu vrea probleme în Jamaica. Tot încearcă să închidă cazul ăsta cu Strangways. Nu o să-i placă că ți-ai băgat coada.

Guvernatorul își drese glasul. Realiză că Bond nu era un lingușitor.

— Ați cerut o întrevedere?

— Doar pentru a îmi anunța prezența, spune Bond liniștit. Fac o investigație în cazul Strangways. Cred că ați primit o înștiințare din partea domnului ministru.

În felul acesta, Bond îi atrăgea atenția asupra oamenilor puternici pe care îi avea în spate. Lui Bond nu îi plăceau încercările de a-i pune bețe în roate, fie lui, fie Serviciilor Secrete.

— Da, țin minte înștiințarea. Cu ce aș putea să vă ajut? Din punctul nostru de vedere, cazul e închis.

— Ce vreți să spuneți prin „închis”?

Guvernatorul răspunse imprecis:

— E evident că Strangways a fugit cu fata. E un tip cam nechibzuit în general. Unii din colegii dumneavoastră parcă nu sunt în stare să lase femeile de o parte.

Guvernatorul îl includea în mod evident și pe Bond în categorie.

— A trebuit să-l mai scot din câteva scandaluri până acum. Nu dă bine pentru coloniile noastre, domnule Bond. Sper că oamenii dumneavoastră ne vor trimite pe cineva mai serios în locul lui. Asta dacă e într-adevăr nevoie de un controlor regional. Sincer, eu am toată încrederea în poliția de aici, adăugă el cu răceală.

Bond zâmbi amiabil.

— O să luăm în considerare părerea dumneavoastră. Presupun că șeful meu va dori să discute aspectul cu ministrul Apărării și ministrul colonial. Bineînțeles, dacă doriți dumneavoastră să preluați aceste datorii în plus, veți face un favor bugetului Serviciilor Secrete. Sunt sigur că poliția jamaicană este extrem de eficientă.

Guvernatorul îl privi pe Bond suspicios. Poate ar fi mai bine să se ocupe de omul acesta cu mai multă grijă.

— Aceasta este o discuție neoficială, domnule Bond. Când o să mă hotărăsc în această privință, o să îl înștiințez personal pe domnul ministru. Altfel, doriți să vă mai consultați cu vreunul subalternii mei?

— Aș dori să vorbesc cu asistentul-șef.

— Cu dumnealui? Și de ce anume?

— Au existat niște probleme pe insula Crab Key. Ceva legat de o rezervație de păsări. Cazul ne-a fost pasat de către Ministerul Colonial. Șeful meu m-a rugat să investighez cât timp sunt aici.

Guvernatorul păru ușurat.

— Desigur, desigur. O să am grijă ca domnul Pleydell-Smith să vă primească imediat. Deci, sunteți de părere că puteți lăsa cazul Strangways să se rezolve de la sine? Vor apărea ei până la urmă, stați liniștit.

Întinse mâna și sună dintr-un clopoțel. Intră secretarul.

— Domnul dorește o audiență cu asistentul șef. Conduceți-l, vă rog. Voi telefona personal la domnul Pleydell-Smith și îl voi ruga să își facă timp.

Se ridică și veni în fața biroului. Întinse mâna.

— La revedere, domnule Bond. Mă bucur că v-am văzut. Crab Key, spuneți? Nu pot vorbi din experiență, dar sunt sigur că merită.

Bond îi strânse mâna.

— Așa cred și eu. La revedere, domnule guvernator.

— La revedere, la revedere.

Guvernatorul îl privi pe Bond ieșind pe ușă și se întoarse la birou.

— Mucos încrezut, zise el rămas singur în cameră. Se așează și schimbă câteva cuvinte apăsate cu asistentul-șef la telefon. Apoi luă ziarul *Times Weekly* de pe masă și verifică prețurile de la bursă.

Asistentul-șef era un bărbat destul de tânăr, cu părul ciufulit și ochi de băiețel. Era unul din acei fumători de pipă agitați, care își palpează mereu buzunarele căutând chibrituri, apoi zdrăngăne cutia, încercând să-și dea seama dacă este goală și scuturând din greșeală resturile de tutun. Trecu prin toată rutina aceasta de vreo două-trei ori în primele cincisprezece minute. Bond începuse să se întrebe dacă ajungea vreodată să tragă primul fum.

După ce îi scuturase vioi mâna lui Bond și îl poftise distrat să se așeze, Pleydell-Smith începu să se plimbe dintr-o parte în

alta a camerei, scărpinându-se la tâmplă cu mustiucul.

— Bond! Bond! Bond! Îmi sună cunoscut. Să vedem. Da, sfinte! Tu erai tipu' care s-a încurcat în afacerea aia cu tezaurul. Sfinte, da! Acum patru-cinci ani. Am găsit dosarul din întâmplare chiar acum câteva zile. Un spectacol splendid. M-am distrat citind! Bine ar fi să mai torni puțin gaz pe foc pe aici. Să ne mai înviorăm puțin. Zilele astea se gândesc numai la federație și la cât sunt ei de importanți. Autodeterminare, ce să spun! Nu sunt în stare nici transportul în comun să-l administreze. Și problema cu populația de culoare! Dragul meu, e o problemă mai mare între jamaicanii cu păr drept și păr creț, decât între mine și bucătarul meu negru. Totuși…

Pleydell-Smith se opri lângă birou. Se așeză față în față cu Bond și își săltă unul din picioare peste brațul scaunului. Întinzând mâna după un borcan de tutun cu blazonul King's College, Cambridge, își băgă degetele în el și începu să-și umple pipa.

— Totuși nu vreau să te plictisesc cu toate astea, reluă el. Plictisește-mă tu. Cu ce problemă avem de a face? Mă bucur să-ți fiu de ajutor. Bănuiesc că e mai interesantă ca mizeria asta.

Arată spre un teanc de hârtii ce-și așteptau rezolvarea.

Bond îi zâmbi. Așa mai merge. Găsise un aliat și unul chiar inteligent.

— Păi, începu el serios, sunt aici să lucrez la cazul Strangways. Dar înainte de toate vreau să vă pun o întrebare care ar putea suna ciudat. Cum anume ați ajuns să vă uitați la celălalt caz al meu? Spuneți că ați găsit dosarul întâmplător. Cum așa? L-a cerut cineva? Nu vreau să fiu indiscret, puteți să nu răspundeți, dacă nu doriți. Sunt doar curios.

Pleydell-Smith aruncă un ochi înspre el.

— Presupun că e de datoria ta să fii curios.

Rămase gânditor, cu ochii în tavan.

— Dacă stau să mă gândesc, era pe biroul secretarei mele. E o fată nouă. Mi-a zis că încerca să se familiarizeze cu dosarele. Totuși, mai erau o grămadă de alte dosare pe biroul ei, încercă asistentul-șef să o scuze pe fată. Dar ăsta a fost cel care mi-a

atras atenția.

— Ah, înțeleg, zise Bond. Așa s-a întâmplat.

Zâmbi amabil.

— Îmi cer scuze, dar diverși oameni par să fie foarte interesați de prezența mea aici. Ceea ce voiam să discut cu dumneavoastră este situația insulei Crab Key. Știți ceva despre ea? Despre Doctor No, chinezul care a cumpărat-o? Sau despre afacerea aceasta cu guano? Îmi dau seama că vă cer poate prea mult, dar orice frântură de informație mi-ar fi de folos.

Pleydell-Smith pufni amuzat prin mustiuc. Își scoase pipa din gură și începu să vorbească în timp ce îndesa tutunul aprins cu o cutie de chibrituri.

— Pot să zic că am luat o gură destul de mare de guano la viața mea. Aș putea să-ți povestesc câteva ore. Înainte de a fi transferat la Ministerul Colonial, am lucrat la Consulat. Prima mea slujbă a fost în Peru. A trebuit să mă ocup de cei care administrau comerțul de guano – *Campania Aministradora del Guano*. Oameni de treabă.

Pipa în sfârșit fumega și Pleydell-Smith aruncă cutia de chibrituri pe masă.

— Cât despre restul, trebuie doar să căutăm dosarul. Apăsă pe un buton de sonerie. Într-o clipă, se deschise ușa din spatele lui Bond.

— Domnișoara Taro, dosarul Crab Key, vă rog. Cel despre vânzarea locului și cel despre îngrijitorul care a apărut înainte de Crăciun. Domnișoara Longfellow știe unde să le găsească.

— Imediat, răspunse o voce plăcută.

Bond auzi ușa închizându-se.

— Rămăsesem la guano.

Pleydell-Smith își lăsă scaunul pe spate. Bond se pregătea de o discuție plictisitoare.

— După cum știi, e vorba de găinaț. E produs de cloaca a două păsări, pasărea smintită mascată și pasărea guanay. Din câte am înțeles, pe Crab Key trăiește doar pasărea guanay, cunoscută de altfel și sub numele de cormoran verde, aceeași pasăre ca în Anglia. Pasărea guanay e o mașină de transformat pește în guano. Mănâncă anșoa[14] cel mai mult. Ca să-ți

închipui cât pește mănâncă, află că s-au găsit și șaptezeci de anșoa în burta uneia singure.

Pleydell-Smith își scoase pipa și o flutură impresionat înspre Bond.

— Întreaga populație din Peru mănâncă patru mii de tone de pește pe an. Păsările lor de mare mănâncă cinci sute de mii de tone!

Bond își țuguie buzele încercând să pară impresionat. Asistentul-șef continuă:

— Pe cuvânt. În fiecare zi o pasăre guanay, din cele câteva sute de mii, mănâncă peste jumate de kilogram de pește și mai adaugă câteva zeci de grame la guaneră – insula de guano.

Bond îl întrerupse.

— De ce pe o insulă și nu în mare?

— Nu știu.

Pleydell-Smith medită asupra întrebării.

— Nu m-am gândit niciodată. Dar, în orice caz, nu așa fac. Se ușurează pe uscat, de când lumea. Deci asta înseamnă că s-au adunat milioane de tone de găinaț pe insulele Pescadore și alte guanere. Apoi, cam pe la 1850 cineva a descoperit că e cel mai bun îngrășământ natural din lume – plin de nitrați și fosfați și tot ce trebuie. Iar oamenii au venit pe vase și au luat pur și simplu tot ce se putea timp de peste douăzeci de ani. E vorba de perioada cunoscută sub numele de „Saturnalia” în Peru. A fost ca la goana după aur. S-au bătut pentru găinaț, și-au scufundat vasele, și-au împușcat lucrătorii, au vândut hărți false spre insule secrete de guano – orice îți trece prin cap. Și s-au făcut averi din asta.

— Și Crab Key cum se leagă de toată povestea? încercă Bond să treacă la subiect.

— Era singura guaneră nordică profitabilă. Și era excavată, Dumnezeu știe de cine. Dar găinațul avea un concentrat mic de nitrat. Apa nu e așa bogată pe aici cum e pe lângă Curentul Humboldt. Peștii au o compoziție chimică mai săracă, deci nici guano-ul nu e așa bun. Pe Crab Key s-a săpat ocazional, când creștea prețul. Dar industria a dat faliment, trăgând după ea Crab Key și toate celelalte depozite de calitate mai proastă,

atunci când nemții au inventat îngrășămintele chimice. La momentul acela, Peru își dăduse seama că risipiseră un capital fantastic și au început să organizeze rămășițele industriei și conserve guanerele. Au naționalizat industria și au protejat păsările, iar încet de tot, depozitele s-au umplut din nou. Apoi oamenii au aflat efectele secundare ale îngrășămintelor nemțești, spre deosebire de guano, sărăceau solul, și treptat prețul guano-ului a crescut la loc și industria s-a pus din nou pe picioare. Acum merge bine, atâta că Peru monopolizează cea mai mare parte din guano pentru agricultura internă. Iar aici se leagă și Crab Key de poveste.

— Ah.

— Da, zise Pleydell-Smith, pipăindu-și buzunarele după chibrituri, ca apoi să le găsească pe birou, să le scuture în dreptul urechii și să înceapă rutina cu pipa. La începutul războiului, chinezul ăsta, care, de altfel, pare un vulpoi viclean, s-a gândit că poate să scoată ceva din guanera veche de pe Crab Key. Prețul era cam cincizeci de dolari pe tonă în partea asta a Atlanticului, așa că a cumpărat insula de la noi, pentru vreo zece mii de lire, dacă îmi aduc eu bine minte, a adus mână de lucru și a început săpăturile. Și cu asta se ocupă de atunci. Cred că a făcut o avere. Trimite direct în Europa, la Anvers. Vine un vas o dată pe lună. A cumpărat concasoare{15} și separatoare de ultimă generație. Muncește din greu, aș zice. Ca să iasă un profit decent așa și trebuie. Mai ales acum. Anul trecut am auzit că primea numai treizeci și opt-patruzeci de dolari pe tonă din Anvers. Dumnezeu știe cât îi plătește pe muncitori ca să-și scoată profit la prețul ăsta. N-am reușit să aflu niciodată. Și-a baricadat insula ca o fortăreață – un fel de lagăr de muncă. Nu iese nimeni de acolo. Am auzit niște zvonuri ciudate, dar nimeni nu a depus vreo plângere. E insula lui, bineînțeles, și poate să facă ce dorește cu ea.

Bond aduna indicii.

— Chiar ar fi atât de valoros pentru el locul ăsta? Cam cât crezi că ar face?

— Pasărea guanay e cea mai de preț pasăre din lume, zise Pleydell-Smith. O pereche produce guano în valoare de doi

dolari pe an, fără cheltuieli din partea proprietarului. O femelă depune în jur de trei ouă și crește doi pui. De două ori pe an. Să zicem că valorează cam cincisprezece dolari perechea. Sunt cam o sută de mii de păsări pe Crab Key, ceea ce e o estimare rezonabilă judecând după numărătorile noastre vechi. Asta înseamnă că are păsări în valoare de un milion și jumătate de dolari. Nu e o proprietate de lepădat. Iar valoarea instalațiilor, să zicem, încă un milion și ai o mică avere în împuțiciunea aia de loc. Dar, că tot veni vorba…

Pleydell-Smith apăsă pe buton.

— Unde naiba sunt dosarele alea? O să găsești tot ce-ți trebuie în ele.

Ușa se deschise în spatele lui Bond.

Pleydell-Smith vorbi iritat:

— Ei bine, domnișoară Taro. Cum a rămas cu dosarele?

— Îmi cer scuze, răspunse vocea plăcută. Dar nu le găsim nicăieri.

— Cum adică „nu le găsim”? Cine a umblat ultima dată cu ele?

— Comandantul Strangways.

— Țin minte clar că le-a adus înapoi în camera asta. Deci ce s-a întâmplat?

— N-aș putea să vă spun.

Vocea rămăsese neutră.

— Mapele sunt aici, dar nu e nimic în ele.

Bond se răsuci în scaun. Aruncă o privire înspre fată și se întoarse la loc. Schiță un zâmbet îngrijorat, numai pentru el. Știa ce se întâmplase cu dosarele. Știa și de ce vechiul dosar despre el fusese pe biroul secretarei. Ghicise și în ce mod semnificația specifică a titulaturii „James Bond, Comerciant Import-Export” fusese dezvăluită în alte cercuri, în afara celui din King’s House, singurul care ar fi trebuit să o cunoască.

Exact ca Doctor No și Annabel Chung, micuța secretară sfioasă și serioasă, cu ochelari cu rame groase, era chinezoaică.

Capitolul 6

Degetul de pe trăgaci

Asistentul-șef îl invitase pe Bond să ia masa de prânz la Queen's Club. S-au așezat la o masă din colțul sălii elegante, cu lambriuri de mahon și cu patru ventilatoare mari pe tavan, schimbând cordial impresii despre Jamaica. Până să vină cafeaua, Pleydell-Smith începuse să vorbească despre lumea nevăzută a Jamaicăi, cea din spatele imaginii de insulă pașnică și prosperă.

— Să-ți explic cum e.

Începu iarăși veșnica rutină cu pipa.

— Jamaicanul e un om cumsecade, dar leneș, cu virtuți și vicii de copil. Locuiește pe o insulă foarte bogată, dar nu se îmbogățește de pe urma ei. Nu știe cum și îi e prea lene. Britanicii se vântură pe aici, iau ce e mai ușor de luat, dar de vreo două sute de ani niciun englez n-a mai făcut avere în Jamaica. Nu rămân suficient timp încât să adune ceva. Își iau o felie groasă și pleacă. Evreii portughezi sunt cei care scot cel mai mare profit. Au ajuns aici odată cu britanicii și au rămas. Dar sunt snobi, își prăpădesc averile pe case scumpe și baluri. Ale lor sunt numele care umplu coloana de bârfe din *Gleaner* atunci când pleacă turiștii. Fac afaceri cu rom și tutun și reprezintă firme britanice mari – automobile, asigurări și așa mai departe. Apoi sunt sirienii, foarte bogați și ei, dar nu foarte buni afaceriști. Dețin majoritatea magazinelor și câteva din cele mai bune hoteluri. Nu sunt cele mai sigure investiții. Ajung la supra-stoc și doar un incendiu ocazional le mai lichidează banii. Apoi sunt indienii, cu comerțul lor strident cu textile și alte mărfuri de gen. Nu sunt cine știe ce forță. În sfârșit, avem chinezii, statornici, compacți, discreți – cea mai puternică bisericuță din Jamaica. Dețin brutăriile, spălătoriile și cele mai bune magazine alimentare. Sunt foarte retrași și nu

se amestecă cu nimeni.

Pleydell-Smith râse.

— Nu că nu ar umbla cu negrese când au ei chef. Poți să vezi rezultatele prin tot Kingstonul – chinezii negri. Sunt o rasă dură, nebăgată în teamă. Se uită de sus la negri, dar și chinezii se uită de sus la ei. Într-o bună zi ar putea deveni o problemă. Au ceva din inteligența chinezilor și aproape toate viciile negrilor. Poliția se confruntă des cu ei.

— Secretara dumneavoastră. Ea ar fi una dintre ei?

— Într-adevăr. Fată deșteaptă și foarte eficientă. E la mine de vreo șase luni. A fost de departe cea mai bună candidată dintre toate cele care au răspuns anunțului.

— Pare deșteaptă, zise Bond absent. Oamenii aceștia, sunt organizați? Există vreun lider al comunității de chinezi negri?

— Nu încă. Dar cineva se va ocupa de asta în curând. Ar funcționa bine ca un mic grup de exercitat presiuni.

Pleydell-Smith se uită la ceas.

— Și cu asta, ar cam trebui să mă duc. Mă duc să-i trag de urechi în legătură cu dosarele alea. Nu pot să-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla eu ele. Îmi aduc aminte clar…

Nu mai continuă.

— În sfârșit, ideea e că n-am prea avut ce ponturi să-ți dau cu Crab Key și doctorul ăla. Dar pot să-ți zic că nu ai fi aflat mult mai mult nici din dosare. Părea un tip cumsecade. Foarte serios. Apoi a fost neînțelegerea cu Audubon Society. Presupun că știi totul despre ea. Cât despre insulă în sine, nu era nimic în dosar decât vreo două rapoarte de dinainte de război și o copie a ultimei ridicări topografice. Pare un loc complet uitat de lume. Doar kilometri întregi de mlaștini de mangrovă și un munte imens de găinat la unul din capete. Dar ai zis că te duci la Institut. Ce-ar fi să-ți fac cunoștință cu tipul care se ocupă de hărți?

O oră mai târziu, Bond era retras într-un colț al unei camere sumbre, cu harta ultimei ridicări topografice de pe Crab Key, datată 1910, desfășurată pe o masă în fața lui. Pe o foaie de hârtie de la Institut, făcuse o schiță aproximativă a hărții și însemna punctele cheie.

Suprafața totală a insulei era în jur de o sută treizeci de kilometri pătrați. Trei-sferturi din insulă, înspre est, erau acoperite de un teren mlăștinos și de un lac de mică adâncime. Din lac, un râu lent curgea înspre mare, de-a lungul coastei de sud, formând un mic golf cu nisip. Bond presupuse că pe undeva, în preajma cursului superior, ar fi fost un loc bun pentru tabăra paznicilor. Înspre vest, relieful se înălța brusc, era marcat un deal de aproape o sută cincizeci de metri care se termina abrupt cu prăpastie în mare. O linie punctată făcea legătura între deal și un chenar din colțul hărții, în care scria *Depozite de guano* (*ultima excavație 1880*).

Nu părea să existe vreun drum, sau vreo cărare pe insulă, de asemenea, nicio casă. Harta în relief a insulei părea să arate ca un șobolan de apă – o coloană plată, mai bombată la unul din capete, îndreptată spre vest. Insula părea să fie la aproape cincizeci de kilometri de Galina Point, pe coasta de nord a Jamaicăi și la aproape nouăzeci de kilometri de coasta de sud a Cubei.

Nu părea să mai fie trecut altceva notabil pe hartă. Crab Key era înconjurată de ape puțin adânci, cu excepția celor din dreptul stâncilor de pe coasta de vest, unde ajungea la aproape un kilometru. Dincolo de punctul acela începea Abisul Cubanez. Bond împături harta și i-o înmână bibliotecarului.

Dintr-odată, se simți epuizat. Era doar ora patru, dar în Kingston soarele era dogoritor și cămașa i se lipise de corp. Bond ieși din Institut și luă un taxi înapoi spre hotelul său răcoros. Era mulțumit de cum decursese ziua, dar nu mai avea nimic de făcut în partea aceasta a insulei. Urma să petreacă o seară liniștită la hotel și să fie gata de plecare a doua zi, devreme.

Bond merse la recepție să vadă dacă primise vreun mesaj de la Quarrel.

— Nu aveți niciun mesaj, îl informă recepționista. Dar ați primit un coș cu fructe de la King’s House. Imediat după prânz. Curierul l-a dus în camera dumneavoastră.

— Ce fel de curier?

— Un bărbat de culoare. A spus că e din partea secretarului.

— Mulțumesc.

Bond luă cheia și urcă la etajul întâi. Totul părea extrem de improbabil. Cu mâna pe pistolul din sacou, Bond se apropie încet. Răsuci cheia în broască și deschise ușa cu piciorul. Camera era goală, scufundată în tăcere. Bond închise ușa și o încuie. Pe masa de toaletă era un coș mare cu fructe aranjate elaborat – mandarine, grapefruit, banane roz, soursop, mere stelate, chiar și câteva nectarine de seră. Un plic alb era prins de mânerul coșului, cu o fundă lată. Bond îl luă și se uită la el în lumină. Apoi îl deschise. Pe o foaie albă de hârtie de împachetat era scris „Complimente din partea Excelenței Sale, Guvernatorul”.

Bond pufni. Rămase cu ochii pe coșul de fructe. Se apropie de el și ascultă atent, apoi îl luă de mâner și răsturnă tot ce era în el pe podea. Fructele se rostogoliră peste rogojina din lemn de cocos. Nu mai era altceva. Bond se amuză de precauțiile pe care și le lua. Însă mai exista o posibilitate. Luă una din nectarine, cea care arăta cel mai bine, și merse în baie. O aruncă în chiuvetă, se întoarse în dormitor, și, după ce verifică încuietoarea, deschise dulapul. Ridică grijuliu geamantanul și îl poziționă în mijlocul camerei. Se puse în genunchi și începu să caute urmele de pudră de talc în jurul celor două încuietori. Urmele erau întinse și se vedeau câteva zgârieturi fine. Bond le analiză calculat. Oamenii aceștia nu erau la fel de atenți ca alții cu care mai avusese de a face. Descuie geamantanul și îl așeză vertical. Erau patru capse de alamă în colțul din dreapta-față al capacului. Bond desprinse cu unghia una din capse. O luă în mână și trase de ea, întinzând un fir gros de oțel, lung de un metru. Odată desprins, îl lăsă pe podea lângă el. Firul trecea prin niște inele mici din interiorul capacului, sigilând geamantanul. Bond ridică capacul și verifică dacă umblase cineva. Din „trusa de scule” luă o lupă de bijutier și se întoarse cu ea în baie, aprinzând lumina de deasupra oglinzii. Își poziționă lupa și cu grijă, ridică nectarina din chiuvetă și o învârti pe toate părțile.

La un moment, văzu o urmă minusculă de ac, un punct maro, puțin decolorat. Era în crăpătura fructului, vizibil doar cu o lupă. Bond puse nectarina cu grijă înapoi în chiuvetă. Pentru un moment se privi intens în oglindă.

Era *într-adevăr* război! Măi să fie! Foarte interesant. Bond simți cum i se încordează subtil mușchii abdominali. Își zâmbi discret în oglindă. Așadar, instinctele și judecata lui fuseseră exacte. Strangways și fata fuseseră omorâți, iar dosarele lor distruse pentru informațiile compromițătoare pe care le conțineau. Apoi Bond apăruse în scenă, și mulțumită domnișoarei Taro, au știut la ce să se aștepte. Domnișoara Chung, sau poate șoferul de taxi, i-au dat de urmă. Cineva îl urmărise până la Blue Hills Hotel. S-a tras deja primul foc. Urmau să mai fie și altele. Dar al cui era degetul de pe trăgaci? Cine era cu ochii fixați pe el? Bond nu mai avea dubii. Nu exista nicio dovadă, dar era extrem de sigur. Fusese o împușcătură de la distanță, tocmai de pe insula îndepărtată Crab Key. Cel din spatele armei era Doctor No.

Bond merse înapoi în dormitor. Una câte una, ridică fructele de pe podea și le duse în baie pentru a le examina. Toate fuseseră înțepate cu acul, într-un loc greu observabil. Bond telefonă jos și ceru o cutie de carton, hârtie și sfoară. Împachetă atent fructele în cutie, ridică receptorul și sună la King's House. Ceru să vorbească cu Secretarul-Șef.

— Domnule, Pleydell-Smith, dumneavoastră sunteți? James Bond la telefon. Îmi cer scuze că vă deranjez. Am o mică problemă. Există cumva un laborator public în Kingston? Înțeleg. Am ceva ce trebuie analizat. Dacă v-aș trimite cutia, ați putea să o pasați mai departe? Nu vreau să-mi fie divulgat numele. E în regulă? O să vă explic mai târziu. Când primiți rezultatul îmi puteți trimite o telegramă? Voi fi la Beau Desert, lângă Morgan's Harbour, pentru următoarea săptămână, cam așa. Aș aprecia dacă nu ați spune nimănui de rugămintea mea. Îmi cer scuze că par atât de secretos. O să vă explic totul următoarea dată când ne vedem. Presupun că o să vă dați seama cam despre ce e vorba când veți vedea rezultatele de la laborator. Ah, și transmiteți-le să aibă mare

grijă cu conținutul. Avertizați-i că nu e ceea ce pare. Mulțumesc enorm. Am avut mare noroc că am făcut cunoștință cu dumneavoastră în dimineața aceasta. La revedere.

Bond scrise adresa pe pachet, coborî și îl expedie de urgență la King's House, printr-un taximetrist. Era ora șase. Se întoarse în cameră, făcu un duș, se schimbă și comandă prima băutură a zilei. Era pe cale să iasă cu paharul pe balcon când sună telefonul. Quarrel.

— Totu-i aranjat, șefu'.

— Tot? Minunat. Și casa?

— Tot, tot, repetă Quarrel, pe un ton grijuliu. Ne vedem cum aț' zis, șefu'.

— În regulă, răspunse Bond.

Era impresionat de eficiența lui Quarrel și de sentimentul de siguranță pe care i-l dădea. Puse receptorul jos și ieși pe balcon.

Soarele tocmai apunea. Valul de umbră violet se așternea peste oraș și peste port. Când se va lăsa întunericul, gândi Bond, se vor aprinde dintr-odată luminile. Și exact așa se și întâmplă. Deasupra lui se auzi motorul unui avion. Îl putea zări, un Super Constellation, aceeași cursă care îl adusese pe Bond cu o zi înainte. Urmări trecerea avionului dinspre mare spre uscat, coborând spre aeroportul Palisadoes. Cât timp părea să se fi scurs de atunci, deși nu trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când difuzorul anunțase „Am aterizat în Kinston, Jamaica. Pasagerii sunt rugați să rămână la locurile lor până când aeronava este verificată de Autoritățile Sanitare".

Ar trebui oare să-i spună lui M cum se schimbaseră datele problemei? Ar trebui să-i prezinte un raport guvernatorului? Bond își aduse aminte de guvernator și renunță la idee. Dar M? Bond avea o monogramă personală. Ar fi putut să-i trimită o înștiințare prin Ministerul Colonial. Ce ar putea să-i zică? Că Doctor No îi trimisese niște fructe otrăvite? Dar nici măcar nu avea dovada că erau otrăvite, sau că ar fi provenit de la Doctor No. Bond își putea închipui expresia feței lui M citind

înștiințarea. Și-l închipui apăsând butonul de la interfon, căutându-l pe șeful de cabinet, „Veniți puțin, 007 a luat-o razna. Susține că cineva a încercat să-i bage pe gât o banană otrăvită. S-a țicnit. A stat prea mult în spital. Mai bine îl chemăm acasă”.

Bond zâmbi. Se ridică și comandă încă un pahar. Desigur, nu ar fi chiar așa. Dar în orice caz… Nu, va aștepta până când avea ceva mai concluziv de arătat. Bineînțeles, dacă s-ar întâmpla ceva rău fără să fi trimis un avertisment, va avea probleme. Trebuia să aibă mare grijă să mențină totul sub control.

Bond termină și al doilea pahar, apoi recapitulă mental detaliile planului. Coborî la cină într-o sală aproape goală și citi *Cartea de buzunar a Caraibelor*. La ora nouă era deja aproape somnoros. Urcă în cameră și împachetă ca totul să fie gata pentru dimineață. Telefonă la recepție și aranjă să fie trezit la ora cinci treizeci. Apoi încuie ușa pe dinăuntru și trase și jaluzele de la ferestre. Nu avea de ales. Se întinse gol pe pat, acoperindu-se cu cearșaful subțire de bumbac. Se întoarse pe partea stângă, cu mâna pe pistolul Walther PPK de sub pernă. Adormi în cinci minute.

Dintr-odată, realiză că era ora trei dimineața. Atâta arăta cadranul luminos al ceasului pe care îl luase cu el în pat. Zăcea nemișcat. Nu se auzea niciun sunet în cameră. Afară era, de asemenea, o liniște de mormânt. Undeva departe un câine începu să latre. Apoi i se alăturară mai mulți și urmă un cor isteric de lătrături care se opri brusc. Iarăși liniște totală. Luna, reflectată printre jaluzele, lăsa umbre în dungi albe și negre în colțul din dreptul patului. De ce se trezise? Bond se mișcă ușor, pregătindu-se să coboare din pat.

Încremeni pe loc. Rămase complet neclintit, ca o statuie.

Simțise o atingere pe gleznă. Acum se cățăra pe gambă, periind firele de păr de pe picior. Era cel mai probabil o insectă. Una foarte mare. Și lungă de peste cincisprezece centimetri, cât mâna lui de lungă. Simțea zeci de picioruțe mici în mișcare. Ce era?

Apoi Bond auzi ceva ce nu mai auzise niciodată, cum părul

de pe cap se freca de pernă. Bond analiză sunetul. Nu putea fi! Pur și simplu nu putea! Firele de păr se întăriseră de la rădăcină până la vârf. Simțea aerul rece mângâindu-i scalpul. Incredibil! Într-adevăr incredibil! Crezuse că era doar un fel de a spune. Dar de ce? De ce avea așa o reacție acum?

Creatura de pe picior se mișcă din nou. Dintr-odată, Bond înțelese cât îi era de frică, era absolut îngrozit. Înainte de a procesa ceea ce îi dictau instinctele, corpul său realizase că era vorba de un miriapod.

Bond zăcea nemișcat. Văzuse cândva un miriapod tropical într-un borcan cu formol dintr-un muzeu. Era de culoare maro deschis, turtit și lung de vreo cincisprezece centimetri – cam la fel de lung ca cel de pe el. De o parte și de alta a capului bont erau colți rotunzi, veninoși. Eticheta de pe borcan preciza că otrava era mortală, dacă ajungea în artere. Bond privise atent învelișul fără viață al creaturii, apoi trecuse mai departe.

Miriapodul ajunsese la genunchi. Începea să se cațere pe coapsă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să se clintească, nu trebuie nici măcar să tremure. Toate simțurile lui Bond erau acaparate de progresul celor câteva zeci de perechi de picioare. Ajunsese în dreptul șoldului. Dumnezeule, se îndrepta spre zona inghinală! Bond strânse din dinți! Dacă era atras de căldura corpului! Dacă i se strecura între picioare! Ar mai putea suporta? Dacă ar ajunge să-l muște acolo? Bond simțea cum se apropia. Îl gâdila. Pielea de pe burtă i se încreți. Nu se putea controla. Dar acum creatura i se încolăcea pe abdomen, fixându-se mai puternic cu picioarele. Ajunsese în dreptul inimii. Dacă și-ar înfige colții acolo, ar muri sigur. Miriapodul continuă să urce pe pieptul lui păros, înspre claviculă. Se opri. Ce făcea? Bond îi simți capul bont căutând parcă ceva? Ce anume? Era oare destul loc să iasă de sub cearșaf? Să îndrăznească oare să ridice un pic cearșaful pentru a-i ușura trecerea? Creatura era la baza jugularei. Poate era intrigată de pulsul accelerat. De și-ar putea controla bătăile inimii. La naiba! Bond încercă să comunice cu miriapodul. Nu-i nimic. Pulsul e inofensiv. Nu o să pățești nimic. Hai, du-te

afară la aer curat!

Ca și cum l-ar fi auzit, lighioana i se cățără pe gât, până pe bărbie și acum îi ajunsese în colțul gurii, gâdilându-l îngrozitor. Apoi continuă misiunea pe nas. Îi putea simți întreaga greutate și lungime. Încet, Bond închise ochii. Două câte două, perechile de picioare mișcându-se alternativ, se târâră peste pleoapa dreaptă. Odată ce trecea de ochi ar putea să profite de ocazie și să-l scuture de pe el – poate alunecă pe pielea transpirată? Dar nu, Dumnezeule! Creatura se fixase puternic cu picioarele! N-ar fi reușit să o scuture de tot.

Cu încăpățânare, insecta uriașă se plimbă pe frunte. Se opri la baza părului. Ce dracu' făcea acum? Bond simți cum se ghemuiește. Simți creatura sorbindu-i transpirația sărată de pe frunte! Aproape că o putea vedea. Apoi miriapodul nu se mai mișcă minute în șir. Tensiunea devenise copleșitoare. Simțea cum îl trec apele și cum se îmbibă cearșaful de sub el. Imediat avea să înceapă să tremure. Urma să aibă frisoane de spaimă. Va putea să se controleze oare? Bond aștepta, respirând inaudibil, cu gura deschisă, încordată.

Miriapodul începu din nou să se miște. Îi ajunse în păr. Bond simțea cum înaintează anevoios la rădăcina firelor. Îi plăcea acolo? Se va opri acolo? Cum dorm miriapozii? Încolăciți sau întinși? Miriapozii mici pe care îi știa din copilărie, cei care veneau pe scurgere în sus când era cada goală, se încolăceau atunci când îi atingeai. Acum mergea aproape între cap și pernă. Își va vedea de drum pe așternut sau se va adăposti la căldura podoabei sale capilare? Miriapodul se opri. Pleacă! PLEACĂ! urla mintea lui Bond.

Miriapodul se mișcă încet, coborî pe pernă.

Bond aștepta o secundă. Acum putea auzi picioruşele ciupind suprafața de bumbac. Sunetul semăna cu un râșcâit delicat de unghii.

Cu o bufnitură care zgudui camera, Bond țâșni din pat pe podea.

Dintr-o mișcare, ajunse la ușă, în picioare. Aprinse lumina. Își dădu seama că tremura incontrolabil. Păși împleticit până la pat. Văzu creatura pierzându-se sub marginea feței de

pernă. Bond vru să arunce dintr-odată perna pe podea, dar se controlă, aşteptă să-şi domolească emoţia. Apoi, cu mare grijă, apucă perna de un colţ şi o ridică, merse cu ea în mijlocul camerei şi o lăsă să-i cadă din mână. Miriapodul ieşi de sub pernă, începu să se şerpuiască repede pe podea. Bond îşi pierduse interesul. Se uită în jur după ceva cu care să-l omoare. Se întoarse calm după un pantof. Pericolul trecuse. Ar fi vrut să ştie mai degrabă cum de ajunsese în patul lui. Ridică pantoful şi îl strivi încet, aşa cum nimeri. Auzi scutul chitinos trosnind.

Se uită la el.

Miriapodul gri-brun se zbătea dintr-o parte în alta, cu toţi cei cincisprezece centimetri în agonie. Bond izbi din nou cu pantoful şi pe podea ţâşni o zeamă galbenă.

Cuprins de greaţă, Bond scăpă pantoful din mână şi se repezi în baie să vomite.

Capitolul 7

Trecerea nocturnă

— Apropos Quarrel, ce știi despre miriapozi? spuse Bond, înfruntând un autobuz cu destinația „Brow Bomber” inscripționată pe plăcuță. Autobuzul se trase la o parte, gonind în continuare spre Kinston, la vale. Claxonul furios încercă să apere mândria șoferului.

— Miriapozi, șefu’?

Quarrel se uită cu colțul ochiului, căutând un mic indiciu. Expresia lui Bond era cea obișnuită.

— Păi, avem și din ăia răi pe aici, prin Jamaica. Zece, cinșpe centimetri. Da’ mai mult prin casele vechi din Kingston. Ies numa noaptea. Po’ să și mori dacă te mușcă. Da’ ce-i cu ei, șefu’? Ați dat de vrunu?

Bond se feri de întrebare. Nu-i spusese lui Quarrel nici de fructe. Quarrel era un tip rezistent, dar nu avea rost să-i dea motive de îngrijorare.

— Te-ai aștepta să găsești unul într-o casă nouă, de exemplu? În pantof, sau în sertar, sau în pat?

— Nu, șefu’, Quarrel părea foarte sigur de răspuns. Doar dacă-i pus de cineva. La goangele astea le plac găurile și crăpăturile. Nu le place la loc curat. Goange murdare. Le găsești în tufiș, pe sub bușteni și pietre, da’ nu la lumină.

— Înțeleg. Bond schimbă subiectul. Apropos, oamenii ăia s-au descurcat cu Sunbeamul?

— Sigur că da șefu’. S-au bucurat tare mult. Și seamănă cu noi doi, șefu’.

Quarrel chicoti. Se uită la Bond și zise ezitant.

— Da’ nu prea cred că-s cetățeni model, șefu’. I-am luat și io de pe unde-am putut. Al meu e un cerșetor, șefu’. Și ălalalt e un alb prăpădit de la Betsy.

— Cine-i Betsy?

— E patroană la cel mai împuțit bordel din oraș, șefu', zise el scuipând cu emfază pe fereastră. Albu' ăsta e contabil acolo.

Bond se amuză.

— Atâta timp cât e în stare să conducă… Sper doar să ajungă cu bine la Montego.

— Nu-i bai, zise Quarrel, înțelegând greșit motivele lui Bond de îngrijorare. Le-am zis că-i dau pe mâna poliției dacă nu ajung.

Erau deja la Stony Hill, unde Junction Road începea să coboare în serpentine spre Coasta de Nord. Bond băgă micuțul Austin A.30 în viteza a doua și porni la vale. Soarele răsărea peste vârful Muntelui Albastru, razele tulburi aurii se revărsau peste coastă. Era puțină lume pe drum. Din loc în loc se întrezărea câte un bărbat cu un cosor la brâu, molfăind o trestie de zahăr, îndreptându-se spre una din micile ferme din împrejurimi. Sau câte o femeie urcând la deal, spre piața Stony Hill, cu un coș de fructe pe brat și cu pantofii în mână, așteptând să ajungă în dreptul satului înainte de-ai încălța. Era un peisaj sălbatic, liniștit, care, cu excepția drumului, nu se schimbase mai deloc în ultimii două sute de ani. Bond aproape că putea simți mirosul de bălegar al caravanei de catâri care trecuse pe aici în 1750, mergând dinspre Port Royal spre garnizoana de la Morgan's Harbour.

La un moment dat, Quarrel rupse tăcerea și întrebă timid:

— Șefu', dacă nu vă e cu supărare, îmi spuneți ce planuri aveț' pentru noi? M-am tot gândit eu, da' nu-mi dau seama care-i șpilu'.

— Nici eu nu-mi dau seama foarte bine, Quarrel.

Bond încetini și conduse agale pe lângă frumoase poienițe din Grădinile Castleton.

— Ți-am zis că am fost trimis aici pentru a investiga dispariția comandantului Strangways și al secretarei lui. Aproape toată lumea crede că au fugit împreună. Eu cred că au fost omorâți.

— Nu zău? zise Quarrel pe un ton neutru. Cine credeți că i-a hăcuit?

— Tind să fiu de acord cu tine. Cred că Doctor No, chinezul

de pe Crab Key, a aranjat totul. Strangways își băgase nasul în afacerile lui – ceva legat de rezervația de păsări. Doctor No suferă de un fel de secretomanie. Chiar tu mi-ai zis. Pare că e în stare să facă orice pentru a nu ajunge nimeni la el în ogradă. Ia aminte că e doar o simplă bănuială. Totuși, s-au întâmplat niște chestii ciudate în ultimele douăzeci și patru de ore. De aceea am trimis Sunbeamul la Montego, ca să-i conduc pe o pistă falsă. Și de aceea o să stăm ascunși la Beau Desert câteva zile.

— Și p'ormă, șefu'?

— Mai întâi vreau să mă ajuți să-mi reintru în cea mai bună formă – așa cum m-ai antrenat data trecută când am fost aici. Ții minte?

— Sigur, șefu'. Se rezolvă.

— Apoi, mă gândeam că am putea să mergem să vedem ce e pe Crab Key.

Quarrel fluiera o melodie, dar încetă brusc la auzul cuvintelor.

— Doar să aruncăm un ochi. Nu-i nevoie să ne apropiem prea tare de Doctor No. Vreau să văd rezervația de păsări. Și să-mi dau seama ce s-a întâmplat în tabăra îngrijitorilor. Dacă o să găsim ceva în neregulă, ne retragem și ne întoarcem pe intrarea din față – cu întăriri. Demarăm o anchetă în toată regula. Dar nu putem face asta până când nu avem un motiv bun. Ce zici?

Quarrel scormonea în buzunar după țigară. O aprinse fâstâcit. Suflă fumul pe nări și privi cum se risipește pe fereastră. Apoi vorbi:

— Șefu', cred c-ați înnebunit de vreți să vă strecurați pe insula aia.

Quarrel se ghemuise. Rămaseră amândoi în liniște. Cu colțul ochiului, Quarrel privi fugitiv înspre profilul tăcut de la volan. Apoi șopti cu sfială:

— Doar o chestie șefu'. Mi-ați face o asigurare înainte să pornim? Pentru ai mei, în caz că…

Bond îl privi cu drag. Chipul lui Quarrel era rigid, fruntea i se încruntase de îngrijorare.

— Bineînțeles, Quarrel. O să aranjez totul la Port Maria, mâine. O facem ca lumea, să zicem, cinci mii de lire. Acuma, cum ajungem acolo? O canoe?

— Da, o canoe, șefu'. Se simțea șovăiala în vocea lui Quarrel. Da' să nu fie marea agitată și vântul puternic. Să prindem alizeul din nord-est. Tre' să trecem cât mai e beznă afară. Pân' la sfârșit de săptămână o să fie semilună. La ce țărm tragem?

— În partea de sud, lângă gura râului. Apoi o să mergem pe râu în sus până la lac. Sunt sigur că acolo a fost tabăra paznicilor, acolo e apă dulce și se prind pești mai ușor.

Quarrel mormăi nu tocmai încântat:

— Cât o să stăm, șefu'? Nu prea avem cum să luăm multă mâncare cu noi. Pâine, brânză, afumături. Nici tutun – dacă aprindem poate ne dăm în vileag. E pământ rău pe acolo. Tare mlăștinos.

— Cel mai bine, să ne pregătim pentru trei zile, răspunse Bond. Poate se strică vremea și rămânem blocați o noapte sau două. Luăm două cuțite bune de vânătoare. O să am o armă. Cine știe ce ne-așteaptă?

— Cine știe… încuviință Quarrel.

Rămaseră amândoi pe gânduri, în tăcere, până la Port Maria.

Traversară orășelul îndreptându-se spre Morgan's Harbour. Totul arăta la fel cum își amintea Bond – micuța Insulă Surpriză răsărind din golful liniștit, canoele adunate lângă mormanele de scoici, vuietul distant al valurilor de-a lungul recifului unde aproape își văzuse moartea cu ochii. Bond avea capul plin de amintiri. Mașina răzbătea micul drum lateral printre lanurile de trestie de zahăr, în mijlocul cărora ruinele vechiului conac din Beau Desert Plantation se înălțau ca o corabie eșuată.

Se apropiară de poarta bungaloului. Quarrel coborî și o deschise larg. Bond parcă mașina în curte, în spatele casei albe, fără etaj. Era liniște deplină. Bond se repezi înspre mare, traversând grădina. Da, acolo era, fâșia de apă adâncă pe care o traversase în submarin până la Insula Surpriză. Câteodată îi

apărea în coșmaruri. Bond privea în jur, gândindu-se la Solitaire, fata pe care o salvase din mare, grav rănită. Traversase grădina cu ea în brațe. Ce s-a mai întâmplat, oare, cu ea? Unde era acum? Se întoarse brusc și se îndreptă înapoi spre casă, gonindu-și fantomele.

Era opt treizeci. Bond despachetă câteva lucruri și se schimbă în sandale și pantaloni scurți. Imediat simți un miros delicios de cafea și de slănină prăjită. Luară micul dejun și Bond își stabili programul de antrenament – trezirea la opt, jumate de kilometru înot, micul dejun, o oră de plajă, un kilometru jumate alergare, iarăși înot, masa de prânz, somn, plajă, un kilometru jumate înot, o baie fierbinte plus masaj, cina și înapoi în pat la ora nouă.

După micul dejun, începu pregătirea.

Săptămâna de antrenament nu fu întreruptă decât de vestea unui articol din *Daily Gleaner* și de o telegramă de la Pleydell-Smith. Articolul era despre un accident de mașină mortal în care fuseseră implicate un Sunbeam Talbot, H. 2473 și o camionetă pe o porțiune îngustă de șosea poreclită Devil's Racecourse{16}, între Spanish Town și Ochos Rio – pe ruta Kingston-Montego. Camioneta se izbise de Sunbeam într-un viraj. Șoferul camionetei fugise de la locul accidentului și era căutat de poliție. Amândouă vehiculele ieșiseră de pe șosea, prăbușindu-se în râpa de la marginea drumului. Cele două persoane din Sunbeam, Ben Gibbons, domiciliat în Harbour Street și Josiah Smit, fără domiciliu stabil, au murit. Domnul Bond, turistul pe numele căruia fusese închiriată mașina, era rugat să contacteze cea mai apropiată secție de poliție.

Bond întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu voia să-l îngrijoreze pe Quarrel.

Cu numai o zi înainte de plecare, sosi telegrama de Pleydell-Smith:

> FIECARE OBIECT CONȚINEA SUFICIENTĂ CIANURĂ CÂT SĂ OMOARE UN CAL STOP SUGEREZ SĂ MERGI LA ALT APROZAR STOP MULT NOROC SMITH

Bond avu grijă să o ardă.

Quarrel închirie o canoe și ieșiră cu ea în larg trei zile la rând. Era cioplită stângaci, dintr-un trunchi gigantic de arbore de bumbac. Avea două bănci subțiri, două vâsle greoaie, și o velă mică din pânză murdară. Era cu totul rudimentară. Quarrel părea mulțumit de ea.

— Încă șapte-opt ore, șefu', zise el. Pormă [sic!] dăm jos vela și vâslim. Așa-i mai greu să fim văzuți.

Vremea se menținu frumoasă. Nopțile erau negre ca smoala. Cei doi pregătiseră proviziile. Bond avea să ia pe el o pereche de jeanși negri, ieftini, o cămașă albastru închis și în picioare pantofi cu talpă de sfoară.

Ajunseră, în sfârșit, în ultima seară. Bond era nerăbdător să plece. Făcuse numai un singur drum afară din casă pe toată perioada antrenamentului, atunci când mersese după provizii și pentru a rezolva asigurarea lui Quarrel. Se simțea ca un cal de curse care stătuse prea mult în grajd. Era conștient că aventura aceasta îl incita. Conținea toate ingredientele necesare – efort, mister și un inamic fără scrupule. Avea un partener de nădejde și o cauză justă. Putea obține și satisfacția de a-i da peste nas lui M cu „vacanța la soare". Chiar îl deranjase remarca. Lui Bond nu-i plăcea să fie menajat. Soarele de vacanță apunea delicat dincolo de orizont.

Bond se duse în dormitor, scoase cele două arme și se uită la ele. Nu simțea niciuna ca pe o parte din el, așa cum fusese Beretta – o extensie a mâinii drepte – dar știa deja că erau arme superioare. Pe care să o ia? Bond le ridică pe rând, cântărindu-le în mână. Alese revolverul Smith & Wesson, era mai greu. Nu va trage de aproape, dacă va fi nevoie să tragă pe Crab Key. Îi trebuia ceva greu, cu rază mare de acțiune, pentru orice eventualitate. Față de Walther, revolverul grosolan, butucănos țintea pe distanțe cu vreo douăzeci și cinci de metri mai lungi. Bond își potrivi tocul la cureaua pantalonilor și introduse în el arma. Luă încă douăzeci de cartușe de rezervă și le puse în buzunar. Exagera cu precauțiile, cărând atâta muniție după el într-o misiune care

putea fi mai degrabă un picnic tropical?

Scoase din frigider o sticlă de Canadian Club Blended Rye, niște gheață și niște apă minerală și ieși în grădină pentru a admira ultimele văpăi ale apusului.

Umbrele se răspândiră din spatele casei, spre grădină, înconjurându-l. Vântul de noapte, suflând dinspre uscat înspre mare, scutura ușor vârfurile palmierilor. Broaștele începură să orăcăie prin tufișuri. Licuricii se aprinseră în întuneric și începură să transmită semnalele lor luminoase de împerechere. Pentru o clipă, Bond se simți cuprins de melancolia amurgului tropical. Ridică sticla și se uită la ea. Băuse cam un sfert. Își turnă o înghițitură mare în pahar și adăugă câteva cuburi de gheață. Oare de ce bea acum? Pentru că avea să vâslească aproape cincizeci de kilometri, noaptea, pe mare? Pentru că se avânta în necunoscut? Pentru că se apropia de Doctor No?

Quarrel veni dinspre plajă.

— E timpu', șefu'.

Bond își termină paharul și veni pe plajă în spatele lui Quarrel. Canoea se clătina ușor în apă, cu prora în nisip. Quarrel se poziționă în spate, la pupă, iar Bond între banca din față și proră. În spatele lui era vela înfășurată pe micul catarg. Bond își luă vâsla și împinse, se întoarseră încet și porniră înspre o despărțitură calmă dintre valurile spumoase, pe unde aveau să traverseze reciful. Vâsleau fără probleme, în unison. Valurile blânde clipoceau lovind canoea. Altfel, nu se mai auzea niciun sunet. Era întuneric. Nimeni nu i-a văzut plecând. Au părăsit țărmul și au pornit pur și simplu pe mare.

Bond nu trebuia decât să vâslească în continuare. Quarrel se ocupa de cârmă. În dreptul recifului era un vârtej de curenți contradictorii și se pomeniră avansând printre vârfuri ascuțite de mărgean. Bond simțea forța brațelor lui Quarrel în fiecare mișcare a vâslei, pe măsură ce ambarcațiunea greoaie se clătina și se sălta. Vâsla lui Bond se lovea încontinuu de pietre. Canoea se ciocni de o grupare masivă de coral și se zgudui puternic. Reușiră să lase reciful în urmă iar barca trecea acum peste pete indigo de nisip și odată cu ele apa

dădea senzația solidă, uleioasă, de adâncime.

— Bine, șefu', zise Quarrel încet.

Bond își trase vâsla înăuntru și îngenunche cu spatele la bancă. Auzi unghiile lui Quarrel frecându-se de pânză, în timp ce încerca să desfășoare vela. Apoi pânza flutură zgomotos și prinse brusc vântul. Canoea începu să avanseze drept. Se clătina încet. Vântul care îi purta era răcoros, dar avea să se simtă tot mai rece. Bond se ghemui în barcă. Atingerea lemnului tare era neplăcută. Își dădu seama că va fi o noapte foarte lungă, deloc confortabilă.

În întunericul care se întindea în fața lui, Bond distingea cu greu marginea luntrii. Apoi urmă un strat de pâclă neagră deasupra căruia se iviră stele, întâi răsfirate, pe urmă tot mai dese, împletind un covor luminos. Calea Lactee plutea deasupra lor. Oare câte stele? Bond încercă să numere o mică parte și depăși imediat suta. Stelele trasară pe mare un drum gri, difuz, apoi lumina lor se arcui peste vârful catargului și înveli conturul întunecat a Jamaicăi. Bond se uită înapoi. Undeva, în spatele siluetei încovoiate a lui Quarrel era o aglomerare îndepărtată de lumini, Port Maria. Distanța se mărise la vreo doi kilometri. În curând, vor fi parcurs o zecime din drum, apoi un sfert, apoi, înspre miezul nopții, ar fi ajuns la jumătate. În jur de miezul nopții vor trebui să schimbe locurile la cârmă. Bond suspină, își culcă capul pe genunchi și închise ochii.

Adormise sigur pentru că fu trezit de sunetul unei vâslei izbindu-se de barcă. Ridică brațul și se uită la ceasul cu cadran luminos.

Douăsprezece și un sfert. Își dezmorți picioarele, se întoarse și se întinse peste bancă.

— Scuză-mă, Quarrel. Trebuia să mă fi trezit mai devreme, zise el. Sunetul propriei vocii i se părea ciudat…

— Nu face nimic, șefu', răspunse Quarrel, afișând un zâmbet gri în noapte. Prinde bine somnu'.

Cu grijă, făcură schimb de locuri și Bond se așeză la cârmă și cu vâsla în mână. Vela era fixată cu un cui îndoit chiar în dreptul lui. Flutura puternic. Bond îndreptă prora contra

vântului și în așa fel încât Steaua Polară să bată fix deasupra capului lui Quarrel. Pentru o vreme nu va mai fi așa plictisitor. Măcar acum avea ceva de făcut.

Noaptea rămase neschimbată, însă părea și mai întunecată, mai pustie. Pulsul mării adormite se simțea mai lent. Valurile se unduiau mai greu, fluctuând mai adânc. Traversau un petic de apă fosforescentă ce lucea în calea lor și lăsa sclipiri de diamant pe vâsla din mâna lui Bond. Cât de simplu era să alunece pe apă într-o bărcuță așa fragilă. Cât de blândă și molcomă putea fi marea! Câțiva pești zburători străpunseră suprafața netedă din fața lor și împroșcară stropi în jur ca niște cioburi de șrapnel. Unii însoțiră în continuare canoea pe o bucată de drum, sărind și douăzeci de metri în sus înainte de a cădea înapoi în apă. Erau pesemne urmăriți de un pește mai mare? Era canoea peștele cel mare? Sau pur și simplu se jucau? Bond se gândi la tot întreg universul în desfășurare, câteva sute de metri mai jos: peștii cei mari, rechinul și baracuda, tarponul și peștele-evantai străbătând rapid apele, apoi bancurile de scrumbii și sardele, iar și mai jos, în lumina crepusculară ale marilor abisuri, creaturile fosforescente, gelatinoase, fără oase, nevăzute de nimeni și caracatițe uriașe, cu ochi cât mingile de plajă, plutind ca niște zepeline, ultimii monștri sacri ai mărilor, ale căror dimensiuni fuseseră măsurate după rămășițele burților de balenă. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar răsturna un val? Cât ar supraviețui? Bond se chinui un pic cu cârma și puse gândul deoparte.

Ora unu, ora două, ora trei, patru. Quarrel se trezi și-și dezmorți oasele.

Îl strigă încet pe Bond:

— Miroase a uscat șefu'.

Curând, întunericul începu să se întețească în față. Umbra joasă căpătă treptat forma unui șobolan de apă gigantic. O lună palidă se înălță încet în spatele lor. Acum insula se vedea clar la câțiva kilometri în față și se putea auzi zgomotul distant al valurilor spărgându-se pe mal.

Făcură schimb de locuri. Quarrel coborî vela și începură amândoi să vâslească. Un kilometru mai în față, calculă Bond,

și ar putea fi deja observați de pe țărm. Dar în clipa de față nu era niciun radar care să-i poată depista. Pe ultima bucată vor trebui să se grăbească, pentru a acosta înainte de răsărit.

Acum simțea și el mirosul de uscat. Nu era ceva specific. Doar o schimbare olfactivă, evidentă după atâtea ore petrecute pe marea imaculată. Putea distinge spuma albă a valurilor. Valurile de dedesubt formau deja mici creste.

— Acuma, șefu', strigă Quarrel, iar Bond, cu fața brăzdată de transpirație, vâsli mai adânc și mai repede. Bușteanul greoi, care avansase atât de repede împins de vânt, de abia se mai urnea. Valul de la proră era domol. Umerii lui Bond i se încordaseră dureros. Genunchiul pe care se sprijinea începea să se învinețească. Mâinile țineau strâns mânerul zgrunțuros al unei vâsle grele ca de plumb.

Părea de necrezut, dar se apropiau de recif. De sub barcă se iveau petece de nisip. Acum valurile se auzeau puternic. Vâsliră de-a lungul recifului, căutând un loc de trecere. La o sută de metri, despicând țărmul, era sclipirea unei ape curgând dinspre uscat. Râul! Deci nu greșiseră traseul. Ajunseră într-un loc fără valuri. Apăru o porțiune de apă întunecată, un curent învolburat deasupra unor capete de coral. Nasul canoei se îndreptă fix într-acolo. După o trecere zbuciumată, pluteau din nou liniștiți, canoea se deplasa încet, pe o suprafață netedă, înspre țărm.

Quarrel cârmi barca înspre un loc ferit, un promontoriu stâncos unde se sfârșea plaja. Bond se întreba de ce plaja nu strălucea alb în lumina lunii. Când ajunseră la mal și coborâră, realiză de ce. Plaja era neagră. Nisipul era fin și plăcut sub tălpi, dar era probabil format din rocă vulcanică, măcinată de-a lungul secolelor. Picioarele goale ale lui Bond arătau ca niște crabi albi în contrast.

Se grăbiră. Quarrel scoase din barcă trei bețe de bambus, scurte și groase, și le puse pe nisip. Trase vârful canoei peste primul și apoi împinse, aducând-o cu totul pe uscat. După fiecare metru, Bond ridica bățul rămas în urmă și îl punea în fața bărcii. Încet, încet canoea fu trecută de linia fluxului și ajunseră cu ea la stâncile acoperite de iarbă marină, printre

tufele joase de struguri de mare. O mai împinseră încă vreo douăzeci de metri până la marginea terenului mlăștinos. Apoi o acoperiră cu alge uscate și bucățele de lemn adunate de flux. Quarrel tăie niște frunze de palmier și se întoarse să măture dârele de pe nisip.

Era încă întuneric, dar dinspre est răzbea o lumină gri, tot și tot mai sidefie. Era cinci dimineața. Iar ei – morți de oboseală. Schimbară câteva vorbe și porniră înapoi spre plajă. Bond își găsi o afundătură în nisipul fin, uscat, la umbra unei tufe dese de struguri de mare. Văzu câțiva crabi-pustnici pe lângă culcuș, adună cât putu de mulți și îi aruncă înspre mlaștină. Pe urmă, fără să îi mai pese ce alte animale sau insecte ar mai fi putut împărți culcușul cu el, se lungi pe nisip și își îndoi brațul sub cap.

Adormi într-o clipă.

Capitolul 8

Venus cea elegantă

Bond se trezi cu greu. Atingerea nisipului îi aminti unde se afla. Se uită la ceas. Ora zece. Soarele ardea deja printre frunzele rotunde și groase ale tufei de struguri de mare. O altă umbră se prelungi pe nisipul cenușiu din dreptul său. Quarrel? Bond își întoarse capul și privi prin frunzișul des care îi servea drept ascunzătoare. Înțepeni. Simți cum inima i se oprește în loc și apoi începe să bată nebunește, iuțindu-i respirația. Privind printre tufele de iarbă, ochii i se îngustară, devenind mai ageri.

Era o fată goală, cu spatele la el. Nu era chiar goală. În jurul taliei avea o centură lată de piele, cu un cuțit de vânătoare înfipt în teaca de la șold. Centura făcea ca goliciunea ei să pară extraordinar de erotică. Stătea la doar câțiva metri de el, cu picioarele în apă, uitându-se atent la ceva ce ținea în mână. Avea postura clasică relaxată, a unui nud, întreaga greutate sprijinită pe piciorul drept, genunchiul stâng ușor îndoit și orientat spre interior, capul plecat într-o parte, examinând obiectul din palmă.

Avea un spate frumos. Pielea cafenie, bronzată uniform, cu o strălucire de satin. Curbura delicată a coloanei era adâncită, sugerând mușchi mai puternici decât cei ai unei femei obișnuite, iar posteriorul părea aproape la fel de ferm și de rotund ca al unui băiat. Picioarele erau drepte, frumoase. Nu se vedea nicio urmă rozalie sub talpa, puțin ridicată. Nu era o fată de culoare.

Părul era blond cenușiu, lung până pe umeri, cu șuvițe groase, ude, brăzdând obrazul aplecat. Pe cap avea o cască de baie ridicată deasupra frunții, iar elasticul îi ținea părul lipit de ceafă.

Întregul peisaj, plaja pustie, marea verde-albastră, fata

goală cu șuvițe blonde, toate îi aminteau lui Bond de ceva. Încercă să-și amintească. Da, era Venus din tabloul lui Botticelli, privită din spate.

Cum ajunsese acolo? Ce făcea? Bond se uită de-a lungul plajei. Nisipul nu era negru, ci maro foarte închis. La dreapta, avea vedere până la gura râului, la aproximativ cinci sute de metri distanță. Plaja era pustie, nimic nu ieșea în evidență, cu excepția unor pete împrăștiate, mici și rozalii. Erau destul de multe, probabil un fel de scoici, presupuse Bond. Împodobeau estetic fundalul brun. Privi în stânga, unde, la vreo douăzeci de metri, începea terenul stâncos. Se vedea o adâncitură în nisip, pe unde fusese împinsă o canoe, probabil una ușoară, altfel nu ar fi putut să o care singură. Sau poate că fata nu era singură. Dar nu erau alte urme de pași dinspre stânci înspre mare și apoi dinspre mare înspre plajă, unde se oprise ea acum, cu tălpile în apă. Locuia aici, sau vâslise din Jamaica noaptea trecută? Mare lucru pentru o fată! Dar în orice caz, ce Dumnezeu *făcea* aici?

Drept răspuns, fata aruncă un pumn de scoici pe jos. Erau siclam și păreau să semene cu cele din jur. Fata privi în stânga și începu să fluiere încet, numai pentru ea. Se simțea o notă de triumf în melodie. Fluiera „Marion”, o baladă calypso cunoscută și în afara Jamaicăi. Fusese întotdeauna una din preferatele lui Bond:

Toată ziua, toată noaptea, Marion,
Pe plajă, alegând nisipul…

Fata își întinse brațele și căscă. Bond zâmbi discret. Își umezi buzele și fredonă refrenul:

Pe apa din ochii ei putea pluti o corabie
În părul ei – un cuib de vrabie…

Își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Mușchii fesieri i se încordară. Parcă auzise ceva. Capul, ascuns de șuvițele dese, i se înclină într-o parte.

Începu ezitant să fluiere din nou, dar sunetul se risipi imediat. La primul ecou al vocii lui Bond, fata se întoarse brusc. Cu o mână își acoperi șoldurile, dar pe cealaltă o duse în dreptul nasului și la piept. Îl privea cu ochi speriați.

— Cine-i acolo? urmă o șoaptă înspăimântată.

Bond se ridică în picioare și ieși din tufiș. Se opri la distanță îi arătă că nu avea nimic în mâini și zâmbi vesel.

— Sunt doar eu. Tot un intrus. Nu te speria.

Fata își lăsă mâna jos și se pregăti să apuce cuțitul de la centură. Degetele i se fixară pe mâner. Bond se uită la fața ei. Își dădu seama de ce și-o acoperise cu mâna. Era o față frumoasă, cu fruntea lată, ochi foarte albaștri, mărginiți de gene blonde. O gură mare, cu buze pline, chiar dacă acum erau încordate de spaimă. Avea o față curioasă, cu bărbia și pomeții bine conturați, fața unei fete care știa să se apere singură. Dar Bond constată că odată nu reușise să se apere atât de bine – nasul era spart, turtit ca al unui boxer. Îl trecu un fior gândindu-se la ce i se întâmplase acestei fete extraordinar de frumoase. Nu era de mirare că se jenase de asta și nu de sânii mari pe care Bond îi putea privi în toată splendoarea lor.

Ochii îl cercetară intens.

— Cine ești? Ce cauți aici?

Se simțea o notă slabă de accent jamaican. Vocea era puternică. Tonul de voce care poruncește.

— Sunt din Anglia. Mă interesează păsările.

— Ah, zise ea. Nu părea convinsă. Încă ținea mâna pe cuțit. De cât timp te uiți la mine? Cum ai ajuns aici?

— De zece minute, dar nu-ți mai zic nimic, până nu-mi spui cine ești.

— Nu prea contează. Sunt din Jamaica. Adun scoici.

— Eu am venit într-o canoe. Și tu tot așa?

— Da, unde ți-ai dus canoea?

— Mai este un prieten cu mine. Am ascuns-o înspre mlaștină.

— Nu e nicio urmă pe plajă.

— Am avut grijă. Le-am șters, spre deosebire de tine. Bond

arătă înspre stânci. Ar trebui să fii mai atentă. Ai ținut vela ridicată când ai trecut de recif?

— Normal. De ce n-aș fi avut? Întotdeauna o ridic.

— Înseamnă că știu că ești aici. Au un radar.

— Nu m-au prins niciodată până acum.

Luă mâna de pe cuțit, își scoase casca de baie și o scutură. Părea că se lămurise în privința lui Bond. Continuă pe un ton mai blând:

— Cum te cheamă?

— Bond. James Bond. Pe tine?

După o pauză răspunse:

— Rider.

— Și mai cum?

— Honeychile.

Bond zâmbi.

— Ce tot râzi?

— Nu râd. Honeychile Rider. E un nume drăguț.

Păru mai destinsă.

— Mi se spune „Honey”.

— Îmi pare bine.

Banala frază îi aduse aminte de goliciunea ei. Roși și zise sfios:

— Trebuie să mă îmbrac. Se uită la scoicile de la picioare. Era clar că voia să le ridice, dar poate că își dădea seama că ar fi fost și mai indecent să se aplece. Îi spuse din scurt:

— Să nu te atingi de ele cât lipsesc.

Bond zâmbi la amenințarea ei copilărească.

— Stai liniștită, o să am grijă de ele.

Fata îl privi neîncrezător, se întoarse, mergând foarte țeapăn înspre stânci, apoi dispăru în spatele lor.

Bond făcu câțiva pași pe plajă se aplecă și luă una din scoici în mână. Era încă vie, iar cele două jumătăți erau lipite strâns între ele. Cochilia cu multe striații era de o culoare mov spre roz. Din locul în care se uneau jumătățile ieșeau mai mulți țepi subțiri. Lui Bond nu i se părea o scoică extraordinară. O puse cu grijă la loc, lângă celelalte.

Se uita la scoici și se întreba dacă fata venise într-adevăr

pentru ele. Așa se părea. Dar de ce ar risca atât de mult pentru niște scoici – să plece singură într-o canoe și înapoi. Și părea să fie conștientă că insula era un loc periculos. „Nu m-au prins niciodată până acum.” Ce mai fată! Bond simți cum i se înmoaie inima și i se întețesc simțurile, gândindu-se la ea. Deja uitase de nasul spart, cum obișnuia de obicei să uite defectele fizice ale oamenilor. Pur și simplu îl trecuse cu vederea, gândindu-se în schimb la ochii ei, la buzele ei și la corpul atât de frumos. Atitudinea impunătoare și ușurința cu care părea gata să atace îl intrigau. Felul în care fusese gata să se apere cu cuțitul! Era ca un animal care își păzea puii. Unde locuia? Cine erau părinții ei? Părea să aibă ceva sălbatic – ca un câine pe care nu vrea nimeni să îl mângâie. Cine era?

Bond îi auzi pașii pe nisip. Se întoarse să o privească. Era îmbrăcată aproape în zdrențe – o cămașă maro, decolorată, cu mânecile rupte și o fustă maro de bumbac, peticită, lungă până la genunchi, prinsă de șolduri cu centura de piele. Avea un rucsac de pânză pe umăr. Arăta ca o prințesă naufragiată.

Se apropie de el și, brusc, se puse în genunchi și adună scoicile vii în rucsac.

Bond întrebă:

— Sunt rare?

Se ghemui și-l privi atent, studiindu-i fața. Avea o față mulțumită.

— Promiți să nu spui la nimeni? Juri?

— Promit, zise Bond.

— Da, sunt rare. Foarte rare. Poți să iei cinci dolari pe un specimen perfect. În Miami. Acolo le trimit. Se numesc *Venus Elegans* – Venus cea Elegantă.

Ochii îi sclipiră de entuziasm.

— În dimineața asta am găsit ce căutam. Colonia lor. Arătă înspre mare. Să nu crezi c-o s-o găsești, preciză ea protectiv. E la mare adâncime și ascunsă bine. Nu cred că ai fi în stare să te scufunzi până acolo. Și oricum, părea fericită, o să le iau pe toate azi. O să le găsești numai pe cele imperfecte, dacă o să vii după.

Bond râse.

— Promit că nu o să fur niciuna. Chiar nu știu nimic despre scoici. Jur.

După ce termină de adunat, se ridică.

— Și cu păsările cum stă treaba?

— Ce fel de păsări? Valorează ceva? Oricum n-aș putea să-mi dau seama. Adun numai scoici.

— Se numesc lopătari roz, zise Bond. Sunt un fel de berze roz cu cioc turtit. Ai văzut vreuna?

— Ah, *alea*, spuse ea cu dispreț. La un moment dat erau cu miile aici. Dar n-au prea mai rămas multe. Le-au gonit.

Se așeză pe nisip cu mâinile pe genunchi, mândră de câte știa și sigură că nu avea de ce să se teamă de Bond.

Bond se așeză și el la o mică distanță. Se întinse și se întoarse spre ea, cu capul sprijinit în mână. Voia să păstreze atmosfera de picnic și să încerce să afle mai multe despre fata aceasta ciudată, frumoasă. Spuse calm:

— Serios? Ce s-a întâmplat? Cine le-a gonit?

Ridică plictisită din umeri.

— Oamenii de aici. Nu știu cine sunt. E un chinez. Nu-i plac păsările. Are un dragon. A trimis dragonul după păsări și le-a gonit. Tot dragonul a ars și cuiburile. Erau mai demult doi oameni care aveau grijă de păsări. I-a gonit și pe ei, sau i-a omorât.

Povestea ca și cum ar fi fost ceva obișnuit. Spusese totul cu indiferență, privind înspre mare.

Bond continuă:

— Dragonul ăsta? Cum e exact? L-ai văzut vreodată?

— Da, l-am văzut. Se strâmbă de parcă înghițise un medicament amar. Se uită sincer la Bond, încercând să-i împărtășească sentimentul.

— Vin aici de aproape un an, umblând după scoici. Am găsit astea, arătă înspre plajă doar acum o lună, data trecută când am fost. Dar am mai găsit altele, bune, grămadă. Chiar înainte de Crăciun m-am gândit să explorez râul. M-am dus până la izvor, unde fusese tabăra oamenilor cu păsările. Era distrusă. Se făcuse târziu, așa ca am zis să rămân peste noapte acolo. M-am trezit în toiul nopții. Dragonul era numai la vreo

sută de metri de mine. Avea ochii aprinși și un bot lung. Avea un fel de aripi și o coadă ascuțită. Era auriu cu negru. Se încruntă uitându-se la Bond. Era lună plină, am putut să-l văd bine. A trecut pe lângă. Scotea un fel de zbierăt. A traversat mlaștina, s-a cățărat prin tufișuri și a mers mai departe. I-a apărut în față un stol întreg de păsări și a început dintr-odată să scuipe foc pe gură și au sărit și alte păsări din copacii din jur. A fost groaznic. N-am văzut ceva mai groaznic.

Fata se aplecă pe o parte și se uită în ochii lui Bond. Apoi se ridică în picioare și privi fix înspre mare.

— Să știi că-mi dau seama că nu mă crezi, spuse pe un ton mâhnit, tensionat. Ești de la oraș. Nu crezi nimic! exclamă ea cu un fior neplăcut în glas.

Bond zise amiabil:

— Honey, pur și simplu nu există dragoni. Ai văzut ceva ce semăna cu un dragon. Mă întreb totuși ce era.

— De unde știi tu că nu există dragoni?

Acum chiar se supărase.

— Nu e nimeni în capătul ăsta de insulă. Poate trăiesc aici de sute de ani. Și chiar așa, ce crezi că știi tu despre animale și tot? Eu trăiesc printre șerpi de când eram mică. Singură. Ai văzut tu cum își mănâncă călugărița soțul, după ce fac dragoste? Ai văzut vreodată cum dansează mangusta? Sau caracatița? Cât de lungă e limba la pasărea colibri? Ai avut ca animal de casă un șarpe care suna din clopoțeii de la gât ca să-ți dea deșteptarea? Ai văzut cum o ia razna scorpionul și se înțeapă singur? Ai văzut vreun covor de flori sub apă, noaptea? Știi că un corb poate să miroasă o șopârlă moartă de la un kilometru…?

Fata îl bombardase cu întrebări, fiecare din ele – o împunsătură plină de dispreț. Se opri să-și tragă sufletul. Fără să-și mai dea silința, îi spuse:

— Ești un orășean că toți ceilalți!

— Honey, nu te supăra, o rugă Bond. Ce-i al tău e al tău. Nu e vina mea că stau la oraș. Mi-ar plăcea să știu și eu așa ceva. Dar am trăit o altfel de viață. Știu alte lucruri. De exemplu…

Bond rămase pe gânduri. Nu îi venea în minte nimic la fel de interesant ca ceea ce-i spusese ea. Încheie jenat:

— De exemplu, știu că tipul ăsta chinez, o să fie mai interesat de tine de data asta. O să încerce să te prindă. După o pauză adaugă. Și pe mine, de altfel.

Se întoarse și îl privi curioasă.

— Da? De ce? Oricum nu prea contează. Te ascunzi ziua și pleci noaptea. A trimis și câinii după mine, o dată m-a urmărit cu un avion. Dar nu m-a prins.

Se uită la Bond cu un altfel de interes.

— După tine o să vină, nu?

— Cam așa ceva, recunoscu Bond. Mă tem că da. Noi ne-am coborât vela la vreo trei kilometri de țărm ca să nu ne detecteze radarul. Cred că se aștepta la o vizită din partea mea. Vela ta sigur a fost detectată și probabil că o să creadă că era vorba de canoea mea. Ar fi cazul să-l trezesc pe prietenul cu care am venit, să discutăm toți trei. O să-ți placă de el. E din Insulele Cayman. Îl cheamă Quarrel.

— Bine, îmi pare rău că…, începu ea, dar nu mai termină propoziția – pentru o persoană atât de defensivă scuzele nu erau ceva obișnuit. Dar până la urmă nu aveam cum să știu, nu?

Se uită la Bond atent.

Bond îi zâmbi privind în ochii ei albaștri întrebători. O liniști:

— Bineînțeles că nu. Am avut ghinion, și noi și tu. Nu cred că îi pasă așa tare de o fată singuratică care vine să adune scoici. Sigur ți-a găsit urmele și și-a dat seama de ce vii. Arătă înspre scoicile împrăștiate de pe plajă. Dar mă tem că are altă părere despre mine. Acum o să încerce să vină după mine cu artileria grea. Mi-e teamă să nu pățești tu ceva din cauza asta. În orice caz, zise el liniștitor, să vedem ce are și Quarrel de spus. Rămâi aici!

Bond se ridică în picioare. Merse înspre stânci și uitându-se după el. Se ascunsese bine. Lui Bond i-a luat cinci minute să îl găsească. Zăcea întins într-o crăpătură acoperită de iarbă între două stânci, sub o bucată gri de lemn plutitor. Dormea

buștean pe o parte, cu brațele sub cap. Bond fluieră ușor și zâmbi, Quarrel deschise ochii dintr-odată. Îl văzu pe Bond și se ridică poticnit, simțindu-se parcă vinovat. Își frecă palmele de față, ca și cum s-ar fi spălat pe ochi.

— Neața, șefu', zise el. Am cam dormit. M-a vizitat chinezoaica în vis.

Bond zâmbi:

— Eu am dat de altceva, spuse el. Se așezară și Bond îi povesti de Honeychile Rider și de scoicile ei, și de toată încurcătura în care ajunseseră acum.

— E deja ora unsprezece, adăugă Bond. Ne trebuie neapărat un plan nou.

Quarrel se scărpină în cap. Aruncă un ochi spre Bond.

— Nu mai bine o lăsam baltă pe fată? întrebă el pe un ton plin de speranță. Ce treabă avem noi cu… Dintr-odată se opri. Întoarse capul și rămase holbându-se în zare. Gesticulă înspre Bond să nu scoată niciun sunet și ascultă atent.

Bond își ținu respirația. De undeva de la mare depărtare, dinspre est, se auzea un zumzet surd, constant.

Quarrel sări în picioare.

— Repede, șefu', zise el alarmat. Vin încoa'.

Capitolul 9

Pe muchie de cuțit

Zece minute mai târziu nu mai era nici urmă de ei în golf. Valurile mici încrețeau alene apa cristalină a recifului, iar apoi se revărsau pe plaja întunecată, cu sclipiri mov de scoici, ca niște unghii învinețite. Grămăjoara de scoici adunate dispăruse și nu mai rămăsese nicio urmă de picior. Quarrel tăiase crengi și măturase mergând nu spatele, netezind la fiecare pas. Acolo unde măturase, nisipul era de o consistență diferită, dar nu atât de diferită încât să fie evident de la distanță. Duseseră canoea fetei într-un loc mai ferit printre stânci și o acoperiseră cu alge și bucăți de lemn.

Quarrel se întorsese la promontoriu. Bond și cu fata se ascunseseră în tufișurile de struguri de mare și priveau în liniște apa și colțul din care urma să apară barca.

Barca părea să fie la vreo cinci sute de metri distanță. Judecând după pulsul lent al motoarelor duble, Bond își dădu seama că cercetau extrem de atent fiecare părticică a țărmului. Părea să fie o barcă puternică. Cel mai probabil, un iaht mare. Ce echipaj era pe ea? Cine conducea patrula de căutare? Doctor No? Puțin probabil. Nu s-ar fi deranjat cu asemenea muncă polițienească.

Dinspre vest, apăru un stol de cormorani, zburând jos, aproape de nivelul mării, dincolo de recif. Bond se uită la ei. Erau prima dovadă a coloniei de guanay pe care o vedea de când ajunsese pe insulă. Aceștia, potrivit lui Pleydell-Smith, pândesc la suprafața apei orice strălucire argintie. Pe măsură ce Bond îi privea, începură într-adevăr să se avânte tot și tot mai aproape, în plonjeuri scurte, crestând din loc în loc oglinda apei. Aproape dintr-odată un alt șir se ivi din aceeași direcție, apoi încă unul și încă unul, formând un flux continuu de păsări negre. Timp de câteva minute, întunecară cerul, apoi

se lăsară la suprafață, învăluind o zonă mai mare, cârâind și zbătând din aripi, scufundând capul în apă în căutare de anșoa, ciugulind cu disperarea unor pești piranha care se înfruptă dintr-un cal înecat.

Fata atinse ușor umărul lui Bond și gesticulă, indicându-i cu privirea:

— Găinile chinezului la boabe.

Bond cercetă atent fața ei frumoasă, fericită. Nu părea îngrijorată de apropierea patrulei de căutare. Pentru ea era doar un joc de-a v-ați-ascunselea pe care îl mai jucase și înainte. Bond spera că nu va avea un șoc.

Zgomotul motoarelor se auzea tot mai puternic. Aveau să apară imediat de după stâncă. Bond înconjură cu privirea micul golf pașnic încă o dată apoi întoarse capul spre locul din care așteptau să se ivească barca.

Apăru întâi prora, urmată de zece metri de punte pustie, un parbriz, o cabină joasă cu o sirenă și o antenă radio scurtă, silueta unui om la cârmă apoi pupa cu un etambou lung și plat și o inscripție mare, roșie. *Converted MTB*, proprietatea guvernului britanic?

Bond observă doi bărbați la pupă. Erau negri, cu pielea nu foarte închisă la culoare. Purtau haine kaki, centuri late și șepci cu cozoroace mari, pe care se vedea o stea galbenă. Stăteau țepeni unul lângă altul, încercând să nu se dezechilibreze. Unul dintre ei ținea în mână un megafon lung, negru, de care atârna un fir. Celălalt avea o mitralieră fixată pe un tripod. Din câte vedea Bond, părea a fi un Spandau.

Megafonul fu pus de o parte, iar bărbatul luă în mână un binoclu și începu să scaneze plaja. Bond putea auzi murmurul conversației din barcă, suprapus peste zbârnâitul continuu al motoarelor.

Bond urmări traseul binoclului pornind de la promontoriu și apoi de-a lungul fâșiei de nisip. Perechea de lentile zăbovi în dreptul stâncilor o clipă, apoi trecu mai departe. Reveni însă umbra locului. Murmurul conversației se înteți. Binoclul fu pasat celui cu mitraliera, acesta se uită rapid și îl înapoie. Strigară la timonier. Iahtul se opri și o luă înapoi. Erau exact

în dreptul tufișului în care se ascundeau Bond și fata. Binoclul era îndreptat din nou înspre stâncile unde fusese ascunsă canoea lui Honey. Se auzi din nou un schimb de replici agitat. Binoclul ajunse încă o dată în mâinile celui cu mitraliera. După ce se uită, încuviință hotărât din cap.

Bond se gândi: am cam pus-o. Oamenii ăștia știu ce au de făcut.

Mitraliera fu încărcată îndată. Bond recunoscu sunetul specific, în ciuda motoarelor care huruiau.

Cel cu binoclul luă megafonul în mână și îl porni. Stația emise un ecou ascuțit ce tulbură liniștea apei. Bărbatul duse megafonul la gură. Vocea răsună ca un tunet în micul golf:

— Haideți, oameni buni! Ieșiți de acolo și nimeni nu o să pățească nimic.

Era vocea unei persoane educate. Nu se simțea nicio urmă de accent american.

— Haideți odată, bubui din nou, mai repede! V-am văzut acostând. Am văzut barca dintre stânci. Nu suntem proști și nici nu ne prostim. Nu vă opuneți! Ieșiți pur și simplu cu mâinile sus. O să fie în regulă!

Se lăsă tăcerea. Valurile se spărgeau delicat pe mal. Bond îi putea auzi respirația fetei. Cormoranii cârâiau undeva la distantă. Motoarele huruiau inconstant, pe măsură ce valurile clătinau barca.

Bond trase ușor de mâneca lui Honey.

— Vino lângă mine, șopti el. O să fim mai greu de țintit.

Simți căldura corpului ei mai aproape, obrazul fetei aproape lipit de brațul lui.

— Lasă-te mai jos în nisip. Ghemuiește-te, contează fiecare centimetru, îi spuse el în șoaptă.

Începu cu grijă să se afunde în adâncitura din nisip. Lângă el, Honey făcea același lucru. Privi în depărtare, scrutând orizontul.

Bărbatul din barcă ridică din nou megafonul. Vocea tună din nou:

— Bine, oameni buni! Dar să știți că nu am luat chestia asta cu noi ca să ne dăm mari.

Îi făcu semn celui cu mitraliera, iar acesta o îndreptă înspre vârfurile copacilor de dincolo de plajă. Urmă un bubuit scurt pe care Bond nu îl mai auzise decât în tranșeele nemților din Ardennes. Sunetul gloanțelor semăna cu cel al unui stol de porumbei speriați. Apoi se lăsă iarăși tăcerea.

În depărtare, Bond privi cum norul negru de cormorani se înălța tot mai sus, începeau să zboare în cercuri. Apoi își ațintи ochii asupra bărcii. Bărbatul cu mitraliera verifica dacă se încălzise țeava. Urmă un schimb scurt de replici între cei doi și imediat megafonul reluă:

— Bine, atunci, spuse dur bărbatul. Ați fost avertizați. Asta e.

Bond urmări vârful țevii întorcându-se. Aveau să înceapă cu barca dintre stânci.

— Ok, Honey. Nu te mișca. Lipește-te de pământ. Nu o să dureze mult.

Honey îl strânse de braț. Se gândi: săraca fată, a ajuns aici din cauza mea. Apoi se aplecă peste ea, îi acoperi capul și își îngropă cât putu fața în nisip.

De data aceasta zgomotul fu asurzitor. Gloanțele țiuind în rafale, zumzetul haotic al cioburilor de stâncă împrăștiindu-se pe nisip, ricoșeurile zăngănind în toate direcțiile și, mai puternic decât toate, bubuitul continuu al mitralierei.

Apoi se opri. Schimbă cartușul, gândi Bond. Acum e acum! Fata se lipise de el și tremura. O luă în brațe și o strânse cât putu de tare.

Arma începu să duduie din nou. Gloanțele ricoșau în nisip chiar în dreptul lor. Urmă o succesiune de bubuituri rapide, extrem de aproape. Tufișul de deasupra lor era făcut ferfenițe. Fâș. Fâș. Fâș. Ca și cum un bici de oțel l-ar fi tăiat în bucăți. Rămășițele se împrăștiau peste ei. Bond simțea aerul mai rece, nu mai rămăsese nimic din tufiș. Erau, oare, acoperiți de frunze și nisip? Continuară să tragă de-a lungul malului. În mai puțin de un minut, zgomotul se opri.

În urechi țiuia liniștea. Fata suspină ușor. Bond o liniști și o strânse mai tare.

Megafonul tună iarăși

— Bine, oameni buni. Dacă mai aveți urechi, să știți că o să venim să culegem rămășițele. Și o să aducem câini. Pe curând.

Huruitul lent al motoarelor se înteți. Urmă o accelerație bruscă, iar prin frunzișul răvășit, Bond văzu cum pupa se înclină și barca porni în viteză spre vest. În câteva minute, nu se mai auzi nimic.

Bond se ridică precaut. Golful era liniștit, plaja părea la fel. Totul era neschimbat, cu excepția mirosului de carbid și de piatră sfărâmată. O ajută pe Honey să se ridice. Pe obraji avea urme de lacrimi. Îl privea pierdută.

— A fost îngrozitor, spuse solemn. De ce-au făcut asta? Puteau să ne omoare.

Bond își dădu seama că era o fată care știa să se apere, dar doar împotriva naturii. Cunoștea lumea animalelor, a insectelor și a peștilor și îi e mai bine printre ele. Dar era o lume mică mărginită de soare, de lună și de anotimpuri. Nu cunoștea lumea largă a încăperilor pline de fum, a seifurilor cu lingouri de aur, a coridoarelor și a sălilor de așteptare din ministere, a întâlnirilor discrete pe bănci în parc – nu știa nimic despre lupta pentru putere și bani dintre oamenii puternici cu bani.

— E în regulă, Honey, spuse el. Sunt niște oameni răi care se tem de noi. Putem să le ținem piept.

Bond o cuprinse pe după umeri.

— Și te-ai descurcat perfect. Ești extrem de curajoasă. Haide, o să-l căutăm pe Quarrel și o să încropim un plan. Oricum, trebuie să mâncăm ceva. Tu ce mănânci în expedițiile tale?

Merseră amândoi înspre promontoriu. La un moment dat, Honey îi vorbi pe un ton explicativ:

— Păi, e o grămadă de mâncare pe aici. Arici de mare mai ales. Și banane sălbatice și alte chestii. De obicei, dorm și mănânc timp de două zile înainte să vin. Nu am nevoie de nimic.

Bond o strânse mai tare, dar își retrase brațul când îl văzu pe Quarrel ivindu-se în zare. Quarrel pășea cu grijă printre stânci. Se opri și se uită în jos. Cei doi urcară înspre el.

Canoea fetei era ciuruită de gloanțe. Când o văzu se sperie. Se întoarse disperată spre Bond:

— Barca mea! Cum o să mă mai întorc?

— Stai liniștită don'șoară. Quarrel își dădea seama mai bine ce însemna canoea pentru fată. Era probabil averea ei cea mai de preț.

— O să-ți ia șefu' alta. Și te întorci cu noi. Avem o barcă numa' bună în mlaștină. Nu e spartă deloc. M-am dus să văd.

Quarrel se uită la Bond. Avea o privire îngrijorată:

— Da' șefu', vedeți cum e cu oamenii ăștia. Nu e de glumit cu ei. Câinii ăia îs câini de poliție – le zice pinscheri. Ditamai câinii. Mi-a zis un prieten că au vro' douăzeci sau mai mulți. Ar fi bine să facem un plan repede – și bine.

— Sigur, Quarrel. Dar mai întâi să mâncăm ceva. Și naiba să mă ia dacă mă gonesc ei de aici înainte să apuc să arunc o privire. Honey o să vină cu noi.

Se întoarse spre ea:

— E în regulă, Honey? O să avem grijă de tine. Și o să plecăm împreună înapoi.

Fata îl privi îndoielnic.

— Nu cred că am de ales. Adică, mi-ar plăcea să merg cu voi, dacă nu o să vă stau în cale. Și nu vreau nimic de mâncare. Dar să mă duceți înapoi cât de repede posibil. Nu vreau să mai dau de oamenii ăia. Cât timp o să umbli după păsările astea?

Bond răspunse evaziv:

— Nu mult. Trebuie oricum să aflu ce s-a întâmplat cu ele și de ce. Pe urmă plecăm. Se uită la ceas.

— E ora doișpe. Așteaptă aici. Du-te și înoată dacă vrei. Nu lăsa urme de pași pe nisip. Haide, Quarrel, să ascundem barca aia.

Se făcuse deja ora unu până terminară treabă. Bond și Quarrel umpluseră canoea cu pietre și nisip și o scufundaseră în mlaștină. Apoi șterseseră urmele de pași. Gloanțele răvășiseră atât de mult pe țărm încât ar fi putut să păsească numai pe frunze și crengi rupte. Mâncaseră câte ceva, cu poftă – fata mult mai puțin – și trecuseră dincolo de stânci, prin apa

mică. Apoi porniseră spre gura râului urmând cursul apei pe o distanță de trei sute de metri.

Era foarte cald. Dinspre nord-est, se întețise un vânt aspru, fierbinte. Quarrel le spuse că vântul acesta bătea în fiecare zi, tot anul. Era extrem de important pentru guaneră. Usca mormanele de guano. Strălucirea mării și a frunzelor verzi de mangrovă era orbitoare. Bond se bucura că apucase să își obișnuiască pielea cu soarele.

La gura râului era un baraj de nisip și un lung bazin natural de apă stătătoare. Aveau de ales între a se uda sau a se dezbrăca. Bond se întoarse spre fată:

— Honey, nu ne permitem să fim pudici în misiunea asta. O să rămânem cu cămășile pe noi pentru că bate soarele. Scoate de pe tine ce crezi tu că-i de cuviință și mergi în spatele nostru.

Fără să mai aștepte vreun răspuns din partea ei, cei doi bărbați își scoaseră pantalonii. Quarrel îi împachetă și îi îndesă în rucsac, cu restul proviziilor și arma lui Bond. Intrară în bazin, Quarrel mergea în față, apoi Bond, iar la urmă fata. Apa îi ajungea până la talie lui Bond. Un pește mare argintiu sări din bazin și căzu la loc stropind în jur. La suprafață sclipeau săgeți din loc în loc, iar alți pești fugeau din calea lor.

— Tarpon, precizează Quarrel.

Bazinul se îngusta treptat, fiind înconjurat de tot mai multe mangrove. Pentru un timp se strecurară printr-un culoar rece, apoi râul se lăți, devenind un canal larg cu apă mai vâscoasă curgând molcom printre rădăcinile încâlcite. Fundul era mâlos, iar cu fiecare pas, picioarele li se afundau tot mai tare în noroi. Pe sub picioare, li se strecurau pești mici și creveți, iar din când în când trebuiau să se oprească să desprindă câte o lipitoare, înainte să apuce să se fixeze de tot. Dar altfel, trecerea era ușoară și era răcoare printre tufe, iar Bond cel puțin, era bucuros că nu îl mai bătea soarele în cap.

Curând, pe măsură ce se îndepărtau de mare, începu să miroasă a ou clocit – hidrogen sulfurat de mlaștină. În aer roiau tot mai mulți țânțari și muște de nisip. Erau atrase de trupul proaspăt al lui Bond. Quarrel îi sfătui să se stropească

cu apă din râu.

— Le place carnea mai sărată, explică el vesel.

Bond își scoase tricoul și făcu cum i s-a spus. După un timp, era mai bine. Nările lui Bond se obișnuiseră și cu mirosul de mlaștină cu excepția momentelor când pașii lui Quarrel tulburau mâlul, trimițând la suprafață bule care ajungeau să plesnească fix sub nasul lui.

Erau din ce în ce mai puține mangrove în jur, iar treptat în fața lor se ivi râul. Apa era mai puțin adâncă, iar fundul mai ferm. Nu trecu mult timp și ajunseră la o cotitură de unde aveau o vedere largă.

— Ar fi bine să avem grijă de aici încolo. O să fim mai ușor de depistat. Continuă așa încă vreun kilometru. Apoi se îngustează înspre lac. Pe urmă e plaja unde au avut tabăra îngrijitorii.

Se opriră la umbra unei mangrove și priviră în depărtare. Râul curgea anevoios spre centrul insulei. Malurile, împrejmuite de copaci mici de bambus și tufe de struguri de mare nu ar fi fost un refugiu sigur. Malul de vest avea o porțiune ușor ridicată, apoi una mult mai înaltă, orientată către muntele de guano, aflat la vreo trei kilometri depărtare. La poalele muntelui se vedeau câteva barăci împrăștiate. O dâră argintie în zig-zag făcea legătura între munte și barăci. O mocăniță, ghici Bond, transporta guano-ul la concasare și separare. Culmea muntelui era albă, părea înzăpezită. Vârful părea învăluit într-o perdea groasă de pulbere de guano. Bond putea zări cormoranii, ca niște puncte negre, în contrast cu fundalul. Roiau în jur ca albinele pe lângă stup.

Bond privi lung înspre muntele strălucitor de găinață din depărtare. Așadar, acesta era regatul lui Doctor No! Bond nu credea să mai fi văzut în viața lui un peisaj mai dezolant.

Examină întinderea dintre râu și munte. Părea să aibă o culoare gri obișnuită, de coral mort, acolo unde era câte un petec de pământ, pe lângă o tufă sau un palmier. Mai mult ca sigur exista un drum care ducea de la poalele muntelui la lac și la mlaștini. Altfel, părea aproape imposibil de traversat. Bond observă că toată vegetația era orientată spre vest. Își

închipui viața de zi cu zi de aici, în bătaia vântului fierbinte, nesfârșit, ce scorojea insula, împrăștiind mirosurile de mlaștină și de guano. Nicio colonie de deportare nu putea să fi fost mai groaznică decât Crab Key.

Bond privi înspre est. Mangrovele din mlaștini păreau a fi mai puțin încâlcite. Formau un covor uniform verde, ale cărui contururi se topeau în valul de căldură dogoritoare la orizont. Deasupra lor, un stol dens de păsări roia dintr-o parte în alta, urcând și coborând. Țipătul lor era purtat de vântul aspru.

Vocea lui Quarrel îi întrerupse șirul gândurilor:

— Au pornit, șefu'.

Bond se uită în direcția indicată. O camionetă pornise dinspre barăci, lăsând în urma ei un nor de praf. Bond o urmări cu privirea timp de zece minute, până când dispăru în desișul mangrovelor de la capătul râului. Ascultă. Se auzeau câinii lătrând în depărtare.

— O să vină pe râu în jos, șefu', zise Quarrel. Își dau seama că numa' p-acolo putem s-o luăm, dacă mai suntem în viață, încă. O să vină sigur la plajă să ne caute. Și pormă [sic!] o să vină barca să ia oamenii cu câinii. Adică io așa aș face dacă aș fi în locu' lor.

— Asta au făcut și când m-au căutat pe mine, zise Honey. Nu e așa rău. Poți să tai o bucată de bambus și când se apropie, te bagi sub apă și respiri prin ea până trec.

Bond îi zâmbi lui Quarrel:

— Să zicem că tu faci rost de bambus până mă uit eu după niște mangrove unde ne putem ascunde.

Quarrel dădu din cap, ezitant. Porni contra curentului, după bambus. Bond se strecură printre rădăcinile mangrovelor.

Încerca să nu se uite la fată. O auzi spunându-i:

— Nu te mai sfii atâta. Chestiile astea nu contează într-o situație ca asta. Chiar tu ai zis.

Bond se întoarse spre ea. Bluza zdrențăroasă se udase parțial. În apă se întrezărea vag conturul coapselor ei. Pe fața frumoasă se așternu un zâmbet. Nasul spart părea să se potrivească cu decorul sălbatic al mangrovelor, îi conferea un

caracter animalic.

Bond o privi lung, iar ea înțelese. Se întoarse și porni la vale. Fata îl urmă.

Găsi ceea ce căuta, o crăpătură în peretele de rădăcini care părea să fie mai adâncă. O atenționă:

— Ai grijă să nu rupi vreo creangă.

Se strecură cu capul plecat. Canalul continua încă vreo zece metri. Picioarele li se adânceau tot mai mult în noroiul moale. Peretele solid de rădăcini se înfunda la un moment dat și nu mai puteau merge mai departe. Apa maro curgea molcom dintr-un iaz din capăt. Bond se opri. Fata veni lângă el.

— Ne jucăm de-a v-ați-ascunselea de-adevăratelea, zise ea timid.

— Da, chiar așa.

Bond se gândea la arma lui. Se întreba cât de bine mai funcționa după o baie în râu – câți câini, câți oameni avea să împuște până vor fi găsiți. Era neliniștit. Avusese ghinion să se intersecteze cu fata. În luptă, vrei nu vrei, o fată ca ea e ca o a doua inimă. Inamicul are două ținte, iar tu nu ai decât una.

Bond își aduse aminte că îi era sete. Își făcu palmele căuș și luă o gură de apă. Era sălcie și avea gust de pământ. Dar mai bună decât nimic. Luă încă o gură. Fata îl opri.

— Nu bea prea mult. Clătește-ți gura și scuipă. O să te ia cu frisoane.

Bond o privi tăcut și îi urmă sfatul.

Quarrel fluieră de undeva dinspre râu. Bond strigă și porni într-acolo. Se întoarseră împreună. Quarrel stropi cu apă rădăcinile de mangrove acolo unde se atinseseră de ele din greșeală.

— Să nu ne miroasă câinii, explică el.

Scoase un mănunchi de nuiele de bambus și începu să le cioplească. Bond verifică arma și muniția de rezervă. Rămaseră nemișcați, cu picioarele în iaz, atenți ca nu mai sară apa dimprejur.

Lumina soarelui se strecura prin acoperișul gros de frunze. Crevetii le ciupeau ușor tălpile. Tensiunea creștea în tăcere, iar aerul era înăbușitor.

Lătratul câinilor răsună aproape ca o ușurare.

Capitolul 10

Urmele dragonului

Patrula cobora în viteză de-a lungul râului. Erau doi chinezi-negri, în slip și cizme de cauciuc. Alergau în spatele câinilor, încercând să țină pasul. Amândoi erau bine făcuți și înarmați. Din când în când, mai strigau unul la altul sau înjurau. În fața lor, haita de dobermani înota și se zbătea prin apele râului, lătrând tare. Mirosiseră ceva și căutau frenetic, urechile ascuțite li se ciuliseră ca niște antene.

— Poate-i un crocodil, ce dracu'?, se auzi cel din față, urlând în învălmășeală. Avea în mână un bici scurt, din care plesnea din când, ca un plugar.

Celălalt bărbat veni înspre el. Strigă nerăbdător:

— Pun pariu că-i englezoiul! Se ascunde sigur printre rădăcini. Să nu cădem dracu' într-o ambuscadă!

Bărbatul își scoase pistolul și îl puse la subraț, fără a lua mâna de pe mâner.

Se îndepărtau de cursul răului, apropiindu-se de mangrove{17}. Unul din ei avea un fluier care îi țâșnea dintre buze ca un chiștoc de trabuc. Suflă brusc în el. Câinii se opriră schelălăind, curentul lent îi deruta. Cei doi își scoaseră armele și începură să își croiască încet drum printre rădăcinile încâlcite.

Cel din față ajunse în dreptul culoarului pe care îl găsise și Bond. Apucă un câine de zgardă și îl azvârli înăuntru. Câinele porni înainte prin apă, gâfâind nerăbdător. Privirea bărbatului cerceta fugitiv pereții de rădăcini, căutând urme de zgârieturi.

Ajunseră la micul iaz, din locul în care canalul se înfunda. Bărbatul se uită în jur dezgustat. Apucă câinele de zgardă și îl trase înapoi. Câinele era agitat și se opuse. Bărbatul plesni apa cu biciul.

Celălalt îl aștepta la capătul canalului. Primul se ivi dintre

rădăcini, făcându-i semn că nu era nimic și porniră amândoi mai departe pe râu în jos. Câinii, acum mai potoliți, mergeau în față.

Treptat, lătratul haitei se îndepărtă, până ce nu se mai auzi deloc.

Timp de încă cinci minute, nimic nu se clinti în înfundătura din tunel, apoi, într-un colț, printre rădăcini, un tub subțire de bambus răsări încet din apă. Se ivi fața lui Bond, cu părul ud lipit de frunte, ca un cadavru înecat. În mâna dreaptă, sub apă, avea pregătită arma. Ascultă cu atenție. Tăcere de mormânt, nu se auzea nimic. Sau parcă se auzea ceva… Ce era cu foșnetul subtil care venea dinspre râu? Cineva care înainta încet prin apă? Sub apă, Bond întinse mâinile atingând ușor celelalte două siluete care se ascundeau printre rădăcini. Văzând fețele ieșind la suprafață, Bond duse un deget la gură. Era prea târziu, Quarrel tuși și scuipă în apă. Bond indică alarmat din priviri înspre ieșirea din tunel. Toți trei ascultară cu atenție. Liniște totală. Apoi se auzi iarăși foșnetul ușor. Orice ar fi fost, venea categoric înspre ei. Cele trei capete cu tubușoare de bambus în gură se afundară din nou.

Sub apă, Bond își sprijinea capul de nisip, strângându-și nările între degete și buzele în jurul tubului. Știa că ajunseseră înainte aici. Simțise câinele lipăind haotic prin apă. Nu îi găsiseră. Ar putea să scape încă o dată? Nu mai era timp ca noroiul pe care îl tulburaseră să se așeze la loc. Dacă cineva ar vedea o pată întunecată în apă, ar trage într-acolo, sau ar înfige cuțitul? Ce arme aveau la ei? Bond se hotărî că nu putea să riște. La prima mișcare pe care o va simți lângă el, în apă, va sări în picioare și va trage, fie ce-o fi.

Bond își concentră toate simțurile. Era un chin să își controleze respirația, iar ciupiturile creveților mici deveniseră aproape insuportabile. Din fericire niciunul dintre ei nu avea vreo rană deschisă, altfel i-ar fi mâncat de vii. Ideea fetei fusese totuși bună. Dacă nu s-ar fi ascuns sub apă, câinii i-ar fi găsit cu siguranță.

Bond se trase înapoi brusc. Simțise talpa unei cizme de cauciuc pe gambă. O să creadă oare că era doar o creangă?

Bond nu putea să riște. Se ridică dintr-o mișcare, scuipând bățul de bambus.

Apucă să observe în viteză un bărbat masiv deasupra și coada puștii acestuia. Ridică mâna stângă defensiv și pară cu brațul o lovitură dureroasă. În același timp, cu mâna dreaptă apucă arma, lipi gura țevii de pieptul ferm și lucios al bărbatului și apăsă trăgaciul.

Șocul exploziei se răsfrânse în trupul masiv și aproape că îi rupse încheietura lui Bond. Bărbatul se prăvăli în apă ca un copac tăiat în pădure. Bond observă o rană uriașă într-o parte a pieptului semi-scufundat. Cizmele de cauciuc plesniră zgomotos apa, iar la suprafață se ivi un cap de chinez negru, cu ochii dați peste cap și cu apa curgându-i din gura care parcă scotea un țipăt mut. Apoi capul i se scufundă la loc și tot ce se mai putea vedea era o spumă murdară și o pată roșie din ce în ce mai difuză, purtată tot mai departe de curent.

Bond se scutură, apoi se întoarse. Quarrel și fata erau în spatele lui, apa curgând în șiroaie pe ei. Quarrel zâmbea cu gura larg, dar fata își dusese mâinile la gură. În ochii ei, ațintiți asupra petei din apă, nu se putea citi decât groază.

Bond spuse scurt:

— Îmi pare rău, Honey. Nu am avut de ales, era fix deasupra noastră. Hai să mergem.

O apucă brusc de mână și o trase de acolo, împingând-o pe canal tot înainte. Se opriră doar când ajunseră la gura tunelului.

Peisajul părea pustiu din nou. Bond se uită la ceas. Se oprise la ora trei. Soarele căpătase deja o traiectorie vestică. Era cel mai probabil ora patru. Cât mai aveau de mers? Bond se simți dintr-odată obosit. Totul era compromis. Chiar dacă nimeni nu auzise împușcătura – corpul bărbatului și spațiul închis estompaseră sunetul – lipsa lui va fi constatată odată ce se vor strânge laolaltă – după cum bănuia Quarrel – la gura râului unde îi aștepta o barcă. Se vor întoarce să-l caute? Probabil că nu. Nu vor ști sigur că lipsește decât după lăsarea serii. Vor trimite o patrulă de căutare dimineața. Câinii or să adulmece cu siguranță cadavrul. Iar pe urmă?

Fata îl trase de mânecă și îi spuse furioasă:

— Ar cam fi cazul să-mi zici despre ce e vorba! De ce încearcă toată lumea să se omoare? Și cine ești tu, de fapt? Mă îndoiesc că toată chestia asta are de a face cu păsările. Nu iei cu tine un revolver din ăla când umbli după păsări.

Bond privi în ochii ei mari și mânioși.

— Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că te-am băgat într-o mică încurcătură. O să-ți povestesc totul diseară, când ajungem la tabăra îngrijitorilor. Am avut ghinion să ne intersectăm așa. Duc un fel de război cu oamenii ăștia. Se pare că vor să mă omoare. Acum tot ce mă interesează e să părăsim toți insula teferi. Am aflat suficient, iar următoarea dată când o să vin nu va mai trebui să mă strecor.

— Cum adică? Ești un fel de polițist? Vrei să-l arestezi pe chinezoi?

— Cam așa ceva, îi zâmbi Bond. Măcar tu ești de partea îngerilor. Și poți să-mi spui cât mai este până la tabără?

— Oh, în jur de o oră.

— Ne putem ascunde acolo? Ne-ar găsi ușor?

— Ar trebui să traverseze lacul sau să vină pe râu în sus. O să fie în regulă atâta timp cât nu trimit dragonul după noi. Poate să meargă pe apă. L-am văzut cu ochii mei.

— Bine atunci, răspunse Bond diplomat, să sperăm că o să-l doară coada sau ceva de genul ăsta.

Fata pufni. „Bine, domnule știe-tot”, zise ea înfuriată. „Numai să vezi tu.”

Dintre mangrove, apăru Quarrel. Avea cu el o pușcă. Se scuză spunându-i lui Bond:

— N-ar strica înc-o pușcă, șefu’. Pare c-o s-avem nevoie.

Bond o luă în mână. Era o carabină Remington 300, din armata americană. Oamenii păreau să fie bine echipați. I-o înapoie.

Quarrel gândea cu voce tare:

— Oamenii ăștia-s șireți, șefu’. Omu’ ăla a venit el pe furiș în spate la ceilalți, după ce-or trecut cu câinii. Șiret ca o vulpe, Doctoru’ ăsta.

Bond răspunse gânditor:

— E un om care nu se joacă. Hai să mergem, zise el abandonând șirul gândurilor. Honey a zis că mai e încă o oră până la tabără. Să avem grijă să rămânem pe malul din stânga, e mai ferit. E posibil să fie cu ochii pe râu.

Bond îi înmânâ arma lui Quarrel, care o puse în rucsacul ud. Porniră din nou, Quarrel mergând în față, iar Bond și fata unul lângă altul.

Malul vestic era umbrit de tufe și bambus, dar mergând de-a lungul lui, vântul fierbinte le sufla în față cu toată puterea. Se stropiră cu apă pentru a se răcori. Bond avea ochii înroșiți, iar brațul îl durea îngrozitor acolo unde fusese lovit cu coada puștii. Nu era nerăbdător să mănânce pâine și brânză udă cu carne de porc afumată. Cât vor putea dormi? Era obosit de noaptea trecută și se părea că nici în noaptea aceasta nu avea să aibă parte de mai mult somn. Cât despre fată? Ea nu dormise deloc. El și Quarrel vor trebui să stea la pândă. Și apoi mâine, iarăși printre mangrove, croindu-și cu grijă drumul înapoi până la canoe, dincolo de capătul estic al insulei. Așa se părea. Apoi trecerea pe mare în noaptea următoare. Bond își închipui comparativ cei opt kilometri de străbătut printre mangrove. Ce mai bucurie! Înainta cu sârguință, gândindu-se la „vacanța la soare” promisă de M. Ce i-ar fi plăcut să fi venit și M cu el în vacanța aceasta.

Râul se îngustă pe parcurs, până ce ajunse un șuvoi subțire, curgând prin desișul de bambus. Apoi se lărgi într-un estuar mlăștinos, dincolo de care se întindeau cei treisprezece kilometri de lac cu apă mică, formând o oglindă gri denivelată, până în capătul celălalt al insulei. Dincolo de lac, se vedea o licărire a pistei de avion, iar lumina soarelui se reflecta pe acoperișul unui singur hangar de lângă ea. Fata le spuse să meargă spre est, și încet își croiră drum printre tufe.

Brusc Quarrel se opri și, ca un câine de vânătoare, își fixă privirea asupra unei porțiuni de teren mlăștinos din fața lui. Două urme adânci, paralele, se puteau vedea în noroi, și încă una mai ștearsă pe mijloc. Erau urmele a ceva care coborâse din deal și traversase mlaștina înspre lac.

Fata spuse cu indiferență în glas.

— Pe aici a trecut dragonul.

Quarrel o fixă cu privirea.

Bond păși încet pe lângă urme. Cele din margini erau destul de netede și un pic curbate. Ar fi putut fi făcute de roți, dar erau late de aproape un metru. Cea din mijloc avea aceeași formă, dar în jur de zece centimetri lățime, cam cât o roată de motoretă. Nu părea să mai fi călcat nimeni în jur și erau cât de cât proaspete. Continuau în linie dreaptă, iar tufișurile prin care trecuseră erau complet aplatizate, ca și cum le-ar fi strivit un tanc.

Bond nu-și putea da seama ce fel de vehicul ar fi putut face asta și dacă era un vehicul. Când fata îl înghionti ușor și îi șopti convinsă „ți-am zis eu", nu putu decât să-i răspundă gânditor:

— Ei bine, Honey, dacă nu e un dragon, înseamnă că e altceva ce n-am mai văzut niciodată.

Un pic mai încolo, fata îl trase alarmată de mânecă.

— Uite, șopti ea. Arătă înspre un mănunchi de tufe pe lângă care treceau urmele. Nu aveau nicio frunză și erau înnegrite. În mijloc se aflau rămășițele carbonizate ale unui cuib de păsări.

— A suflat peste ele, zise ea tulburată.

Bond merse până în dreptul tufelor și le examină.

— Așa se pare, recunoscu el. De ce fuseseră arse fix acele tufe? Totul era foarte ciudat.

Urmele continuau înspre lac și dispăreau pe mal. Bond ar fi vrut să le urmărească, dar nu își permitea să se abată de la drumul ferit. Merseră înainte, fiecare cu gândurile lui.

Încet, ziua începu să se stingă în spatele muntelui și, în sfârșit, fata arătă înspre o fâșie lungă de nisip ducând înspre lac, prin frunzișul din fața lor. Era împrejmuită de tufe dense de struguri de mare, iar la jumătate, cam la o sută de metri de mal, se puteau vedea rămășițele unei colibe de stuf. Părea un loc rezonabil în care să petreacă noaptea, protejați de apă din ambele părți. Vântul încetase, iar apa era fină și ispititoare.

Cât de minunat se vor simți după ce vor lepăda hainele lor mizerabile și le vor spăla în lac, iar după ore și ore de lipăit

prin noroiul duhnind a râu și a mlaștină, vor putea să stea întinși pe nisipul tare și uscat!

Soarele revărsa o lumină galbenă pe măsură ce se ascundea în spatele muntelui. Ziua nu se sfârșise încă în capătul estic al insulei, dar umbra neagră a muntelui cuprindea treptat lacul și avea să acapareze și restul. Se treziră broaștele, mult mai zgomotoase ca în Jamaica, punând stăpânire strident peste apus. De partea cealaltă a lacului, un broscoi imens începu să orăcăie. Sinistrul sunet era ceva între o bubuitură și un urlet de maimuță. Trimitea semnale scurte, înăbușite brusc. După un timp, încetă. Găsise ceea ce căuta.

Trecură de baza fâșiei de nisip și avansară pe o cărare îngustă. Ajunseră în sfârșit la luminișul unde se afla coliba distrusă. Misterioasele urme mari ieșeau din apă și traversau luminișul, trecând peste tufișurile din apropiere, ca și cum creatura, orice ar fi fost ea, răvășise locul. Cele mai multe din tufișuri erau arse sau carbonizate. Se vedeau urmele unui foc de tabără, câteva oale și conserve goale împrăștiate. Căutară printre dărâmături și Quarrel găsi câteva conserve Heinz de porc și fasole, nedesfăcute. Fata găsi un sac de dormit mototolit. Bond ridică din nisip un portofel mic de piele în care erau cinci dolari, trei lire jamaicane și niște arginți. Cei doi plecaseră într-o fugă, cu siguranță.

Lăsară locul în urmă și merseră un pic mai departe de-a lungul fâșiei de nisip. Printre tufișuri puteau vedea sclipiri de lumină la suprafața apei, reflectate dinspre munte, la câțiva kilometri depărtare. Înspre est nu era decât apă lină și neagră sub cerul aproape întunecat.

Bond zise:

— Atâta timp cât nu aprindem vreun foc, ar trebui să fim în siguranță aici. Primul lucru – trebuie să ne spălam bine. Honey, ai la dispoziție restul plajei, noi o să mergem înspre margine. Ne vedem la masă în juma' de oră.

— O să fiți îmbrăcați? se amuză ea.

— Categoric, răspunse Bond. Cu pantaloni.

— Șefu', cât mai e lumină deschid io conservele astea și aranjez pentru la noapte, zise Quarrel. Scormoni în rucsac.

Aici îs pantalonii și arma. Pâinea nu pare prea bună, da' e numa' udă. E ok de mâncat, da poate se uscă până mâine. Cre' că mai bine mâncăm conserve acuma și păstrăm brânza și porcu'. Conservele alea-s grele și avem o droaie de cărat.

— Bine, Quarrel, spuse Bond. Te ocupi tu de meniu.

Luă arma și pantalonii uzi și porni prin apa puțin adâncă, pe unde veniseră. Găsi o porțiune de nisip tare și uscat, își scoase cămașa, intră înapoi în apă și se întinse. Apa era fină și, îndeosebi, caldă. Luă câte un pumn de nisip în palme și se frecă pe tot corpul, folosindu-l pe post de săpun. Apoi zăcu un timp, bucurându-se din plin de liniște și de faptul că era singur.

Stelele începură să strălucească fad, stele care îi aduseseră pe insula aceasta acum o noapte, acum un an; stelele care aveau să-i ducă departe de insula aceasta mâine noapte, peste un an. Ce mai excursie! Dar putea deja să spună că a meritat. Avea destule dovezi și suficienți martori să se poată întoarce la guvernator și să ceară ca activitățile lui Doctor No să fie anchetate ca la carte. Nimeni nu trage cu mitraliera așa, nici măcar în intruși. Și, continuând în același spirit, ce era creatura aia a lui Doctor No care invadase zona în arenda celor de la Audubon Society, creatura aceea care le-a distrus proprietatea și posibil să le fi omorât unul din îngrijitori? Și asta trebuia investigat. Și ce va găsi când se va întoarce pe insulă pe căi oficiale, pe un distrugător probabil, și cu un detașament de militari? Care va fi răspunsul la ghicitoarea lui Doctor No? Ce ascundea? De ce se temea? De ce e așa important să se izoleze, încât să ucidă din nou și din nou, pentru asta? Cine *era* Doctor No?

Bond auzi apa împroșcându-se mai departe, în dreapta sa. Se gândi la fată. Chiar așa, cine era Honeychile Rider? Asta, decise el ieșind din apă, era ceva ce putea afla înainte ca noaptea să ia sfârșit.

Trase pe el pantalonii umezi, se așeză pe nisip și își demontă pistolul. Șterse cu cămașa fiecare parte și fiecare cartuș. Apoi îl reasamblă și apăsă trăgaciul în gol. Sunetul era sănătos. Nu ruginea el așa ușor. Îl încărcă și îl puse în toc, pe

interiorul taliei pantalonilor, apoi se ridică și se porni înspre ei.

Umbra lui Honey se apropie de el și îl trase de mână.

— Haid' odată, zise ea, murim de foame. Am luat una din oale, am curățat-o și am turnat fasolea în ea. Fiecare primește câteva linguri și o bucată de pâine. Și nu mă simt vinovată că vă mănânc mâncarea, pentru că am făcut mult mai mult efort decât în mod normal. Hai, întinde mâna.

Bond zâmbi la auzul glasului ei autoritar. Putea să-i distingă silueta în semiîntuneric. Capul părea să fie mai neted. Se întreba cum arăta părul ei când era pieptănat și uscat. Cum arătau, oare, hainele curate pe corpul ei frumos? Și-o putea închipui traversând grădina din Beau Desert. Ar fi Rățușca cea Urâtă, uimitor de frumoasă, răpitoare. De ce nu își îndreptase niciodată nasul spart? Era o operație simplă. Atunci ar putea fi cea mai frumoasă fată din Jamaica.

Simți atingerea ușoară a umărului ei. Bond desfăcu palma în poala fetei, iar ea o ridică și îi turnă fiertura rece de fasole.

Dintr-odată, simți mireasma ei de animal sălbatic. Era atât de senzuală încât, pentru o clipă, fu cuprins de un fior și se sprijini ușor de ea, cu ochii închiși.

Fata râse scurt, un râs în care se putea simți timiditate, dar și mulțumire, tandrețe. Îi spuse mămos „Uite" și îi împinse înapoi mâna cu mâncare.

Capitolul 11

Printre trestiile străine

Trebuia să fie în jur de ora opt, gândi Bond. În afară de orăcăitul de fundal al broaștelor, totul era foarte liniștit. În colțul îndepărtat al luminișului putea să vadă conturul întunecat al siluetei lui Quarrel. Demonta și ștergea pușca Remington, iar metalul clinchenea ușor.

Reflectate printre tufe de la mare depărtare, luminile galbene ale guanerei trasau o cărare pe suprafața întunecată a lacului. Oribilul vânt nu bătea, iar peisajul odios era înecat în întuneric. Era răcoare. Hainele lui Bond se uscaseră pe el. Porția de mâncare îi încălzise stomacul. Se simțea confortabil, moleșit și împăcat. Mai era mult până mâine și în afară de efortul fizic prelungit, nu se aștepta la alte probleme. Viața părea dintr-odată ușoară și plăcută.

Fata zăcea lângă el în sacul de dormit, întinsă pe spate, cu mâinile sub cap și privirea pierdută printre stele. Fața ei ovală, palidă, se distingea cu greu în întuneric.

— James, spuse ea. Mi-ai promis că-mi zici care-i treaba. Hai, te rog. Nu mă culc până nu-mi zici.

Bond râse.

— Îți zic, dacă îmi zici și tu. Vreau să știu care e treaba cu tine.

— Nu mă deranjează. N-am niciun secret. Dar mai întâi tu.

— Bine atunci. Bond se ghemui și-și propti bărbia de genunchi. Treaba stă în felul următor. Sunt un fel de polițist. Sunt trimis de la Londra să investighez ciudățenii prin lume atunci când nu se ocupă nimeni de ele. Nu demult, unul din oamenii guvernatorului din Kingston, un tip pe nume Strangways, a dispărut. Secretara lui, care era o fată frumușică, a dispărut și ea. Majoritatea oamenilor au crezut că au fugit împreună. Eu nu. Eu…

Bond îi expuse povestea în termeni simpli, cine erau oamenii buni și cine erau oamenii răi, ca într-o aventură scoasă dintr-o carte.

— Înțelegi Honey? E doar o chestiune de a ajunge înapoi în Jamaica mâine noapte, toți trei în canoe, și guvernatorul o să asculte ce avem de zis și o să trimită o grămadă de soldați după chinezul ăsta, ca să dea niște explicații. Bănuiesc că vor vrea să-l bage la închisoare. Și el știe asta și de-asta încearcă să ne pună bețe-n roate. Asta-i tot. Acum e rândul tău, încheie el.

— Se pare că ai o viață foarte palpitantă, zise fata. Nu prea cred că soției tale îi place să fii așa mult plecat. Nu-și face griji pentru tine?

— Nu sunt căsătorit. Singurii oameni care își fac griji pentru mine sunt cei de la compania de asigurări.

— Dar presupun că ai relații, adăugă ea curioasă.

— Nu de lungă durată.

— Oh!

Urmă o pauză. Quarrel se apropie de ei.

— Șefu', stau io de gardă primu', dacă vreț'. O să fiu în capăt. Mă-ntorc io să vă chem pe la miezu' nopții și rămâneț' pân' pe la cinci, pormă pornim toț'. Tre' să fim departe de locu' ăsta pân' se luminează.

— Îmi convine, zise Bond. Trezește-mă dacă vezi ceva. Pușca e în regulă?

— Numa' bună, răspunse Quarrel încântat. Somn ușor, donșoară, adăugă el cu o urmă de ironie în glas și dispăru silențios în întuneric.

— Îmi place de Quarrel, zise fata. Rămase tăcută un moment, apoi continuă. Chiar vrei să știi despre mine? Nu e ceva foarte palpitant.

— Sigur că vreau să știu. Spune-mi tot.

— Nu e mai nimic de spus. Ai putea să-mi povestești toată viața pe spatele unei cărți poștale. În primul rând, n-am ieșit niciodată din Jamaica. Toată viața mi-am petrecut-o într-un loc pe nume Beau Desert pe Coasta de Nord, lângă Morgan's Harbour.

Bond râse.

— Ce chestie. Și eu la fel. Cel puțin pentru moment. Nu te-am observat. Stai într-un copac?

— Ah, presupun că ai închiriat casa de pe plajă. Nu mă apropii niciodată de locul ăla. Locuiesc la conac.

— Dar n-a mai rămas nimic din el. E o ruină în mijlocul câmpului de trestie de zahăr.

— Stau în pivniță de când aveam cinci ani. Atunci a ars conacul și părinții mei au murit în incendiu. Nu-i mai țin minte deloc, așa că nu trebuie să-ți pară rău. La început am stat acolo cu bona mea negresă. Dar de cinci ani stau singură.

— Doamne! Bond era șocat. Dar nu a fost nimeni să aibă grijă de tine? Părinții tăi nu ți-au lăsat niciun ban?

— Absolut nimic.

Nu se simțea vreo urmă de amărăciune în vocea fetei – poate doar mândrie.

— Vezi tu, familia Rider a fost una din vechile familii jamaicane. Primul Rider care a sosit în Jamaica primise pământurile din Beau Desert de la Cromwell, ca răsplată pentru că semnase condamnarea la moarte a Regelui Carol{18}. El a construit conacul și a pus bazele familiei acolo. Dar apoi industria de zahăr s-a prăbușit, presupun că nici locul nu a fost bine administrat și tot ce a mai moștenit tatăl meu au fost datoriile – ipoteci și tot. Apoi, când tata și mama au murit, proprietatea a fost vândută. Nu am suferit. Eram prea mică. Nanny a fost extraordinară. A vrut să mă ia în grijă mai multă lume, pastorul, cei de la stat, dar Nanny a adunat bucățile de mobilă rămase și ne-am aciuit printre ruine. După un timp nu a mai venit nimeni să întrebe de noi. Din când în când, Nanny găsea de lucru ca spălătoreasă sau croitoreasă prin sat și cultiva banane, nu multe, iar lângă casa veche era și un arbore de pâine. Am mâncat ce se mănâncă prin Jamaica. Iar peste tot în jur era zahăr și în fiecare zi pescuiam cu un năvod încropit. Ne-am descurcat. Aveam destule de mâncat. Cumva, m-a învățat să scriu și să citesc. Rămăseseră câteva cărți vechi după incendiu. Era și o enciclopedie. Am deschis-o la litera A când aveam în jur de opt ani. Am ajuns pe la mijlocul lui T,

spuse ea cu mândrie. Pun pariu că știu mult mai multe ca tine despre o grămadă de lucruri.

— Te cred. Bond era fascinat de imaginea unei fetițe bălaie, zbânțuindu-se printre ruine, în timp ce o voce hotărâtă de negresă o striga să vină să-și facă lecțiile, care probabil că erau o necunoscută la fel de mare și pentru ea.

— Bona ta trebuie să fi fost o persoană minunată.

— Mi-a fost foarte dragă. Era o afirmație dureroasă. Am crezut că mor atunci când am rămas singură. Nu mi-a mai fost așa de ușor pe urmă. Înainte, dusesem o viață de copil, apoi dintr-odată a trebuit să cresc și să fac totul singură. Și au fost bărbați care au încercat să pună mâna pe mine, să mă rănească. Îmi ziceau că vor să facă dragoste cu mine. Tăcu. Eram frumușică, pe vremea aia.

Bond îi spuse cât se poate de sincer:

— Ești una din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut.

— Cu nasul ăsta? Fii serios.

— Nici nu-ți dai seama.

Bond încerca să-și găsească cuvintele, în așa fel încât fata să îl creadă.

— Evident că se vede că ai nasul spart. Dar de azi dimineață, de abia l-am observat. Când te uiți la cineva, te uiți la ochi sau la gură. De acolo vine expresivitatea feței. Un nas spart contează la fel de puțin ca o ureche strâmbă. Nasul și urechile sunt ca niște bucăți de mobilă pe față. Unele sunt mai frumoase, altele mai urâte, dar nu sunt așa de importante față de restul. Sunt doar o parte din fundal. Dacă ai avea un nas la fel de frumos ca celelalte trăsături ale tale, ai fi cea mai frumoasă fată din Jamaica.

— Vorbești serios? întrebă ea stăruitor. Crezi că aș putea fi frumoasă? Știu că nu sunt așa de urâtă, dar când mă uit în oglindă tot ce văd e un nas spart. Sunt sigură că și alți oameni, cum să le zic, oarecum diformi, pățesc la fel.

— Nu ești diformă! îi zise Bond exasperat. Nu spune asemenea prostii. Și ai putea oricum să ți-l îndrepți printr-o operație simplă. Ar trebui doar să te duci în America și s-ar rezolva totul într-o săptămână.

Îi răspunse înfuriată.

— Și cum crezi că aș putea eu să fac asta? Am în jur de cinșpe lire sub o piatră în pivnița unde locuiesc. Am trei fuste și trei cămăși, un cuțit și un năvod. Știu și eu de operațiile astea. S-a interesat doctorul din Port Maria pentru mine. E un om de treabă. A trimis o scrisoare în America. Știi că m-ar costa în jur de cinci sute de lire, cu biletul până la New York și ședерea în spital și tot.

Vocea ei părea complet lipsită de speranță.

— De unde îți închipui că aș putea să fac rost de atâția bani?

Bond se hotărâse deja în privința asta. Pentru moment, îi vorbi cu tandrețe:

— Presupun că există variante. Dar, în sfârșit, continuă povestea. E foarte palpitantă – mult mai interesantă ca a mea. Ajunseseși la partea când murise Nanny. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Fata reluă ezitant.

— E vina ta că m-ai întrerupt. Și n-ar trebui să vorbești de lucruri pe care nu le înțelegi. Probabil că lumea îți spune că arăți bine. Bănuiesc că poți să cucerești orice fată vrei. Închipuie-ți că n-ar mai fi așa dacă te-ai uita cruciș sau dacă ai avea o buză de iepure sau ceva. De fapt, cred că o să mă duc la obeah{19} când ne întoarcem și o să-l rog să te blesteme cu ceva de genul ăsta, glumi ea și adăugă cu glas mic: Poate așa o să avem mai multe în comun.

Bond se întinse înspre ea. Mâinile li se atinseră ușor.

— Am alte planuri, zise el. Dar hai! Vreau să aud restul poveștii.

— Ei bine, suspină fata, trebuie să revin la ceva. Vezi tu, întreaga proprietate e un câmp de trestie de zahăr și casa e în mijloc. Cam de două ori pe an, trestiile sunt secerate și trimise la moară. Și când se întâmplă asta toate animalele și insectele de pe câmp intră în panică și multe din culcușurile lor sunt distruse, iar ele mor. La seceriș unele dintre ele se ascundeau de obicei printre ruinele casei. Nanny era îngrozită de ele, de manguste și de șerpi, de scorpioni și multe altele, dar eu am

aranjat câteva cămăruțe în pivniță ca un fel de adăposturi pentru ele. Nu mi-era frică și nu m-au atacat niciodată Cred că înțelegeau că aveam grijă de ele. Probabil că le-au spus prietenilor lor pentru că după un timp se obișnuiseră să se adune în camere și să stea acolo până când începea să crească trestia nouă la loc. Pe urmă plecau toate și se întorceau pe câmp. Le dădeam ce puteam de mâncare când stăteau la noi și se purtau foarte frumos, atâta că mirosea un pic și se mai certau între ele. Dar toate s-au îmblânzit în preajma mea, și puii la fel, și puteam face ce voiam cu ele. Bineînțeles că secerătorii au aflat de asta și m-au văzut cum umblam cu șerpi încolăciți de gât și le-a fost frică de mine, au crezut că sunt obeah. Așa că ne-au lăsat de tot în pace.

Urmă o pauză.

— Așa am aflat multe despre animale și insecte. Petreceam mult timp și pe lângă mare, am aflat și de lumea de acolo. Dacă știi ce le place să mănânce și de ce se tem, și petreci tot timpul cu ei o să poți să-ți faci mulți prieteni. Se uită la Bond. Pierzi multe neștiind despre chestiile astea.

— Mă tem că da, zise el sincer. Bănuiesc că sunt multe mai cumsecade și mai interesante ca oamenii.

— N-aș putea să-ți zic, răspunse gânditor fata. Nu știu prea mulți oameni. Majoritatea celor pe care i-am cunoscut au fost plini de ură. Dar presupun că și ei pot fi interesanți. Tăcu. Nu m-am gândit niciodată că ar putea să-mi placă, cum îmi plac animalele. În afară de Nanny, bineînțeles. Până când… Se opri, râzând timid. În sfârșit, am trăit fericite până când am împlinit cincisprezece ani și Nanny a murit, iar apoi totul a fost mai dificil. Era un tip, Mander. Un tip groaznic. Era supraveghetorul alb angajat de proprietari. Tot venea la mine. Voia să mă mut cu el lângă Port Maria. Îl uram și, de obicei, mă ascundeam când îl auzeam venind călare printre trestii. Într-o noapte a venit pe jos și nu l-am auzit. Era beat. A coborât în pivniță și ne-am certat pentru că nu voiam să fac cum voia el. Știi de ce e în stare un bărbat nebun după o femeie.

— Da…

— Am încercat să-l omor cu cuțitul, dar era mult mai puternic, mi-a tras una cât de tare a putut și mi-a spart nasu'. Mi-am pierdut cunoștința și apoi cred că mi-a făcut ceva. De fapt știu că mi-a făcut ceva. A doua zi am vrut să mă sinucid când mi-am văzut fața și mi-am dat seama ce mi-a făcut. Credeam că am rămas însărcinată. M-aș fi sinucis sigur dacă aș fi făcut un copil cu omul ăla. În sfârșit, nu a fost cazul. M-am dus la doctor și a făcut ce-a putut cu nasul și nu mi-a cerut niciun ban. Nu i-am zis și restul poveștii. Mi-era prea rușine. Tipul nu s-a mai întors. Am așteptat și nu am făcut nimic până la următorul seceriș. Aveam un plan. Așteptam să vină în casă văduvele negre, la adăpost. Și într-o zi au venit. Am prins cea mai mare femelă și am închis-o într-o cutie fără mâncare. Femelele sunt alea periculoase. Apoi am așteptat o noapte întunecată fără lună. Am luat cutia cu păianjenul și m-am dus la casa lui. Era întuneric beznă afară și mi-era frică să nu dau de câinii de pază pe drum, dar nu am văzut niciunul. Am așteptat în grădină printre tufe, să văd când se duce la culcare. Pe urmă m-am suit într-un copac și am sărit la el în balcon. Am așteptam până l-am auzit sforăind și m-am strecurat pe fereastră. Dormea gol pe pat, sub plasa de țânțari. Am ridicat o margine, am deschis cutia și am scuturat păianjenul pe pieptul lui. Apoi am plecat și am venit acasă.

— Doamne sfinte! exclamă Bond admirativ. Ce s-a întâmplat cu el?

Răspunse încântată:

— A murit după o săptămână. Cred că s-a chinuit îngrozitor. Sunt oribile mușcăturile astea, știi? Vracii zic că nu se compară cu nimic. Apoi tăcu.

Văzând că Bond nu spune nimic, îl întrebă tulburată:

— Crezi că am făcut ceva rău, nu-i așa?

— Nu e ceva cu care ar trebui să te obișnuiești, răspunse Bond calm. Dar nu cred că aș putea să te învinuiesc în situația asta. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Pe urmă… mi-am văzut din nou de viață. Vocea ei devenea tot mai exactă. Trebuia să am grijă să fac rost de mâncare și, desigur, voiam foarte mult să strâng bani pentru

operația la nas. Continuă pe un ton persuasiv: chiar era un nas destul de frumos înainte. Crezi că doctorii ar putea să-l facă așa cum era?

— Pot să-i facă ce formă vrei tu, zise Bond cu certitudine. Cum te-ai apucat să strângi bani?

— Citisem în enciclopedie că sunt oameni care colecționează scoici. Poți să vinzi scoici rare. Am vorbit cu învățătorul din sat, bineînțeles, fără să-i spun de secretul meu, și a aflat că există o revistă americană *Nautilus*, pentru colecționarii de scoici. Aveam fix cât trebuia ca să mă abonez la ea și am început să caut scoici pentru anunțurile din revistă. I-am scris unui comerciant din Miami și a început să cumpere de la mine. Era grozav! Bineînțeles, am făcut o grămadă de greșeli la început. Credeam că oamenii vor să cumpere cele mai frumoase scoici, dar nu e așa. De cele mai multe ori le vor pe cele mai urâte. Și apoi, când am găsit scoici rare le-am curățat și le-am șlefuit să arate mai bine. Mare greșeală. Vor scoicile exact cum sunt culese din mare, cu animalul înăuntru cu tot. Așa că am luat niște formol de la doctor, pentru scoicile vii, ca să nu mai miroasă urât și le-am trimis la omul ăsta din Miami. Am început să mă prind abia acum vreun an și am strâns deja cincisprezece lire. Mă lămurisem ce voiau, și, cu noroc, aș fi făcut cam cincizeci de lire pe an. Iar în zece ani aș fi putut să mă duc în America să mă operez. Dar apoi, chicoti încântată, am avut un mare noroc. M-am dus pe Crab Key. Mai fusesem aici, dar înainte de Crăciun am găsit scoicile astea mov. Nu păreau cine știe ce. Am trimis totuși una la Miami și tipul mi-a scris imediat că ar putea să cumpere oricâte am la cinci dolari bucata, scoica întreagă. Mi-a zis că trebuie să păstrez secret locul de unde am luat, pentru că altfel, o să avem „concurență” și prețul ar scădea. E ca și cum aș avea propria mină de aur. Acum aș putea să strâng banii în cinci ani. De-asta mi-ai părut așa suspect când te-am văzut pe plaja mea. Credeam că ai venit după scoicile mele.

— Și tu m-ai cam șocat. Am crezut că ești prietena lui Doctor No.

— Mulțumesc de compliment.

— Și după ce o să-ți faci operația, ce o să faci atunci? Nu poți să rămâi singură într-o pivniță toată viața.

— M-am gândit să mă fac damă de companie. Rosti cuvintele de parcă ar fi spus asistentă medicală sau secretară.

— Oh, ce înțelegi prin asta?

Poate auzise expresia și nu știa ce înseamnă.

— O fată din aia care are un apartament frumos și haine drăguțe. Știi tu, spuse ea pierzându-și răbdarea. Oamenii le caută la telefon și vin și fac dragoste și plătesc. Primesc o sută de dolari pe client, la New York. Acolo m-am gândit că o să încep. Bineînțeles, recunoscu ea ar trebui să cer mai puțin la început. Până mă perfecționez. Cât plătiți la cele fără experiență?

Bond râse.

— Chiar nu mai țin minte. A trecut ceva vreme de când am apelat la vreuna.

Suspină.

— Da, tu probabil poți avea câte femei dorești fără să plătești. Presupun că numai bărbații urâți plătesc. Dar n-am ce-i face. Orice slujbă din orașele mari cred că e îngrozitoare. Măcar se câștigă mai bine ca damă de companie. Pe urmă aș putea să mă întorc în Jamaica și să cumpăr Beau Desert. Aș fi suficient de bogată să-mi găsesc un soț bun și să fac copii. Acum că am găsit scoicile astea Venus am calculat că aș putea să mă întorc în Jamaica până să împlinesc treizeci de ani. N-ar fi minunat?

— Îmi place ultima parte a planului. Dar nu sunt prea sigur de prima. În sfârșit, cum de ai aflat de damele astea de companie? Erau la litera D în enciclopedie?

— Bineînțeles că nu. Fii serios. A fost un scandal mare cu ele în New York acum vreo doi ani. Un tip cu bani pe nume Jelke întreținea o grămadă de fete. Au scris mult în *Gleaner*. Au scris și de prețuri și de tot. Oricum sunt câteva mii de fete din astea în Kingston, dar nu sunt așa pricepute. Iau numai în jur de cinci șilingi și n-au unde să meargă cu clienții decât prin tufișuri. Nanny mi-a zis de ele. Mi-a zis să nu ajung ca ele pentru că o să fiu foarte amărâtă. Înțeleg că pentru cinci

șilingi, dar pentru o sută de dolari…!

— Nu i-ai păstra tu pe toți, spuse Bond. Ar trebui să ai un manager care să-ți facă rost de clienți și ar trebui să mituiești polițiștii ca să te lase în pace. Și ai putea ajunge foarte ușor la închisoare, dacă se întâmplă ceva. Chiar nu cred că ți-ar plăcea așa ceva. Uite ce, cu toate lucrurile pe care le știi despre animale și insecte ai putea să-ți găsești o slujbă minunată la o grădină zoologică din America. Sau, de ce nu, la Institutul Jamaica? Sigur ți-ar plăcea mai mult. Și ai avea tot atâtea șanse să găsești un soț bun. Nu trebuie să te mai gândești că o să devii damă de companie. Ai un corp frumos. Păstrează-l pentru bărbații pe care îi iubești.

— Asta spun oamenii prin cărți, zise ea șovăielnic. Problema e că nu e niciun bărbat pe care aș putea să-l iubesc în Beau Desert. Continuă timid: ești primul englez cu care am vorbit vreodată. Mi-a plăcut de tine de la început. Nu mă deranjează să-ți spun lucrurile astea. Probabil că sunt mulți alți oameni de care mi-ar plăcea, dacă aș putea să scap.

— Sigur că sunt. O grămadă. Iar tu ești o fată minunată. Mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut.

— Vrei să zici, când m-ai văzut din spate.

Vocea părea mai somnoroasă, dar și foarte senzuală.

Bond râse.

— Da, un spate minunat. Dar și cealaltă parte este minunată.

Tresăltă la amintirea trupului ei. Brusc, îi spuse:

— Acuma haide, Honey. Ar fi cazul să dormim. O să avem tot timpul să povestim când ne întoarcem în Jamaica.

— Sigur? spuse ea moțăind. Promiți?

— Promit.

O auzi răsucindu-se în sacul de dormit. Se uită înspre ea. Cu greu distingea profilul palid din dreptul lui. Suspină adânc, ca un copil gata să adoarmă.

În jurul lor era liniște. Se făcea tot mai frig. Bond își lăsă capul pe genunchi. Știa că nu avea rost să încerce să adoarmă. Mintea îi era îmbătată de memoria zilei care trecuse și de această Fată-Tarzan care intrase în viața lui. Era ca și cum s-ar

fi legat de el un animal frumos. Nu putea rupe legăturile până ce nu îi rezolva toate problemele. Simțea asta. Bineînțeles, nu îi stătea aproape nimic în cale. Putea rezolva operația și, cu ajutorul unor prieteni, chiar și o slujbă decentă și o casă pentru ea. Avea suficienți bani. I-ar cumpăra rochii, i-ar aranja părul, ar ajuta-o să se pună pe picioare în lumea cea mare. Ar fi drăguț. Dar cum rămânea cu celelalte sentimente? Cum rămânea cu atracția fizică pe care o simțea față de ea? Nu putea face dragoste cu un copil. Dar era oare un copil? Trupul și personalitatea ei nu aveau nimic copilăresc. Era o femeie în toată regula, foarte inteligentă în felul ei și mult mai capabilă de a-și purta singură de grijă față de orice altă fată pe care o cunoscuse Bond.

Simți cum e tras ușor de mânecă, iar șirul gândurilor se întrerupse. Se auzi glasul ei mic:

— De ce nu dormi? Ți-e frig?

— Nu, mi-e bine.

— E cald și moale în sacul de dormit. Nu vrei să vii lângă mine? E destul loc.

— Nu, mersi, Honey. Chiar mi-e bine.

Urmă o pauză, apoi, aproape șoptit:

— Dacă te gândești că… adică – nu trebuie să faci dragoste cu mine… Am putea adormi pe o parte, știi tu, ca două linguri.

— Honey, draga mea, culcă-te. Ar fi minunat, dar nu în seara asta. Oricum trebuie să schimb garda cu Quarrel în curând.

— Da, înțeleg. Vocea părea dezamăgită. Poate când ne întoarcem în Jamaica.

— Poate.

— Promiți? Nu mă culc până nu promiți.

Bond răspunse cu disperare:

— Normal că promit. Acuma culcă-te, Honeychile.

Vocea șopti triumfător:

— Acum îmi ești dator. Mi-ai promis. Noapte bună, dragul meu James.

— Noapte bună, draga mea Honey.

Capitolul 12

Arătarea

Mâna de pe umărul lui Bond îl zgâlțâi insistent. Imediat, sări în picioare.

— Vine ceva pe apă, șefu'! E dragonu' sigur! șopti Quarrel înspăimântat.

Honey se trezi. Întrebă neliniștită:

— Ce s-a întâmplat?

— Stai aici, Honey! Nu te mișca. Vin imediat, zise Bond, apoi străpunse tufișurile și traversă în fugă, cot la cot cu Quarrel, cei douăzeci de metri până la capătul fâșiei de nisip.

Se ascunseră printre tufele de la marginea apei. Bond despărți frunzișul cu mâna și aruncă o privire.

Ce era exact? La aproape un kilometru depărtare, înainta pe apă o arătare amorfă, cu ochi roșu-aprins și pupile negre. Între ochi părea să aibă o gură care sufla flăcări albastre lungi, unduitoare. Strălucirea gri a stelelor dezvăluia un cap în formă de cupolă, încadrat de două aripi scurte, ca de liliac. Arătarea scotea un geamăt prelung, suprapus unui alt zgomot – o bufnitură gravă, ritmică. Părea să se îndrepte înspre ei cu o viteză de cincisprezece kilometri la oră, formând un jet spumos de apă.

— Doamne, șefu'! Ce-i drăcovenia asta? șopti Quarrel.

Bond se ridică. Răspunse scurt:

— Nu știu exact. Un fel de tractor, modificat s-arate înfricoșător. Merge pe un motor diesel, Quarrel, așa că poți să uiți de dragon. Acum să vedem. Bond vorbea mai mult pentru el. N-are rost să fugim. Chestia asta e prea rapidă și știm că poate să meargă peste mangrove și mlaștină. Trebuie să-i facem față aici. Care ar fi punctele slabe? Piloții. Bineînțeles, o să aibă echipament de protecție. Nu știm exact ce. Quarrel, începe să tragi în cupola de deasupra când ajunge la două sute

de metri. Ținteşti cu grijă şi tragi încontinuu. Eu o să încerc să nimeresc farurile când ajunge la cincizeci de metri. Nu merge pe şenile. Trebuie să aibă un fel de roți, roți de avion probabil. O să-ncerc să le nimeresc. Rămâi aici. Mă duc mai încolo. S-ar putea să riposteze şi trebuie să ținem gloanțele departe de fată. OK? Bond îl bătu pe umăr. Nu-ți face griji. Uită de dragoni. E doar o maşinărie de-a lui Doctor No. O să omorâm piloții şi ne întoarcem cu ea până pe coastă. Ne scutește de-un efort, nu?

Quarrel râse uşor.

— Bine, şefu'. Cum ziceț'. Da' sper că Ăl de Sus ştie şi el că nu-i dragon!

Bond se făcu nevăzut printre tufişuri. Îşi croi drum până când găsi un loc bun din care putea ținti. Strigă încet:

— Honey!

— Da, James, veni răspunsul din apropiere. I se putea citi uşurarea din glas.

— Fă o groapă în nisip ca pe plajă. Caută cele mai groase rădăcini. Ghemuieşte-te acolo şi nu te mişca. S-ar putea să tragă. Nu-ți face griji, că nu-i niciun dragon. E doar o maşinărie pictată, o pilotează oamenii lui Doctor No. Nu-ți fie frică. Sunt prin preajmă.

— Bine, James. Ai grijă! Vocea părea înspăimântată.

Bond se lăsă pe un genunchi în frunziş şi îşi fixă privirea în depărtare.

Acum arătarea era la doar vreo trei sute de metri distanță, iar lumina farurilor se reflecta pe nisip. Încă împrăştia flăcări albastre în jur. Țâşneau dintr-o țeavă lungă camuflată de o gură căscată amenințător, conturată cu auriu, în formă de bot de dragon. Un aruncător de flăcări! Asta explică şi tufişurile arse şi povestea îngrijitorilor. Flăcările albastre ieşeau probabil dintr-un fel de cameră de ardere[{20}]. Părea să fie reglat la nivel mediu. Oare ce rază putea atinge atunci când dădeau drumul la compresie?

Bond se simți nevoit să recunoască că era o arătare înspăimântătoare, aşa cum o vedea gemând, din ce în ce mai aproape prin apa mică. Fusese în mod evident concepută

pentru a înfricoșa. L-ar fi speriat și pe el dacă nu ar fi auzit torsul binecunoscut de motor. Niște intruși din părțile locului nu ar avea nicio șansă împotriva ei, dar oare cât era de vulnerabilă în fața unor oameni calmi și înarmați?

Răspunsul veni imediat. Se auzi bubuitura puștii lui Quarrel. Din dreptul cupolei se zări cu un clinchet metalic o scânteie. Quarrel mai trase încă o dată apoi urmă o rafală. Gloanțele ricoșau fără niciun efect în cabină. Nu părea să încetinească deloc. Avansa în continuare, părând să caute sursa focurilor de armă. Bond își potrivi pistolul Smith & Wesson și ținti cu grijă. Bufnitura puternică a armei acoperi huruitul puștii Remington. Nimerise unul dintre faruri, imediat se stinse. Mai trase încă de patru ori înspre celălalt și reuși abia cu al cincilea cartuș, ultimul din cilindru. Arătarea nu părea să fie afectată. Mergea direct înspre ascunzătoarea lui Quarrel. Bond încărcă arma și începu să tragă în roțile imense de sub falsele aripi aurii. Era la doar treizeci de metri și putea să jure că nimerise roata din dreptul lui de mai multe ori. Nu avea niciun efect. Cauciuc masiv? Bond fu cuprins de un prim fior de spaimă.

Reîncărcă. Oare era mai vulnerabilă din spate? Să se repeadă prin apă și să încerce să se urce la bord? Făcu un pas înainte în frunziș. Apoi rămase blocat, complet paralizat.

Din țeava de evacuare țâșnise brusc o flacără cu vârful galben, în direcția ascunzătorii lui Quarrel. Focul cuprinse imediat tufele din dreapta lui Bond, iar noaptea fu străpunsă de un urlet inuman. Mulțumită de rezultat, limba mistuitoare fu înghițită la loc. Arătarea să răsuci în jurul axei sale, apoi se opri. Gaura albastră de foc era acum îndreptată înspre Bond.

Bond rămase nemișcat, așteptându-și cumplitul sfârșit. Privi fălcile albastre ale morții și recunoscu filamentul roșu al aruncătorului de flăcări undeva în fundul tubului. Se gândi la trupul neînsuflețit al lui Quarrel – pentru că nu se mai putea gândi la Quarrel – și își imagină silueta carbonizată, fumegândă, întinsă pe nisipul topit. Imediat și el se va aprinde ca o torță. Îi va smulge acel unic țipăt, iar mâinile, picioarele, vor lua poziția tragică de dans ca toate trupurile arse. Apoi va

veni rândul lui Honey. Doamne, în ce îi băgase! Cum de fusese atât de nebun încât să-l provoace pe omul ăsta cu armele lui devastatoare? De ce ignorase avertismentul care plutise în jurul lui peste tot în Jamaica? Bond strânse din dinți. Mai repede, nenorociților. Ce-așteptați?

Dintr-odată, trâmbiță un megafon. Vocea răsună metalic:

— Ieși afară, englezoiule. Cu păpușă cu tot. Mai repede sau vă prăjim pe-amândoi ca pe amicul vostru!

Pentru a se face mai bine înțeles, din țeavă țâșni un jet scurt de flăcări. Bond făcu un pas înapoi pentru a se feri de căldura insuportabilă. Simți trupul fetei în spatele lui.

— N-am putut să mai stau acolo! N-am putut să mai stau! se auzi vocea ei isterică.

— Nu-i nimic Honey, rămâi în spatele meu, spuse Bond.

Se hotărâse. Nu avea de ales. Chiar dacă avea să moară mai târziu, nu putea fi o moarte mai rea ca aceasta. Bond o apucă pe Honey de mână și o trase după el. Păsiră amândoi afară din tufișuri.

Vocea trâmbiță din nou.

— Oprește-te acolo. Așa băiete. Aruncă pistolul ăla de jucărie. Fără șmecherii, sau vă mănâncă crabii la micul dejun.

Bond lăsă arma din mână. S-a zis și cu Smith & Wesson. Beretta ar fi avut aceeași soartă în situația asta. Fata izbucni în plâns. Bond o strânse de mână.

— Rezistă, Honey, zise el. O să ieșim cumva din asta. Bond zâmbi amar, la auzul minciunii care ieșise pe gura lui.

O ușă metalică se deschise cu zgomot. Din spatele cupolei coborî un om și porni înspre ei prin apă. Era înarmat. Ocoli raza de acțiune a aruncătorului. Flacăra albastră pâlpâia, luminându-i fața transpirată. Era un chinez negru, un tip solid, la bustul gol. Bălăngănea ceva în mâna stângă. Când ajunse mai aproape, Bond observă că erau niște cătușe.

Omul se opri la câțiva metri.

— Întindeți mâinile. Încheieturile împreunate. Apoi veniți înspre mine. Întâi tu, englezoiule. Încet sau te trezești cu un buric în plus.

Bond făcu așa cum i se spuse. Când ajunse lângă el,

bărbatul își luă pistolul în dinți și prinse cătușele de încheieturile lui Bond. Bond îl privi în față, în lumina flăcărilor albastre părea să aibă o culoare plumburie. Avea un chip brutal, încruntat. Îi zâmbea disprețuitor.

— Fraiere, zise bărbatul. Bond se întoarse cu spatele la el și se îndepărtă. Voia să vadă trupul neînsuflețit al lui Quarrel. Trebuia să-și ia rămas bun. Se auzi explozia unei împușcături. Un glonț răscoli nisipul foarte aproape de el. Bond se opri și se întoarse încet.

— Nu vă agitați, zise el. Vreau doar să arunc o privire la cel pe care tocmai l-ați ucis și pe urmă mă întorc.

Bărbatul lăsă arma jos. Râse grosolan.

— Bine. Distracție plăcută. Scuze că n-am adus coroane de flori. Să te întorci repede că altfel prăjim păpușica. Două minute.

Bond merse înspre tufișurile fumegânde. Se uită în jos și se cutremură. Da, era exact cum își închipuise. Mai rău, de fapt. Spuse încet:

— Iartă-mă, Quarrel.

Scobi cu piciorul în pământ și adună în mâinile încătușate un pumn de nisip pe care îl împrăștie peste ce-i mai rămăsese din ochi. Apoi se întoarse încet lângă Honey.

Bărbatul le făcu semn cu arma să avanseze. Merseră toți trei în spatele mașinăriei. Avea o ușă mică pătrată. Se auzi o voce dinăuntru:

— Intrați și așezați-vă pe podea. Nu atingeți nimic sau vă rupem degetele.

Se înghesuiră în cabina de metal. Era loc doar cât să stea chirciți. Bărbatul cu arma intră în urma lor și trânti ușa. Aprinse o lumină și se așeză într-un scaun tractabil de metal, lângă pilot.

— OK, Sam. Hai să mergem. Poți să stingi aruncătorul. E destulă lumină afară cât să ne descurcăm.

Un rând de butoane și manete era aliniat pe panoul de control. Pilotul împinse câteva dintre ele. Băgă mașinăria în viteză și își fixă privirea pe mica despărțitură din peretele metalic din fața lui. Bond simți cum mașinăria se întoarce.

Apoi se auzi pulsul accelerat al motorului și porniră.

Fata se sprijinea cu un umăr de el.

— Unde ne duc? șopti ea tremurat.

Bond întoarse capul spre ea. Îi vedea pentru prima dată părul uscat. Acum era încâlcit de la somn, dar șuvițele nu mai arătau ca niște cozi de șobolan. Atârna drept până pe umeri, apoi se ondula ușor spre interior. Era cea mai palidă nuanță de blond cenușiu, cu străluciri aproape argintii la lumina becurilor. Pielea din jurul ochilor și a gurii se albise de spaimă.

Bond ridică din umeri cu indiferență, cu toate că nu așa simțea.

— Presupun că mergem la Doctor No. Nu-ți face griji, Honey. Oamenii ăștia sunt niște gangsteri mărunți. Doctor No nu o să fie așa. Când o să ne întâlnim cu el, să nu zici nimic, vorbesc eu pentru amândoi, spuse el. Și se sprijini la rândul lui de umărul ei. Îmi place cum îți aranjezi părul. Mă bucur că nu e tuns scurt.

Tensiunea de pe chipul fetei dispăru parțial.

— Cum poți să te gândești la lucruri ca astea? îi zâmbi ea cu jumătate de gură. Mă bucur totuși că-ți place. Îl spăl cu ulei de cocos o dată pe săptămână. Gândindu-se la lucrurile mărunte din viața ei, ochii i se umplură de lacrimi. Șopti aproape numai pentru ea: o să încerc să fiu curajoasă. O să fie bine atâta timp cât o să fii tu cu mine.

Bond se trase mai aproape. Își duse mâinile încătușate în dreptul ochilor și se uită cu atenție. Era un model de cătușe de poliție din America. Își încordă mâna stângă, care era mai subțire, și încercă să o strecoare prin inelul de oțel. Cu toate că era transpirat, nu avea niciun efect. Degeaba.

Cei doi bărbați stăteau în scaunele lor metalice, cu spatele la ei, complet indiferenți. Știau că totul era sub control. Bond nu avea cum să le creeze probleme. Bond nu se putea ridica în picioare pentru a aduna suficientă forță în brațe, în așa fel încât să îi lovească în cap, din spate, cu cătușele. Dacă prin absurd Bond ar fi reușit să deschidă chepengul și să sară în apă unde ar fi putut ajunge? Ar simți imediat curentul rece în

spate, ar opri și s-ar întoarce să-l prindă din nou sau să-l pârjolească. Bond era deranjat de faptul că nici măcar nu se sinchiseau să se uite la el, știind că sunt complet stăpâni pe situație. De asemenea, nu îi plăcea ideea că bărbații aceștia erau suficient de inteligenți încât să-și dea seama că el nu reprezenta niciun pericol. Alții mai proști l-ar fi păzit cu o armă, l-ar fi imobilizat și pe el și pe fată cum ar fi putut, i-ar fi lovit, posibil, făcându-i să își piardă cunoștința. Dar aceștia doi știau ce aveau de făcut. Erau profesioniști, sau fuseseră pregătiți special.

Cei doi nu vorbeau între ei. Nu trăncăneau agitați despre cât de deștepți fuseseră ei, despre locul în care mergeau, sau despre cât de obosiți erau. Pilotau mașinăria în liniște, eficient, ducându-și misiunea la capăt.

Bond tot nu știa ce anume era ciudățenia. Sub vopseaua neagră și aurie, și restul brizbizurilor, părea să fie un fel de tractor, dar unul de care nu mai văzuse și nu mai auzise niciodată. Roțile, cu anvelopele mari erau aproape de două ori cât el ca înălțime. Fiind întuneric, nu văzuse niciun nume de firmă pe anvelope, dar în mod sigur erau din cauciuc solid sau poros. La spate avea o rotiță în plus pentru stabilitate, iar pe ea fusese pictată o coadă de dragon cu negru și auriu. Apărătoarele înalte luaseră forma unor aripi scurte în zbor. Un cap de dragon, din metal, fusese alipit radiatorului din față, iar farurile aveau în mijloc o pată neagră, în așa fel încât să pară o pereche ochi. Acesta era întreg misterul. Cu excepția cupolei și a aruncătorului de flăcări care fuseseră adăugate, era exact cum bănuise Bond, un tractor, modificat astfel încât să înspăimânte și să ardă – deși nu își putea explica de ce avea un aruncător de flăcări și nu o mitralieră. În mod evident, era singurul vehicul care putea traversa toată insula. Roțile sale uriașe puteau trece peste mangrove, prin mlaștini și prin lac. Ar fi putut trece și peste piatra denivelată de coral din partea superioară a insulei, iar cum nu făcea decât ronduri de noapte, căldura din cabina metalică era tolerabilă.

Bond era impresionat. Întotdeauna era impresionat de profesionalism. Doctor No era clar un om care își dădea

silința. În curând avea să îl cunoască. În curând avea să se confrunte cu secretul lui Doctor No. Și apoi? Bond zâmbi amar numai pentru el. Nu ar avea cum să scape cu ceea ce aflase. Ar fi cu siguranță omorât, dacă nu ar reuși să evadeze sau să-i convingă să îl elibereze. Cât despre fată? Ar putea oare să-i dovedească nevinovăția și să fie cruțată? Posibil, dar nu ar lăsa-o să părăsească insula. Ar trebui să rămână aici pentru tot restul vieții, ca amanta sau soția unuia din bărbați, sau chiar a lui Doctor No, dacă o va plăcea.

Denivelările de sub roți întrerupseră șirul gândurilor lui Bond. Traversaseră lacul și mergeau la deal, pe cărarea care ducea la barăci. Cabina se înclină, iar mașina porni în sus. În cinci minute aveau să fie acolo.

Copilotul se uită peste umăr la Bond și la fată. Bond îi zâmbi voios.

— O să primești o medalie pentru asta.

Ochii oblici îl priviră impasibil. Buzele vinete, cărnoase luară forma unui rânjet mocnind de ură:

— Taci dracu' din gură. Bărbatul întoarse capul.

Fata se lipi de el.

— De ce sunt atât de nesimțiți? șopti ea. De ce ne urăsc în halul ăsta?

Bond îi zâmbi.

— Probabil pentru că i-am făcut să se teamă de noi. Poate încă le e teamă. Pentru că noi nu părem să ne temem de ei. Așa trebuie să rămânem.

Fata se ghemui și mai mult la pieptul lui.

— O să încerc.

Acum panta devenea mai abruptă. O lumină gri răzbea prin fantele armurii. Soarele răsărea. Afară, începea încă o zi nesuferit de caldă, cu același vânt oribil și același miros de mlaștină. Bond se gândi la Quarrel, curajosul uriaș care nu mai apuca să o vadă, omul cu care ei ar fi trebuit să pornească acum prin desișul nesfârșit al mangrovelor. Își aduse aminte de asigurarea de viață. Quarrel își adulmecase moartea. Și totuși, l-a urmat pe Bond fără să clintească. Încrederea lui în Bond fusese mai puternică decât frica. Iar Bond îl dezamăgise.

Oare și fata va sfârși așa din cauza lui?

Pilotul apăsă un buton în bord. Din față se auzi un țiuit scurt, ca o sirenă de poliție. Se răsfrânse într-un geamăt slab. După un minut, mașinăria se opri, rămânând în repaos. Bărbatul apăsă un întrerupător și luă în mână microfonul agățat într-un cui lângă el. Vorbi la el, iar Bond putea auzi ecoul unui megafon de afară.

— OK, am prins englezoiul și fata. Celălalt e mort. Asta-i tot. Deschide.

Bond auzi o poartă pe șine trasă la o parte. Pilotul apăsă ambreiajul și înaintă câțiva metri, apoi rămase pe loc. Opri motorul. Cu un sunet metalic, chepengul se deschise. Un jet de aer proaspăt și o baie de lumină invadară cabina. Bond fu apucat de mai multe mâini și târât cu spatele pe o podea de ciment. Se ridică în picioare. Simți țeava unei arme în coastă.

— Rămâi pe loc. Fără șmecherii, se auzi o voce. Bond se uită înspre el. Era încă un chinez negru, de aceeași teapă cu ceilalți.

Ochii galbeni îl examinară curios. Bond întoarse nepăsător capul. Un alt bărbat o amenința pe Honey cu arma.

— Lăsați-o pe fată în pace, spuse Bond aspru și se duse lângă ea. Cei doi bărbați păreau surprinși. Rămăseseră confuzi, cu armele în mână.

Bond privi în jur. Se aflau într-una din barăcile lungi pe care le zărise de pe malul râului. Era un garaj-atelier. „Dragonul” fusese parcat deasupra unei gropi în podea pentru inspecția tehnică. Pe una din bănci era un motor demontat. Tavanul era brăzdat de tuburi lungi de neon. În aer se simțea mirosul de ulei și gaze de eșapament. Pilotul și tovarășul său examinară mașinăria, apoi se întoarseră agale printre ceilalți.

— Am transmis mesajul, spuse un gardian. Ni s-a spus să-i ducem mai departe. A decurs totul bine?

Copilotul, care părea singurul superior prezent, îi răspunse:

— Sigur. Au tras un pic. Am rămas fără faruri. Poate niște găuri în roți. Anunță-i pe băieți – inspecție completă. Îi duc eu p-ăștia doi și pe-urmă trag un pui de somn.

Se întoarse către Bond.

— OK, hai mișcă-te, spuse bărbatul, gesticulând înainte.

Bond îi răspunse:

— Mișcă-te tu. Ai grijă cum îmi vorbești. Și spune-le maimuțelor alea să ia armele de pe noi. Poate descarcă vreunul din greșeală. Par suficient de proști încât să li se întâmple asta.

Bărbatul se apropie. Ceilalți trei veniră în spatele lui. Ura le sclipea în priviri. Conducătorul ridică pumnul strâns în dreptul nasului lui Bond. Se controla cu greu. Îi vorbi încordat:

— Uite ce-i domnu', câteodată suntem lăsați și noi să participăm la distracția de pe urmă. Nici nu știi cât îmi doresc să fie una din dățile alea. Odată, am prelungit-o o săptămână. Să dea dracu să pun mâna pe tine…

Se întrerupse. În ochi i se citea cruzimea. Își întoarse privirea spre fată. Ochii bărbatului se transformaseră parcă în două guri hămesite. Își șterse mâinile de pantaloni. Vârful limbii se întrezări între buzele ușor despărțite.

— Ce ziceți, băieți? îi întrebă el pe ceilalți.

Cei trei se uitau, de asemenea, la fată. Dădeau din cap fără să spună nimic, ca niște copii în fața unui pom de Crăciun.

Bond ar fi făcut orice să se repeadă la ei, să îi lovească peste față cu încheieturile încătușate, acceptând răzbunarea sângeroasă. Dacă nu era fata, ar fi făcut asta. Nu reușise decât să o înspăimânte prin cuvintele lui curajoase.

— Bine, bine. Voi sunteți patru, noi suntem doi și avem mâinile legate. Haideți. Nu o să vă facem nimic. Dar nu ne bruscați atâta. Doctor No s-ar putea să nu fie mulțumit, spuse Bond.

La auzul numelui, fețele li se schimbară. Trei perechi de ochi priviră înspre lider. Timp de un minut, acesta se uită suspicios la Bond, mirându-se, încercând parcă să-și închipuie cum ar fi putut Bond să-l aibă la mână pe șeful lui. Căută să răspundă, dar se răzgândi. Continuă cu jumătate de gură:

— OK, OK. Glumeam numa'. Se întoarse înspre ceilalți pentru confirmare. Nu-i așa?

— Așa! Da, da! bombăniră ei neconvingător. Pe urmă se

uitară în altă parte.

Lideru' zise scurt:

— Pe aici, domnule.

Porni înainte.

Bond o luă pe fată de mână și merseră după el. Era surprins să afle cât de mult cântărea numele lui Doctor No. Trebuia să țină minte asta, în caz că vor mai avea de a face cu personalul.

Bărbatul ajunse la o ușă de lemn în capătul barăcii. În dreptul ei era o sonerie. Apăsă butonul de două ori și așteptă. Se auzi un clic și ușa se deschise, dezvăluind un culoar în piatră, lung de vreo zece metri, cu un covor pe podea, la capătul căruia se afla o altă ușă, bej, mai elegantă. Bărbatul păși la o parte.

— Fix înainte, domnule. Bateți la ușă. O să vă preia recepționista. Nu se simțea nicio urmă de ironie în vocea lui, iar ochii îi erau impasibili.

Bond o lăsă pe Honey să intre prima. Auzi ușa închizându-se în urma lor. Se opri și se uită în ochii fetei.

— Acum ce facem?

— Îmi place cum se simte covorul sub picioare, zâmbi ea temător.

Bond o apucă de încheietură. Merse înainte până în dreptul ușii bej și ciocăni.

Ușa se deschise. Bond intră primul, urmat de fată. Nici nu simți când fata se ciocni de el. Rămăsese pur și simplu blocat, holbându-se.

Capitolul 13

Închisoarea căptușită cu blănuri de nurcă

Sala de recepție părea decupată din birouri ale președintelui unei mari corporații americane, cu sediul într-un zgârie-nori din New York. Era o încăpere plăcut proporționată, peste treizeci de metri pătrați. Podeaua era acoperită de o mochetă roșie ca vinul, iar tavanul și pereții fuseseră zugrăviți cenușiu. Litografii color ale unor schițe cu balerine de Edgar Degas erau grupate din loc în loc pe pereți, iar mai multe lampadare înalte, moderne, cu abajururi elipsoide de mătase verde închis, asigurau iluminatul.

În dreapta lui Bond se afla un birou mare de mahon, învelit în piele verde, cu mobila de birou asortată și un interfon extrem de sofisticat. Două scaune de epocă așteptau primitor vizitatorii. În partea opusă a camerei era o masă lungă îngustă, cu reviste împrăștiate, și alte două scaune. Atât pe birou cât și pe masă erau vaze înalte cu flori de hibiscus, proaspăt culese. Încăperea era aerisită, răcoroasă, iar în jur se simțea discret un parfum scump.

Înăuntru se aflau două femei. În spatele biroului, cu un stilou în mână deasupra unei foi imprimate, stătea o chinezoaică tânără, tunsă scurt, cu breton și ochelari cu rame groase. Pe chip i se putea citi un zâmbet standard de recepționistă – ager, săritor și curios.

Ținând ușa deschisă și așteptând ca ei să treacă pragul, era cea de a doua femeie, respectabilă, mai în vârstă, având probabil în jur de patruzeci și cinci de ani. Avea, de asemenea, trăsături chinezești. Înfățișarea ei, viguroasă, împlinită, competentă, era aproape excesiv de amabilă. Rama pince-nez-ului pătrățos strălucea în lumină, părând să reflecte dorința gazdei de a îi face să se simtă ca acasă.

Amândouă femeile erau îmbrăcate în haine albe, imaculate,

cu ciorapi albi și pantofi albi din piele întoarsă, asemenea unor asistente din saloanele cosmetice de lux din Statele Unite. Aveau pielea lor fină și ușor incoloră și părea să nu fi văzut demult lumina soarelui.

În timp ce Bond cuprindea cu privirea decorul, femeia de lângă ușă înșira urări convenționale de bun venit, ca și cum ar fi întâmpinat niște invitați prinși într-o furtună care întârziaseră la o petrecere.

— Dragii de voi. Nu știam când o să ajungeți. Ni s-a tot zis că sunteți pe drum. Mai întâi ieri la ceai, apoi la cină, apoi acum o jumătate de oră am auzit că o să ajungeți la timp pentru micul dejun. Cred că sunteți hămesiți. Haideți, ajutați-o pe Sora Rose să vă completeze formularele și apoi o să vă trimit direct în pat. Trebuie să fiți tare obosiți.

Trăncănind inofensiv în continuare, închise ușa și pofti înspre birou. Îi așeză pe cele două scaune și continuă să le vorbească:

— Eu sunt Sora Lily, iar ea este Sora Rose. Are doar câteva întrebări pentru voi. Acum, să vedem, doriți o țigară?

Scoase o tabacheră de piele. O deschise și o puse pe birou. Avea trei compartimente. Degetele ei mici indicau:

— Acestea sunt americane, acestea sunt Player, iar acestea turcești.

Bond întinse mâinile încătușate după o țigară turcească.

Sora Lily tresări îngrozită.

— O, Doamne. Părea sincer jenată. Soră Rose, aduceți cheia, repede. Am zis de nu știu câte ori că pacienții nu trebuie aduși așa. În glas i se putea citi aversiunea și nemulțumirea. Personalul extern, zău! Ar fi cazul să stea cineva de vorbă cu ei.

Sora Rose era la fel de revoltată. Imediat scormoni într-un sertar și îi înmână o cheie Sorei Lily, care, cu o gingășie maternă îi descătușase pe amândoi și aruncă apoi cătușele în coșul de gunoi din spatele biroului, ca pe niște comprese murdare.

— Mulțumesc, spuse Bond, văzându-se incapabil de a reacționa altfel și nevoit să le facă jocul. Întinse mâna după o

țigară și o aprinse. Întoarse privirea spre Honeychile Rider, care părea complet confuză, ținându-se strâns de brațele scaunului. Bond îi zâmbi liniștitor.

— Acum, dacă puteți. Sora Rose se aplecă asupra unui lung formular imprimat pe hârtie de lux. Vă promit că o să fim gata cât se poate de repede. Numele dumneavoastră, domnule…

— Bryce, John Bryce.

Completă atent.

— Domiciliul permanent?

— Sediul Societății Zoologice Regale, Regent's Park, Londra, Anglia.

— Profesia.

— Ornitolog.

— Aoleu, zâmbi ea, arătându-și gropițele din colțul gurii, ați putea să-mi spuneți cum se scrie?

Bond se conformă.

— Mulțumesc foarte mult. Acum, ia să vedem, scopul vizitei?

— Păsări, zise Bond. Reprezint, de asemenea, Audubon Society din New York. Dumnealor au închiriat o parte din insulă.

— Așa, deci. Bond urmări stiloul notând exact ceea ce spusese. După ultimul cuvânt, Sora Rose închise delicat o paranteză.

— Iar, Sora Rose zâmbi politicos înspre Honeychile, soția dumneavoastră? Este și ea interesată de păsări?

— Într-adevăr.

— Și prenumele dumneaei?

— Honeychile.

Sora Rose părea încântată.

— Ce nume frumos! Îl scrise atent. Iar acum să-mi spuneți care este cea mai apropiată rudă și cu asta am terminat.

Bond menționă numele adevărat al lui M ca cea mai apropiată rudă pentru amândoi. Îl descrise ca fiind „un unchi" și preciză o adresă: „Director General, Universal Export, Regent's Park, Londra".

Sora Rose încheie și spuse:

— Gata, am terminat. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Bryce și vă urez amândurora ședere plăcută.

— Mulțumim foarte mult. Va fi cu siguranță. Bond se ridică. Honeychile Rider îl urmă, fața ei era complet inexpresivă.

— Acum vă rog să veniți cu mine, dragilor, spuse Sora Lily. Merse înspre o ușă din perete și se opri cu mâna pe clanța din sticlă șlefuită. Oh, Doamne, am uitat numerele camerelor dumnealor! Apartamentele Crem, nu-i așa, Soră?

— Da, da. Paisprezece și cincisprezece.

— Mulțumesc, draga mea. Iar acum urmați-mă, vă rog, spuse ea deschizând ușa. Mi-e teamă că o să avem ceva de mers.

Închise ușa după ei și porni înainte.

— Doctorul a zis de multe ori că ar vrea să instaleze o scară din aceea automată, dar știți cum e când un om e ocupat, râse ea voios. Are atâtea altele pe cap.

— Da, îmi dau seama, zise Bond politicos.

Bond o luă pe Honey de mână și amândoi urmară silueta mămoasă și grijulie de-a lungul unui coridor cu tavan înalt, lung de vreo sută de metri, ce părea să fie decorat în același stil cu sala de recepție și luminat din loc în loc de aplice discrete de lux.

Bond răspundea monosilabic la comentariile Sorei Lily, ciripite ocazional peste umăr. Nu-și putea scoate din minte circumstanțele neobișnuite ale întâmpinării lor. Era convins că cele două femei nu se prefăceau. Nu existase niciun cuvânt nelalocul lui. Totul era bineînțeles un fel de fațadă, dar una solidă, susținută meticulos de decor și distribuție. Lipsa de rezonanță a sălii de așteptare și a coridorului pe care avansau sugera că din baracă trecuseră în interiorul muntelui, iar acum mergeau la baza lui, posibil, înspre vest – spre fațada stâncoasă din capătul insulei. Nu se vedea nicio urmă de condens pe pereți, iar aerul era răcoros și proaspăt, o briză destul de puternică sufla înspre ei. Întreaga construcție părea foarte ingenioasă și costisitoare. Paloarea fețelor celor două sugera că își petreceau tot timpul aici. Din ceea ce spusese

Sora Lily, putea deduce că ele făceau parte din personalul intern care nu avea nicio legătură cu trupele de voinici de afară, și, probabil, nici măcar nu își dădeau seama cel fel de oameni erau aceia.

Bond realiza că totul era grotesc, periculos de grotesc, pe măsură ce se apropiau de ușa din capătul coridorului, dar nu avea rost să se gândească prea mult la asta. Nu putea decât să urmărească replicile acestui scenariu elegant. Măcar era mai plăcut decât în culisele insulei, afară.

Ajunși în dreptul ușii, Sora Lily sună. Cineva îi aștepta. Ușa se deschise imediat. O chinezoaică încântătoare îmbrăcată într-un kimono mov înflorat îi întâmpină zâmbind, cu o plecăciune, după obiceiul asiatic.

— Iată-i în sfârșit, May! exclamă Sora Lily. Domnul și doamna Bryce. Și amândoi extenuați, trebuie să-i ducem direct în camerele lor pentru micul dejun și odihnă.

Se întoarse spre Bond.

— Ea este May. O scumpete de fată. Se va ocupa de voi amândoi. Orice doriți, sunați după May. Este favorita tuturor pacienților noștri.

Pacienți, gândi Bond. Era a doua oară când folosea cuvântul. Zâmbi politicos înspre fată.

— Ne pare bine. Da, desigur, vrem amândoi să ajungem în camerele noastre.

May îi preluă zâmbind călduros.

— Sper că le veți găsi confortabile, domnule Bryce. Mi-am permis să comand micul dejun pentru dumneavoastră de cum am auzit că veniți. Așadar, să mergem, vorbi ea pe un ton languros, îmbietor.

Mai multe coridoare porneau de ambele părți ale liftului cu uși duble din fața lor. Fata îi conduse la dreapta. Bond și Honeychile o urmară, Sora Lily mergând în spatele lor.

Pe coridor erau uși numerotate. Acum decorul era roz deschis, cu o mochetă cenușie. Numerele de pe uși erau de ordinul zecilor. Coridorul se sfârși brusc cu două uși una lângă alta, 14 și 15. May deschise ușa cu numărul 14, iar ei o urmară înăuntru.

Era o cameră dublă încântătoare, decorată în stil Miami, cu pereți verde închis, podea lustruită de mahon, din loc în loc preșuri albe și mobilă din bambus atent finisată, a cărei tapițerie de creton ieșea în evidență prin trandafirii roșii pe fundalul alb. Existau alte două uși, una dădea într-o garderobă mult mai masculină, iar cealaltă într-o baie extrem de luxoasă, modernă, cu o cadă în podea și bideu.

May privi încrezător când la unul, când la altul.

Bond se întoarse spre Honeychile. Îi zâmbi.

— Pare foarte confortabil, nu-i așa, scumpo?

Fata mototolea tivul fustei între degete. Dădu din cap afirmativ, fără să se uite la el.

Cineva bătu sfios la ușă. O altă fată, la fel de drăguță ca May, intră încet, balansând o tavă încărcată într-o mână. O așeză pe centrul mesei și trase două scaune. Trase la o parte șervetul impecabil care acoperea farfuriile și se strecură afară din cameră. În aer pătrunse mirosul delicios de slănină prăjită și cafea.

May și Sora Lily se retraseră înspre ușă. Femeia mai în vârstă se opri în prag.

— Iar acum vă lăsăm singuri, dragilor. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunați. Soneriile sunt lângă pat. Și, apropos, o să găsiți o grămadă de haine curate în dulap. Port chinezesc, însă, adăugă ea, scuzându-se. Sper că sunt măsura potrivită. Cei de la garderobă au primit măsurătorile abia ieri seară. Doctorul a dat ordine stricte să nu fiți deranjați. Va fi încântat dacă îl veți putea însoți la cină diseară. Vrea să vă rămână restul zilei pentru voi – să vă instalați aici, înțelegeți? Se opri și privi de la unul la altul, zâmbind întrebător, să îi spun că…?

— Da, vă rog, zise Bond. Spuneți-i doctorului că ne va face plăcere să cinăm cu el.

— Oh, va fi atât de încântat.

Cu o ultimă urare, cele două femei se retraseră discret și închiseră ușa după ele.

Bond se întoarse spre Honeychile. Părea jenată. Îi evita privirile. Bond își dădu seama că fata nu mai avusese

niciodată parte de o astfel de primire și de un asemenea lux. Pentru ea, toate acestea erau probabil mult mai terifiante decât ceea ce se petrecuse afară. Stătea în picioare, trăgând de tivul fustei jerpelite. Pe față avea urme de transpirație uscată, sare și praf. Picioarele ei goale erau murdare și Bond observă că își mișca ușor degetele, îngropându-le în mocheta pufoasă.

Bond râse. Râse cu poftă văzând că teama ei fusese înecată de banala chestiune a hainelor și bunelor maniere, și râse de halul în care arătau amândoi – ea în zdrențe, iar el în cămașa albastră murdară, jeanșii negri și pantofii de pânză plini de noroi.

Se îndreptă spre ea și îi cuprinse mâinile. Erau reci.

— Honey, parcă suntem două sperietori. Avem o singură problemă acum. Servim micul dejun cald sau ne dăm jos zdrențele astea, facem amândoi o baie și îl mâncăm mai târziu rece? Nu-ți face griji pentru nimic altceva. Suntem în căsuța asta primitoare și asta e tot ce contează. Așadar, cum facem? zise el.

Zâmbetul ei era neîncrezător. Ochii albaștri cercetau chipul lui Bond, căutând un semn de încurajare liniștitor.

— Nu ești îngrijorat pentru noi? Se uită de jur împrejurul camerei. Nu crezi că totul e o capcană?

— Dacă e o capcană, am căzut deja în ea. Nu mai putem face nimic acum, decât să înghițim momeala. Întrebarea este dacă o vom înghiți caldă sau rece. Îi strânse mâinile. Serios, Honey. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Numai adu-ți aminte unde eram acum o oră. Nu e mai bine aici? Hai, cum rămâne cu dilema noastră? O baie sau micul dejun?

— Păi, dacă tu crezi că… Adică – aș prefera să mă spăl întâi, răspunse ezitant, apoi adăugă imediat, dar trebuie să mă ajuți. Arătă înspre ușa de la baie. Nu știu cum se folosește… Ce trebuie să faci?

Bond îi răspunse serios:

— E destul de simplu. Pregătesc eu totul pentru tine și cât timp faci baie, o să iau micul dejun. Îl păstrez pe al tău cald.

Bond deschise larg ușa garderobei. Erau mai multe kimonouri, unele de mătase, altele de in. Scoase unul de in la

întâmplare.

— Dezbracă-te și pune ăsta pe tine, eu o să pregătesc cada. Mai târziu poți să alegi ceva de dormit și ceva de purtat la cină.

— Oh, James. Dacă poți doar să-mi arăți… zise ea recunoscătoare și începu să-și descheie nasturi cămășii.

Bond fu cât pe ce să o ia în brațe și să o sărute. În schimb, spuse abrupt:

— Nu-i nimic, Honey. Intră în baie și deschide robinetele.

În baie se găsea tot ce trebuia – esență de toaletă Floris Lime pentru bărbați, granule de baie Guerlain pentru femei. Zdrobi o granulă în apă și dintr-odată încăperea fu cuprinsă de un parfum de orhidee. Săpunul Sapoceti de la Guerlain – *Fleurs des Alpes*{21}. În cabinetul din spatele oglinzii de chiuvetă erau periuțe și pastă de dinți, scobitori Steradent, apă de gură cu aromă de trandafiri, ață dentară, aspirină și lapte de magneziu. Se găseau, de asemenea, și un aparat de ras electric, o sticlă de aftershave Lentheric și perii și piepteni din nilon. Totul era nou-nouț, sigilat.

Bond se privi în oglindă cu un zâmbet sumbru, văzându-și fața bronzată, murdară, nebărbierită, de naufragiat. Învelișul fin, zaharos era atât de dulce. Se aștepta ca miezul să fie un medicament groaznic de amar.

Se întoarse la cadă și își înmuie degetele în apă. Era prea fierbinte pentru cineva care nu mai făcuse o baie caldă până atunci. Lăsă să curgă mai tare jetul de apă rece. Aplecat deasupra căzii, simți două brațe în jurul umerilor. Se ridică în picioare. Trupul ei auriu strălucea în contrast cu plăcile albe de faianță. Îl sărută apăsat și neîndemânatic pe buze. El o cuprinse în brațe și o strânse cât putu de tare, inima îi bătea nebunește. Ea îi șopti la ureche, dintr-o suflare:

— Rochia chinezească era cam ciudată. Și oricum, i-ai spus femeii ăleia că suntem căsătoriți.

Bond îi strânse în palmă sânul stâng. Sfârcul se întărise, pasional. Abdomenul ei era lipit de el. De ce nu? De ce nu? Nu fi prost! E un moment total nepotrivit. Amândoi sunteți în pericol de moarte. Păstrează-ți calmul sau nu o să mai fie

nicio șansă de scăpare. Mai încolo! Mai încolo! Nu fi slab.

Bond luă mâna de pe sânul ei și îi mângâie delicat gâtul. Își lipi obrazul de al ei și apoi o sărută prelung pe gură.

Făcu un pas în spate. Pentru un moment, se uitară amândoi unul la altul cu ochii aprinși de dorință. Respirația ei era agitată, dinții îi străluceau printre buzele ușor despărțite. Bond îi zise neconvingător:

— Honey, treci în cadă până nu mă enervez.

Îi zâmbi. Fără să mai spună altceva, se așeză în cadă și se întinse cât era de lungă. Apoi se uită în sus spre el. Corpul ei, acoperit de puf bălai, sclipea în apă ca aurul topit. Îi zise provocator:

— Trebuie să mă speli tu. Nu știu cum se face. Trebuie să-mi arăți.

Bond răspunse disperat:

— Termină, Honey. Gata cu cochetăria. Ia săpunul, buretele și curăță-te. Ce naibii! Nu ăsta-i momentul să facem dragoste. Mă duc să mănânc! Apăsă clanța și deschise ușa.

— James! o auzi strigându-l. Se întoarse spre ea, moment în care fata îi arătă limba. Se strâmbă înapoi la ea și ieși trântind ușa.

Bond intră în garderobă și rămase acolo așteptând să i se potolească bătăile inimii. Se frecă la ochi și scutură din cap încercând să-și ia gândul de la ea.

Ca să-și limpezească mintea inspectă atent ambele camere, căutând ieșiri, potențiale arme, microfoane – orice i-ar fi putut folosi. Nu găsi nimic. Pe perete era un ceas electric care indica opt treizeci, iar lângă patul dublu era un șir de sonerii. Aveau inscripțiile „Room Service”, „Coafor”, „Manichiură”, „Cameristă”. Nu era niciun telefon. Sus, în colțurile ambelor camere era câte un grilaj de aerisire mic. Nu îi ajuta cu nimic. Ușile păreau să fie dintr-un metal ușor, vopsite în aceeași nuanță cu pereții. Bond se izbi cu toată greutatea de una din ele. Nu cedă nici măcar un milimetru. Își frecă umărul. Locul era o închisoare – o închisoare de lux. Nu avea rost să opună rezistență. Fuseseră prinși cu totul în capcană. Tot ce mai puteau face era să profite de momeală.

Bond se așeză la masă. Pe tavă era un pahar mare cu suc de ananas într-un bol argintiu cu gheață pisată. Îl bău dintr-o înghițitură și apoi ridică capacul de pe farfuria lui cu mâncare. Ouă-ochiuri cu pâine prăjită, patru felii de slănină, un rinichi la grătar și ceea ce părea a fi un cârnat englezesc de porc. Mai erau încă două felii fierbinți de pâine prăjită, chifle învelite în șervețel și marmeladă, miere, gem de căpșuni. Cafeaua din termos era clocotită, laptele părea proaspăt.

În baie, Honey fredona „Marion”. Bond ignoră cântecul și înfipse furculița în ouă.

Zece minute mai târziu, Bond auzi ușa de la baie deschizându-se. Puse pe farfurie pâinea prăjită cu marmeladă și își ascunse fața în mâini. Honey râse.

— E un laș. Îi e frică de-o fătucă.

Bond o auzi scormonind prin dulapuri. Continua să vorbească mai mult pentru ea.

— Mă întreb de ce-i e frică? Dacă m-aș lua la trântă cu el, aș câștiga, normal. Poate de-asta îi e frică. Poate că nu e foarte puternic. Deși pare să aibă un piept și niște brațe puternice. Dar n-am văzut cum arată în rest. Poate că e slab. Da, cred că asta e. De-asta nu se dezbracă în fața mea. Hm, să vedem, oare i-ar plăcea cum arăt în asta? Ridică vocea: James, dragule, ți-ar plăcea să mă vezi în albastru pal cu păsări zburătoare?

— Da, ce naiba, Honey, zise Bond printre degete. Acuma termină cu bombănitul și vino să mănânci. Mi se face somn.

Fata chiui ușor:

— Oh, adică e vremea să ne băgăm în pat. Sigur că o să mă grăbesc.

Urmă un tropăit rapid și Bond o auzi așezându-se în fața lui. Își luă mâinile de la ochi. Honey îi zâmbea. Era fermecătoare. Părul – perfect pieptănat, o parte îi venea în ochi, iar cealaltă era prinsă pe după ureche. Pielea îi sclipea de prospețime, iar în ochii albaștri i se citea bucuria. Bond iubea acum și nasul ei spart. Devenise o parte a gândurilor sale despre ea și își dădu seama că i-ar părea rău dacă ar deveni o fată impecabil de frumoasă, exact ca toate celelalte

fete impecabil de frumoase. Dar știa că nu avea rost să încerce să o convingă. Stătea, aparent sfioasă, cu mâinile în poală și sânii pe jumătate dezgoliți de un decolteu adânc în formă de V, până la buric.

Bond îi vorbi sever:

— Uite ce, Honey. Arăți minunat, dar nu așa se poartă un kimono. Strânge-l bine și leagă-l, nu mai încerca să arăți ca o damă de companie. Nu se cade la micul dejun.

— Ești un boșorog arțăgos. Își drese un pic kimono-ul. De ce nu-ți place să ne jucăm? Vreau să ne jucăm de-a soțul și soția.

— Nu la micul dejun, zise Bond ferm. Haide, mănâncă. E foarte bun. Oricum, sunt jegos. Mă duc să mă bărbieresc și să fac o baie.

Se ridică, ocoli masa și o sărută pe frunte.

— Cât despre joacă, așa cum îi zici tu, aș vrea să mă joc cu tine mai mult decât îți poți imagina. Dar nu acum.

Fără să mai aștepte răspunsul, întră în baie și închise ușa după el.

Bond se bărbieri, făcu baie, apoi duș. Era groaznic de adormit. Somnul îl cuprindea în valuri, făcându-l să se ghemuiască din când în când cu capul pe genunchi. Când ajunse la spălatul pe dinți, de abia mai era în stare să țină periuța în mână. Acum recunoștea simptomele, fusese sedat. Cafeaua sau sucul de ananas? Nu conta. Nimic nu mai conta. Tot ce voia să facă era să se întindă pe podea și să închidă ochii. Bond se împletici ca un bețiv până la ușă. Uitase că era dezbrăcat. Nici asta nu mai conta. Oricum fata terminase de mâncat. Era în pat. Ajunse cu greu până acolo, agățându-se de mobilă. Kimono-ul zăcea aruncat grămadă pe podea, iar ea dormea adânc, goală sub cearșaf.

Bond privi ca prin vis la perna de lângă ea. Nu! Găsi întrerupătorul și aprinse lumina. Se târî pe podea până în camera cealaltă. Ajunse la pat și urcă în el cu greu. Cu o mână încercă să nimerească întrerupătorul veiozei de lângă. Nu reuși, iar lampa căzu zgomotos pe podea și se sparse. Cu un ultim efort, Bond se întoarse pe o parte și se lăsă cuprins de

somn.

Afișajul digital al ceasului electronic din cameră indica ora nouă treizeci.

•

La ora zece ușa camerei duble se deschise încet. Pe coridor se profilă umbra unei siluete înalte, subțiri. Era un bărbat. Părea să aibă aproape doi metri. Stătea în prag, cu brațele încrucișate, ascultând. Mulțumit, intră încet în cameră și merse până în dreptul patului. Se aplecă și ascultă respirația liniștită a fetei. După o clipă apăsă un buton pe piept. O lumină difuză de lanternă se aprinse. Lanterna era prinsă de un ham pe care îl ținea pe piept. Se aplecă în așa fel încât raza să bată exact pe fața ei.

Nou-venitul îi examină atent chipul, timp de câteva minute. Cu o mână apucă cearșaful și îl trase complet la o parte. Mâna care apucase cearșaful nu era o mână. Era o articulație de oțel, în formă de clește, sudată în capătul unei bare de metal ce răsărea dintr-o manșetă de mătase neagră. Era o mână mecanică. Bărbatul privi o vreme trupul gol al fetei, luminându-l cu lanterna de pe piept, din cap până în picioare. Apoi gheara apăru din nou și agăță delicat un colț al cearșafului și o acoperi la loc. Bărbatul mai rămase un moment privind fața adormită, apoi stinse lanterna și se apropie încet de ușa deschisă care făcea legătura cu camera lui Bond.

Bărbatul petrecu mai mult timp lângă patul lui Bond. Examină fiecare bucățică, fiecare umbră a feței întunecate, aparent nemiloase care zăcea fără vlagă pe pernă. Îi urmări pulsul de la gât, numărând bătăile, apoi, după ce trase cearșaful la o parte, făcu același lucru examinându-i pieptul. Măsură grosimea bicepșilor și a coapselor lui Bond și privi atent puternicul abdomen plat. Se aplecă până și asupra palmei sale deschise, inspectând liniile și crestăturile.

În final, cu mare grijă, gheara de oțel trase cearșaful până la gât. Timp de încă un minut, silueta înaltă rămase în dreptul patului în care dormea Bond, pe urmă se strecură discret afară din cameră și înapoi pe coridor, iar ușa se închise cu un clic.

Capitolul 14

Poftiți la mine în salon

Ceasul electronic din camera răcoroasă, întunecată din inima muntelui arăta ora patru treizeci.

Dincolo de munte, pe Crab Key, năduşeala şi duhoarea încă unei zile se apropiau de final. La capătul de est al insulei, mulțimea de păsări, bâtlani, pelicani, năvodari, fugaci, egrete, flamingo și puținii lopătari roz rămași, continuau să își clădească cuiburi și să pescuiască la apă mică, în lac. Majoritatea păsărilor fuseseră izgonite atât de des în ultimul an încât renunțaseră la ideea de a mai construi. În ultimele luni, monstrul nocturn le pârjolise constant culcușurile și începuturile de cuiburi. Anul acesta multe dintre ele nu se mai înmulțeau. Se organizau în stoluri migratoare confuze, iar multe dintre ele mureau de isteria nervoasă instalată în urma haosului din colonie.

La celălalt capăt al insulei, deasupra minei de guano care făcea ca muntele să pară înzăpezit, roiul dens de cormorani încheia încă o zi obișnuită, după ce se îmbuibaseră și își răsplătiseră stăpânul și protectorul cu o cantitate de îngrășământ prețios. Nimic nu perturbase sezonul *lor* de împerechere.

Acum scormoneau zgomotos prin grămăjoarele de surcele amestecate, din care aveau să își facă cuib – grămăjoarele așezate la exact șaizeci de centimetri una de alta, pentru că pasărea guanay e certăreață, iar cei șaizeci de centimetri reprezintă distanța de siguranță. Curând, femelele vor depune ouăle, iar fiecare stol va întâmpina cel puțin doi membri noi.

Mai jos de vârf, unde începeau săpăturile, câteva sute de bărbați și femei de culoare, reprezentanții forței de muncă, își încheiau programul de lucru. Încă patruzeci de metri cubi de guano fuseseră extrași. Mai jos, poalele muntelui arătau ca

niște podgorii terasate din nordul Italiei, cu excepția faptului că lipsea vița de vie. Erau doar rafturi adânci, pustii, săpate în munte. Iar aici, în loc de duhoarea mlăștinoasă care înconjura insula, se simțea un miros puternic de amoniac, iar vântul fierbinte insuportabil menținea săpăturile uscate, suflând praful proaspăt, alb-maroniu în ochii și urechile săpătorilor. Dar muncitorii erau obișnuiți cu mirosul și cu praful, era o muncă ușoară, sănătoasă. Nu se plângeau.

Ultimul vagon al zilei porni pe șine la vale, ducând conținutul la concasare și separare. Se auzi fluierul, iar muncitorii își ridicară sapele pe umeri și porniră agale la vale, spre grupul de barăci de care țineau. Mâine, pe cealaltă parte a insulei, sosea transportul lunar în debarcaderul de apă adâncă pe care îl construiseră acum zece ani și pe care nu îl văzuseră niciodată. Transportul însemna provizii proaspete și bijuterii ieftine la cantină. Avea să fie o zi de sărbătoare. Se va dansa, se va bea rom și câțiva se vor lua la bătaie. Viața era frumoasă.

Viața era frumoasă și pentru personalul extern superior – chinezii negri care îl vânaseră pe Bond cu o noapte înainte. Și ei încheiaseră lucrul la garaj, în ateliere și la posturile de gardă, și se retrăseseră în apartamentele de „ofițeri”. În afară de sarcinile de încărcare și supraveghere, ziua de mâine urma să fie o sărbătoare și pentru cei mai mulți dintre ei. Și ei vor bea și vor dansa, și va veni un lot nou de fete de „dinăuntru”. Unele „căsătorii” din seriile trecute aveau să rămână la fel pentru încă câteva luni sau săptămâni, în funcție de preferințele „soțului”, dar pentru alții, era momentul să aleagă ceva proaspăt. Vor fi fete care fuseseră deja mame și se întorceau acum pentru o rundă de datorii „externe”, însă vor fi și câteva tinere, care ajunseseră la vârsta „afișării” pentru prima dată. Câțiva se vor bate pe ele și va curge sânge, dar până la urmă, apartamentele ofițerilor se vor liniști pentru încă o lună de viață la comun, fiecare cu femeia sa care îi va purta de grijă.

Adânc, în inima rece a muntelui, departe de viața disciplinată de suprafață, Bond se trezi în patul său

confortabil. Cu excepția unei stări apăsătoare de somnolență, se simțea în formă și odihnit. În camera fetei lumina era aprinsă și o putea auzi plimbându-se dintr-o parte în alta. Se ridică în picioare și, evitând cioburile lămpii sparte, se duse la dulap și luă pe el primul kimono care îi pică în mână. Fata avea o grămadă de kimono-uri pe pat și le încerca pe rând în fața oglinzii. Avea pe ea unul foarte elegant, de culoare bleu-ciel. Arăta minunat în contrast cu pielea ei aurie.

— Ia-l pe-ăsta, îi spuse Bond.

Se întoarse spre el, cu mâna la gură.

— Oh, tu erai! Îi zâmbi. Credeam că nu te mai trezești. Am intrat să văd ce faci de câteva ori. Mă hotărâsem să te trezesc la cinci. E patru jumătate și mi-e foame. Poți să ne comanzi ceva de mâncare?

— De ce nu? Bond păși până în dreptul patului ei. În trecere, o cuprinse de talie și o trase după el. Examină soneriile. Apăsă pe cea de „Room Service”. Ce zici de celelalte? De ce să nu primim tot tacâmul? spuse apoi.

— Dar ce-i un manichiurist? chicoti ea.

— Cineva care-ți face unghiile. Trebuie să arătăm cât mai bine pentru Doctor No. Bond era, de fapt, disperat să facă rost de o armă – o forfecuță era mai bună decât nimic. Orice ar fi fost bun.

Apăsă încă două butoane. Îi dădu drumul lui Honey și aruncă o privire prin cameră. Cineva venise să strângă farfuriile de la micul dejun cât timp dormiseră. Pe o comodă, lângă perete, era o tavă cu băuturi. Bond o inspectă. Avea de toate. Două meniuri erau sprijinite de sticle, pagini duble in-folio, tipărite. Ar fi putut fi de la Savoy Grill, sau de la „21”, sau chiar de la Tour d’Argent. Bond citi unul din ele în diagonală. Începea cu *Caviar double de Beluga* și se termina cu *Sorbet a la Champagne*. Între ele erau toate felurile care ar fi putut fi congelate. Bond îl lăsă din mână. Nu se putea plânge de calitatea momelii din capcană.

Se auzi o bătaie în ușă și impecabila May intră. În spatele ei erau alte două chinezoaice amabile. Bond neglijă politețurile lor și comandă ceai și pâine prăjită cu unt pentru Honeychile,

apoi le spuse să se ocupe de părul și unghiile ei. Se duse în baie, înghiți câteva aspirine și făcu un duș rece. Îmbrăcă din nou kimono-ul, constată că arăta stupid în el, și se întoarse în cameră. May, excesiv de binevoitoare, îl întrebă ce dorea să comande la cină pentru el și pentru doamna Bryce. Lipsit de entuziasm, Bond alese pentru el caviar, cotlete fripte de miel cu salată și îngeri călare{22}. Văzând că Honeychile nu are nicio preferință, alese pepene, friptură de pui a l'Anglaise și înghețată de vanilie cu sirop de ciocolată, pentru ea.

May aprobă zâmbind entuziasmată, cu gropițe în obraji.

— Doctorul întreabă dacă ora șapte patruzeci și cinci vă este convenabilă.

Bond încuviință.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Bryce. Voi veni să vă iau la șapte patruzeci și patru.

Bond merse lângă Honeychile, pe care cele două chinezoaice o așezaseră la o masă de toaletă. Urmări cum degetele rapide și delicate îi aranjau unghiile și părul. Din oglindă, Honey îi zâmbea încântată.

— Nu le lăsa să te împopoțoneze prea tare, îi zise el scurt și se duse în dreptul tăvii cu băuturi. Își turnă un whisky tare cu sifon și merse în cameră la el. Nu avea nicio șansă să facă rost de o armă. Forfecuțele și pilele erau prinse de talia manichiuristei cu un lanț. La fel și foarfecele coafezei. Bond se așeză pe patul nefăcut și se lăsă purtat de băutură și de gândurile sumbre.

Femeile plecară. Fata se uită la el. Când văzu că nu se ridică, se întoarse în camera ei și îl lăsă în pace. La scurt timp, Bond intră la ea pentru a-și turna încă un pahar. Îi spuse mecanic:

— Honey, arăți minunat. Se uită la ceasul de pe perete, termină băutura și se schimbă într-un alt kimono stupid – unul negru.

La timpul cuvenit, se auzi bătaia ușoară în ușă, iar cei doi părăsiră camera în liniște, ieșind pe coridorul gol. May se opri în dreptul liftului. O altă chinezoaică amabilă ținea ușile pentru ei. Intrară, iar ușile se închiseră în urma lor. Bond

observă că liftul era un model Waygood Otis. Întreaga închisoare era de lux. Fu străbătut de un fior de disconfort. Observă reacția ei. Se întoarse spre fată.

— Îmi cer scuze, Honey. Mă doare un pic capul. Nu voia să-i spună că tot teatrul acesta de lux îi măcina nervii, că habar nu avea despre ce era vorba, dar că știa că nu era un semn bun și că nu avea nici cea mai vagă idee cum urmau să scape de acolo. Aceasta era partea cea mai rea. Nimic nu îl putea deprima mai tare pe Bond decât senzația faptului că nu-i rămăsese nicio mutare, fie ea ofensivă sau defensivă.

Fata se apropie de el.

— Îmi pare rău, James. Sper să-ți treacă. Nu ești supărat pe mine, nu? îi spuse ea.

Bond mimă un zâmbet.

— Nu, draga mea. Sunt supărat pe mine. Continuă mai încet: acum, legat de seara asta. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Fii naturală și nu-ți face griji cu Doctor No. S-ar putea să fie un pic nebun.

Fata încuviință solemn.

— O să fac tot ce pot.

Liftul se opri. Bond nu avea nicio idee cât de jos ajunseseră – treizeci de metri, șaizeci de metri? Ușile automate se deschiseră cu un fâsâit, iar Bond și Honey păși într-o încăpere spațioasă.

Nu era nimeni înăuntru. Tavanul era înalt, lung de vreo douăzeci de metri, încadrat de trei pereți cu rafturi de cărți ticsite până sus. La prima vedere, cel de al patrulea perete părea din sticlă neagră-albăstruie. Camera era probabil un birou combinat cu o sală de lectură. Într-un colț se afla un birou, îngropat sub foi răvășite, iar în centru o masă cu ziare și reviste împrăștiate. În jur erau răspândite mai multe fotolii tapițate cu piele roșie. Covorul era verde, iar lumina lampadarelor – difuză. Singura trăsătură ciudată era faptul că, pe mijlocul peretelui lung din sticlă, era poziționată o comodă cu o tavă cu băuturi, iar mai multe fotolii și câteva mese cu scrumiere erau aranjate într-un semicerc, în așa fel încât întreaga cameră părea să graviteze în jurul unui perete gol.

Bond întrezări o licărire fugitivă dincolo de sticla întunecată. Merse într-acolo. Câțiva pești mici urmăriți de un pește mai mare săgetară brusc fondul albastru închis, prin fața ochilor săi. Se făcură nevăzuți dincolo de ceea ce părea a fi marginea ecranului. Ce era, de fapt? Un acvariu? Bond se uită în sus. La un metru sub tavan, mici valuri se încrețeau de partea cealaltă a sticlei. Deasupra valurilor se întrezărea o fâșie închisă la culoare, gri-albăstrui, pe care sclipeau mici puncte de lumină. Bond observă conturul constelației Orion. Nu era vorba de un acvariu. Era însăși marea, iar deasupra cerul înstelat. Întregul perete era din sticlă blindată. Se aflau la șase metri sub nivelul mării, privind fix în sufletul ei.

Bond și fata rămaseră încremeniți. Pe măsură ce priveau, două globuri luminoase mari se întrezăriră în apă. Luciul auriu al unor solzi se undui pentru o clipă. Să fi fost un pește cod imens? Un roi argintiu de anșoa se opri un moment, apoi dispăru. Tentaculele infinite ale unei galere portugheze plutiră încet prin dreptul ferestrei, sclipind violet în lumină. Deasupra, vintrele întunecate erau purtate de curent.

Bond merse de-a lungul peretelui, fascinat de ideea acestui film lent, fără sfârșit. Un melc cu cochilie mare își croia drum, lent, pe geam în sus. Un pește înger și un biban roșu aprins se înghesuiau într-unul din colțuri, iar un miriapod de mare ciugulea algele crescute pe exteriorul ferestrei. O umbră neagră, lungă, șovăi pe centrul, apoi înotă încet mai departe. Ar fi putut privi spectacolul la nesfârșit!

La comanda cuiva, două fascicole lungi de lumină străpunseră apa de cealaltă parte a „ecranului”. Pentru o clipă, luminară în direcții opuse, apoi unindu-se, surprinseră întâi o umbră fugară, apoi însăși rechinul gri, lung de trei metri, în toată splendoarea lui. Bond putea observa până și mișcările ochilor roz, privind curios în lumină și pulsul lent al branhiilor oblice. Pentru o clipă, rechinul înotă direct pe raza reflectoarelor, căscând o gură albă, în formă de semilună. Rămase nemișcat un moment, apoi se întoarse elegant, dezvăluind o coadă netedă, impunătoare, și dispăru într-o clipită.

Reflectoarele se stinseră. Bond se întoarse încet. Se aștepta să-l vadă pe Doctor No, dar camera era la fel de goală. Părea amorțită, neînsuflețită, în comparație cu pulsul misterelor de dincolo de geam. Cum arăta oare în lumina zilei, când ar fi putut privi mult mai în adâncime apa? Cum arăta oare pe timp de furtună, când valurile se spărgeau de geam, amuțite, coborând nivelul apei până la podea și urcând la fel de repede la loc? Cum arăta oare seara, când ultimele lance aurii ale soarelui luminau partea de sus a camerei, iar apele de dedesubt dansau în ritmul miilor de fire de nisip și insecte de mare? Ce om extraordinar trebuia să fie cel care concepuse un loc de o asemenea frumusețe și ce triumf tehnologic incredibil reprezenta construcția lui! Cum reușise? Nu putea fi decât o singură cale. Construise peretele de sticlă în adâncul muntelui, apoi eliminase cu grijă straturile de stâncă din exterior, până când nu mai rămăsese decât o folie fină de coral, pe care o îndepărtaseră scafandrii. Dar cât de groasă era stânca? Câți scafandri folosise? Cât Dumnezeu costase totul?

— Un milion de dolari.

O voce cavernoasă cu ecou, sparse tăcerea. Se simțea o urmă de accent american.

Bond se întoarse încet, ezitant, cu spatele la geam.

Doctor No intrase pe ușa din spatele biroului. Îi privea inofensiv, cu un zâmbet subțire pe buze.

— Probabil vă întrebați cât a costat totul. Invitații mei încep să se gândească la aspectele materiale după vreo cincisprezece minute. Nu-i așa?

— Într-adevăr.

Zâmbind în continuare (Bond urma să se obișnuiască cu zâmbetul lui), Doctor No ocoli încet biroul și apropie de ei. Părea să plutească pe deasupra podelei. Kimono-ul său neted cu străluciri metalice cenușii nu făcea nicio cută, iar niciun pantof nu se ivea de sub poalele lungi.

La prima impresie, Bond remarcă poziția dreaptă, silueta subțire și înălțimea sa. Doctor No era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Bond, dar postura fermă îl făcea să pară chiar mai înalt. Avea un cap coniform,

alungit de creștetul complet chel și de bărbia ascuțită, ce lăsa impresia unei picături de ploaie întoarse, sau mai degrabă, a unei picături de ulei, căci pielea era de nuanță intensă de galben translucid.

Era imposibil de ghicit ce vârstă avea Doctor No: din câte observa Bond, nu avea niciun rid pe față. Era ciudat să vezi o frunte atât de netedă, ca un creștet ras și lustruit. Chiar și obrajii supți de sub pomeții săi proeminenți păreau acoperiți de o piele fină ca sideful. Sprâncenele aveau ceva ce-i amintea lui Bond de Salvador Dali, erau mari, negre și ascuțite, de parcă ar fi fost pictate pe fața unui vrăjitor. Mai jos de ele, ochii oblici, negri ca smoala priveau atent. Erau niște ochi fără gene. Arătau ca două guri de revolver, directe, fixe și complet lipsite de expresie. Nasul subțire, bine definit, se termina abrupt deasupra gurii mari, închise ca o rană și care, în ciuda zâmbetului schițat aproape permanent, emana doar cruzime și autoritate. Bărbia era orientată spre interior. Mai târziu, Bond avea să observe cât de imobil era gâtul, lăsând impresia că vertebrele și capul fuseseră sudate.

Silueta stranie, plutitoare arăta ca un vierme veninos uriaș învelit în staniol, și Bond nu ar fi fost surprins să vadă o coadă vâscoasă târându-se în urma lui pe covor.

Doctor No se opri la câțiva pași de ei. Gura i se deschise ca o rană.

— Îmi cer scuze că nu am să vă strâng mâna, vocea sa groasă era lipsită de inflexiuni. Îmi este imposibil.

Încet, despături faldurile mânecilor împreunate.

— Eu nu am mâini.

Cleștii de oțel cu coadă lucioasă își făcură apariția, așteptând să fie inspectați. Apoi mânecile se împreunară la loc.

Bond simți spaima lui Honey, lângă el.

Pupilele negre erau acum ațintite asupra ei. Îi examinau cu atenție chipul.

— Este o situație nefericită, continuă vocea plată. Își întoarse privirea spre Bond. Dumneavoastră îmi admirați acvariul. Era o afirmație și nu o întrebare. Omul se bucură de

animale și de păsări. Eu am vrut să mă bucur și de pești. Mi se par mult mai diverși și interesanți. Sunt sigur că amândoi îmi împărtășiți entuziasmul.

— Vă felicit. Nu o să uit niciodată această încăpere, spuse Bond.

— Nu-i așa. Din nou, era o afirmație în care se simțea o urmă sardonică de adevăr. Dar avem atât de multe de discutat. Și foarte puțin timp. Vă rog, luați loc. Doriți ceva de băut? Țigările sunt în dreptul fotoliilor dumneavoastră.

Doctor No se îndreptă spre un fotoliu înalt de piele și se așeză mecanic în el. Bond alese un fotoliu față în față. Honey stătea între ei, un pic mai retrasă.

Bond auzi pași în spatele lui. Se uită peste umăr. În dreptul tăvii cu băuturi era un chinez negru scund, dar foarte solid. Era îmbrăcat în pantaloni negri și un sacou alb, elegant. Avea o față plină, rotundă, cu ochi negri migdalați. Privirea se încrucișă cu a lui Bond, apoi se orientă nepăsător în altă parte.

— Acesta este bodyguardul meu, spuse Doctor No. Este expert în multe domnii. Nu este niciun mister în spatele apariției sale bruște. Port cu mine mereu un așa-zis walkie-talkie, arătă înspre faldurile de la piept ale kimono-ului. Așa îl pot chema când am nevoie. Fata ce dorește să bea?

Spusese „fata” și nu „soția dumneavoastră”. Bond se întoarse spre Honeychile. Avea ochii larg deschiși, speriați. Răspunse cu o voce stinsă:

— O Coca-Cola, vă rog.

Bond se simți ușurat pentru o clipă. Cel puțin nu fusese complet copleșită de situație.

— Eu aș dori o Vodka Martini medie – cu o coajă de lămâie. Agitată, nu amestecată. Aș prefera vodkă rusească sau poloneză spuse el.

Zâmbetul lui Doctor No schiță o cută în plus.

— Observ că sunteți un om care știe ce vrea. De data aceasta dorințele vă vor fi îndeplinite. Nu credeți că așa se întâmplă de obicei? Când cineva vrea ceva, obține? Din câte știu eu, așa este.

— În cazul lucrurilor mici, da.

— Dacă nu reușiți cu lucrurile mari, înseamnă că nu aveți ambiții mari. Concentrarea, determinarea – asta este tot. Aptitudinile se dobândesc, uneltele se fabrică singure. „Dați-mi un punct de sprijin și o să pun lumea în mișcare” – dar trebuie să existe dorința de a pune lumea în mișcare.

Aproape imperceptibil, buzele subțiri schițară o notă dezaprobatoare în zâmbet.

— Dar astea sunt fleacuri. E o conversație banală. Haideți mai bine să discutăm. Sunt sigur că amândoi preferăm o discuție față de o conversație. Sunteți mulțumit de Martini? Aveți țigări – sunt suficiente și suficient de bune pentru sănătatea dumneavoastră? Bine. Sam-sam, adu shakerul și încă o sticlă de Coca-Cola pentru fată. Ar trebui să fie în jur de opt și zece. O să luăm cina la ora nouă fix.

Doctor No își corectă poziția în fotoliu. Se aplecă în față fixându-l cu privirea pe Bond. Pentru o clipă camera rămase scufundată în tăcere. Apoi Doctor No spuse:

— Și acum, domnule James Bond, agent al Serviciilor Secrete, haideți să ne împărtășim secretele. Mai întâi, ca să vă dovedesc că nu am nimic de ascuns, o să încep eu. Apoi veți continua dumneavoastră. Ochii săi negri sclipeau malițios. Dar haideți să spunem adevărul.

Din faldurile mânecii lungi ridică o gheară de metal. Urmă un moment de liniște.

— Eu așa voi face. Dar și dumneavoastră trebuie să faceți la fel. Dacă nu, ei vor ști că mințiți, spuse el, ducând gheara în dreptul ochilor.

Doctor No ciocăni în fiecare ochi, cu grijă.

Sunetul emis era un clinchet artificial.

— Ei, zise Doctor No, văd totul.

Capitolul 15

Cutia Pandorei

James Bond ridică paharul și sorbi gânditor. Nu avea niciun sens să încerce să se prefacă. Povestea sa cu reprezentantul Audubon Society era oricum șubredă, putea fi desființată de orice persoană care știa câte ceva despre păsări. Era evident că acoperirea lui fusese compromisă. Nu-i rămânea decât să se concentreze pe soarta lui Honey. În primul rând trebuia să o liniștească.

Bond zâmbi înspre Doctor No, apoi spuse:

— Știu de legătura dumneavoastră la King's House, domnișoara Taro. E agentul dumneavoastră. Am consemnat situația, iar constatarea va fi dezvăluită la momentul potrivit, împreună cu alte constatări.

Doctor No afișa o expresie total dezinteresată.

— Dar dacă am venit să vorbim, haideți să vorbim fără alte artificii teatrale, continuă Bond. Sunteți un om interesant. Dar nu e nevoie să păreți mai interesant decât sunteți. Ați avut nenorocul de a vă pierde mâinile. Purtați proteze pentru mâini – la fel ca mulți alți bărbați răniți în război. Purtați lentile de contact în loc de ochelari. Folosiți un walkie-talkie în loc de clopoțel pentru a vă chema servitorul. Sunt sigur că dispuneți și de alte șiretlicuri. Dar, domnule Doctor No, sunteți tot un om care doarme, mănâncă și defechează la fel ca noi toți ceilalți. Așa că vă rog să lăsați de o parte șiretlicurile. Nu sunt un muncitor de la guaneră și nu mă impresionează.

Doctor No își plecă capul pentru o clipă.

— Curajoase vorbe, domnule Bond. Vă accept mustrările. Cu siguranță am dezvoltat ticuri obositoare după atâția ani de când trăiesc printre maimuțe. Dar nu confundați aceste ticuri cu maniere de intimidare. Sunt un tehnician. Îmi aleg instrumentele în funcție de material. De asemenea, am o serie

de instrumente speciale pentru materiale refractare. Totuși, Doctor No își împreună mânecile câțiva centimetri și apoi le așează în poală, să continuăm discuția. Este o plăcere rară să am un ascultător inteligent și voi fi încântat să vă spun povestea unuia din cei mai remarcabili oameni din lume. Sunteți primul care o află. Nu am mai spus-o nimănui până acum. Sunteți singura persoană pe care o cunosc și care ar aprecia povestea și – Doctor No se întrerupse, lăsând cuvintele să capete greutate – ar păstra-o numai pentru ea. Ultima parte a acestei observații se referă și la fată, adaugă el.

Așadar, așa stăteau lucrurile. Bond nu se îndoise nicio clipă, de când mitraliera Spandau deschisese focul, și chiar de dinainte, din Jamaica, unde tentativele de asasinat nu fuseseră niște glume. Bond intuise de la început că avea de a face cu un criminal, că se vor duela până la moarte. Crezuse orbește însă că va ieși învingător ca de obicei – până în momentul în care aruncătorul de flăcări fusese îndreptat spre el. Atunci începuse să se îndoiască. Iar acum știa. Omul acesta era prea puternic, prea bine pregătit.

— Nu văd niciun sens în o implica pe fată. Nu are nicio legătură cu mine. Ne-am cunoscut ieri pe plajă, întâmplător. E din Jamaica, din Morgan's Harbour. Adună scoici. Oamenii dumneavoastră i-au distrus canoea și a trebuit să o iau cu mine. Trimiteți-o înapoi acasă. Nu o să spună nimic nimănui. Poate să jure.

— Ba o să spun! O să spun *totul*. Nu mă duc nicăieri. O să rămân aici cu tine, se dezlănțui Honey.

Bond se întoarse spre ea.

— Nu vreau să rămâi cu mine, spuse el cu răceală.

— Nu vă mai obosiți să faceți pe eroii. Nimeni nu a reușit să plece de pe insulă, odată ce au ajuns aici. Înțelegeți? Nimeni – nici cel mai prăpădit pescar. Acestea sunt regulile. Nu încercați să negociați cu mine sau să mă intimidați. Este complet inutil, zise Doctor No calm.

Bond îi cercetă fața. Nu se vedea nicio urmă de mânie, de îndârjire – ci doar indiferență absolută. Bond ridică din umeri, se uită apoi la fată și zâmbi.

— Bine, Honey. Știi că n-am vrut să zic asta. Nu vreau să pleci. O să rămânem amândoi să ascultăm ce are nebunul ăsta de spus.

Fata încuviință bucuroasă ca și cum iubitul ei i-ar fi spus să iasă din sala de cinema, iar acum se răzgândise.

Doctor No continuă pe același ton calm, rezonant.

— Aveți dreptate, domnule Bond. Exact asta sunt, un nebun. Toți oamenii măreți sunt nebuni. Sunt posedați de o nebunie care îi împinge spre idealurile lor. Marii cercetători și filosofi, liderii religioși – toți au fost nebuni. Ce altceva în afară de o obsesie oarbă le-ar fi putut alimenta geniul și i-ar fi menținut pe calea succesului? Nebunia, dragul meu Bond, la fel ca geniul, este de neprețuit. Risipa de energie, vederea fragmentată, pierderea elanului, lipsa de continuitate – acestea sunt viciile turmei. Doctor No se afundă ușor în fotoliu. Eu nu am aceste vicii. Sunt, după cum ați precizat corect, un nebun – un nebun, domnule Bond, înnebunit după putere. Acesta – pupilele, ca două găuri negre sclipiră inexpresiv din spatele lentilelor de contact – este scopul vieții. De aceea sunt în acest loc. De aceea sunteți voi în acest loc. De aceea acest loc există.

Bond ridică paharul și îl goli dintr-o înghițitură, apoi îl umplu din nou.

— Nu sunt surprins. Este vechea poveste în care cineva crede că e Regele Angliei, sau Președintele Statelor Unite, sau Dumnezeu. Azilele sunt pline de ei. Unica diferență este că în loc să fiți închis, v-ați construit propriul azil și v-ați baricadat singur în el. Dar de ce ați făcut-o? De ce traiul izolat în această celulă vă dă iluzia puterii?

Colțul gurii subțiri zvâcni de iritare:

— Domnule Bond, puterea este suveranitate. Primul principiu al lui Clausewitz este să îți asiguri o bază. De acolo obții libertatea de acțiune. Împreună, acestea două alcătuiesc suveranitatea. Mi-am asigurat aceste lucruri și multe altele. Nimeni altcineva pe lume nu dispune de ele la același nivel. Ei *nu* le pot avea. Lumea e un loc mult prea public. Pentru a obține aceste lucruri trebuie să te izolezi. Vorbiți de regi și

președinți. Câtă putere dețin ei? Atât cât le permite poporul. Cine pe lumea aceasta are putere de viață și moarte asupra supușilor săi? Acum că Stalin a murit, puteți să numiți pe altcineva în afară de mine? Și cum am dobândit acest drept, această suveranitate? Prin izolare. Prin faptul că *nimeni nu știe*. Prin faptul că nu trebuie să dau socoteală nimănui.

Bond ridică din umeri.

— Este doar o iluzie a puterii, domnule Doctor No. Orice om cu un revolver încărcat are putere de viață și de moarte asupra vecinului său. Mulți alți oameni în afară de dumneavoastră au ucis în secret și au scăpat nepedepsiți. În final, primesc de obicei ceea ce merită. Comunitatea exercită asupra lor o putere mai mare. Asta se va întâmpla și cu dumneavoastră, domnule Doctor No. Vă spun sincer, setea dumneavoastră pentru putere este o iluzie, pentru că puterea însăși este o iluzie.

Doctor No răspunse liniștit:

— La fel este și frumusețea, domnule Bond. Și arta, și banul și moartea. Probabil și viața. Conceptele acestea sunt relative. Jocurile dumneavoastră de cuvinte nu mă afectează. Am cunoștințe de filosofie, de etică, de logică – îndrăznesc să spun – mult mai bune ca ale dumneavoastră. Dar să trecem peste această dezbatere sterilă. Să ne întoarcem acolo unde începusem, la obsesia mea pentru putere, sau, dacă preferați, pentru iluzia puterii. Și vă rog, domnule Bond, din nou zâmbetul fix se accentuă, să nu vă închipuiți că o jumătate de oră de conversație cu dumneavoastră îmi va schimba cursul vieții. Încercați mai bine să aflați povestea ambiției mele pentru această așa-zisă iluzie.

— Continuați.

Bond se uită la Honey. Privirile li se încrucișară. O văzu cum duce mâna la gură, mimând un căscat. Bond îi zâmbi. Era curios să vadă ce anume va reuși să o smulgă din starea de indiferență.

Doctor No continuă inofensiv:

— O să încerc să nu vă plictisesc. Faptele sunt mult mai interesante decât teoriile, nu-i așa?

Doctor No nu aștepta niciun răspuns. Își ațintă privirea spre melcul cu cochilie elegantă, urcând cu greu de cealaltă parte a geamului negru. Câțiva pești mici argintii se perindară prin abisul întunecat. O licărire fosforescentă de albastru se unduia înșelător. Sus, în dreptul tavanului, stelele străluceau mai puternic filtrate prin sticlă.

Scena artificială din interior – cei trei oameni așezați în fotolii confortabile, băuturile pe măsuță, covorul încărcat, luminile difuze – îi păru lui Bond dintr-odată ridicolă. Chiar și aspectele dramatice, pericolul, erau complet neglijabile în comparație cu eforturile melcului de dincolo de geam. Ce ar fi dacă sticla ar crăpa? Ce ar fi dacă presiunea ar fi fost prost calculată, dacă execuția ar fi fost prost efectuată. Ce ar fi dacă marea ar alege să apese mai greu pe geam.

Doctor No începu:

— Am fost singurul fiu al unui misionar metodist din Germania și al unei chinezoaice de familie bună. M-am născut, cum se spune, „din flori”, la Peking. Eram o povară pentru ei. O mătușă a mamei era plătită să mă crească. Doctor No se opri. Lipsa dragostei, vedeți, domnule Bond. Lipsa afecțiunii părintești. Apoi continuă: sămânța fusese semănată. M-am dus să caut de lucru în Shanghai. Am ajuns să mă implic în afacerile grupărilor Tong{23}, cu învârtelile lor necurate. Îmi făcea plăcere să iau parte la conspirații, la spargeri, la crime, la incendierea proprietăților asigurate. Toate acestea reprezentau felul meu de a mă revolta împotriva figurii paterne care mă trădase. Iubeam moartea și distrugerea oamenilor și a lucrurilor. Devenisem specialist în tehnici criminale – că să le numim așa. Apoi au intervenit problemele. Trebuia să fiu dat la o parte. Cei din Tong mă considerau prea valoros pentru a mă omorî. Am fost trecut ilegal în Statele Unite. M-am stabilit la New York. Îmi dăduseră o scrisoare de recomandare codată pentru una din cele mai puternice grupări Tong din America – Hip Signs. Nu am știut niciodată conținutul scrisorii, dar m-au racolat imediat ca funcționar. La momentul potrivit, când am împlinit treizeci de ani am devenit echivalentul unui trezorier. Aveam în grijă peste un

milion de dolari. Visam la banii aceia. Apoi au început marile conflicte între grupările Tong de la sfârșitul anilor douăzeci. Cele două forțe dominante din New York, gruparea mea, Hip Signs, și rivalii noștri, On Lee Ong, s-au implicat în bătălie. Trei săptămâni mai târziu, ambele tabere pierduseră sute de oameni, iar casele și proprietățile lor arseseră până în temelii. A fost o perioadă înfloritoare pentru crime și tortură, iar eu am participat cu mare plăcere la ea. Pe urmă a intervenit brigada mobilă. Aproape întreaga forță polițienească din New York fusese mobilizată. Armatele clandestine au fost despărțite, sediile celor două grupări au fost percheziționate, iar capii au fost trimiși la închisoare. Cineva mă avertizase în legătură cu razia de la sediul nostru. Cu câteva ore înainte să ajungă, am pătruns în seif, am adunat lingourile în valoare de un milion de dolari și m-am făcut nevăzut în Harlem. Am fost naiv. Ar fi trebuit să părăsesc America, să mă fi dus în capătul celălalt al lumii. Capii grupării mele au reușit să dea de mine chiar și din spatele gratiilor celulei lor de la Sing Sing[24]. M-au găsit. M-au torturat. Nu am vrut să le spun unde am ascuns aurul. M-au torturat o noapte întreagă. Apoi, văzând că nu pot stoarce nimic de la mine, mi-au tăiat mâinile ca oricine mi-ar fi văzut cadavrul să știe că era vorba de un hoț, apoi m-au împușcat în inimă și m-au lăsat acolo. Dar ei nu cunoșteau un lucru despre mine. Faptul că sunt unul din acei rari oameni cu inima pe partea dreaptă. Șansele sunt de una la un milion. Am supraviețuit. Prin puterea voinței am supraviețuit operației și lunilor de recuperare în spital. În tot acest timp am plănuit încontinuu cum să mă fac nevăzut cu banii – cum să rămân cu ei, ce să fac cu ei.

Doctor No se întrerupse. Tâmplele păreau să îi zvâcnească ușor. Silueta sa învelită în kimono, era mult mai agitată. Amintirile sale îl emoționaseră. Pentru o clipă închise ochii și se liniști. Bond se gândi: „Acum e momentul! Aș putea să sar pe el și să-l omor? Să sparg paharul și să-i înfig în gât un ciob?”

Doctor No deschise ochii.

— Sper că nu vă plictisesc? Sunteți sigur? Mi s-a părut că

pentru o secundă vă gândeați la altceva.

— Nu.

Momentul trecuse. Va mai avea altă ocazie? Bond măsură distanța dintre fotoliile lor și observă jugulara pulsândă, deasupra gulerului de la kimono.

Buzele mov, subțiri, reluară povestea:

— Acela a fost momentul unor decizii ferme și clare, domnule Bond. Când am ieșit din spital, m-am dus la Silberstein, cel mai mare comerciant de timbre din New York. Am cumpărat un plic, numai unul, plin cu cele mai rare timbre poștale din lume. Mi-a luat câteva săptămâni să fac rost de toate. Dar nu mi-a păsat cât plăteam, în New York, Londra, Paris, Zürich. Voiam să îmi lichidez aurul. Am investit totul în timbre. Simțisem apropierea celui de al Doilea Război Mondial. Știam că va crește inflația. Știam că lucrurile de calitate se vor scumpi, sau cel puțin nu se vor deprecia. Iar între timp, îmi schimbam înfățișarea. Mi-am smuls părul din rădăcini. Mi-am subțiat nasul, mi-am lărgit gura. Nu puteam deveni mai mic, așa că m-am făcut mai înalt. Purtam pantofi cu talpă îngroșată pe interior. Au urmat săptămâni întregi de exerciții care să îmi lungească coloana. Am învățat să adopt o altă postură. Mi-am pus deoparte protezele pentru mâini și am purtat mâini de ceară cu mânuși. Mi-am schimbat numele în Julius No – Julius, după tatăl meu, iar No în semn de respingere, a lui și a autorității de pretutindeni. Am renunțat la ochelari și mi-am pus lentile de contact – una din primele perechi care se fabricaseră. Apoi m-am dus în Milwaukee, unde nu sunt chinezi, și m-am înscris la facultatea de medicină. M-am îngropat în lumea academică, în lumea bibliotecilor și a laboratoarelor, a sălilor de clasă și a campusurilor. Iar acolo, domnule Bond, m-am dedicat complet studiului minții umane și a corpului uman. Pentru ce? Pentru că trebuia să aflu de ce e în stare această bucată de țărână. Trebuia să învăț în ce constau instrumentele mele, înainte de a mă folosi de ele în împlinirea următorului meu ideal – obținerea imunității în fața slăbiciunilor fizice, pericolelor materiale și riscurilor vieții de zi cu zi. Apoi, domnule Bond,

având această bază sigură și fiind bine înarmat împotriva aversiunilor lumești, aveam să pornesc în căutarea puterii – a puterii de a îi trata pe ceilalți așa cum am fost tratat și eu, a puterii de viață și de moarte, de a decide, de a judeca, de a respinge complet autoritatea exterioară. Pentru că, domnule Bond, fie că vă place sau nu, aceasta este esența puterii seculare.

Bond umplu pentru a treia oară paharul. Privi înspre Honeychile. Părea calmă, indiferentă – ca și cum mintea i-ar fi fost în altă parte. Un zâmbet se așternu pe chipul ei.

Doctor No adăugă pe un ton blând.

— Presupun că amândoi sunteți înfometați. Aveți puțină răbdare. O să povestesc pe scurt. Așadar, după cum am zis, am ajuns în Milwaukee. Mi-am terminat studiile la timp, am părăsit America și am început să colind lumea. Mi-am dat titlul de „doctor” pentru că doctorii par de încredere și pot pune întrebări, fără a trezi suspiciuni. Căutam un loc unde să mă stabilesc. Un loc unde războiul nu avea să ajungă. Căutam o insulă, o insulă care să fie cu totul numai a mea și care să poată susține o industrie. În cele din urmă am cumpărat Crab Key. Și sunt aici de paisprezece ani. A fost o perioadă liniștită, profitabilă, fără niciun nor la orizont. Am fost intrigat de ideea de a transforma găinaț în aur și am abordat chestiunea cu multă pasiune. Părea să fie o industrie ideală. Cererea era continuă. Păsările nu au nevoie decât să fie lăsate în pace. Fiecare din ele este o mașinărie de transformat pește în găinaț. Extracția de guano este o simplă chestiune de a nu strica produsul, săpând prea mult. Singura problemă este costul mâinii de lucru. Un cubanez sau un jamaican câștiga pe atunci zece șilingi pe săptămână, lucrând pe o plantație de zahăr. Am adus o sută de muncitori pe insulă promițându-le doisprezece șilingi. Guano-ul se vindea pe atunci la cincizeci de dolari tona. Socotelile ieșeau foarte bine, cu condiția ca salariul să rămână același. Am făcut în așa fel încât să îmi izolez comunitatea de inflație. Din când în când a trebuit să apelez la metode dure, dar rezultatul este că oamenii mei sunt mulțumiți de salariile lor, pentru că sunt salariile cele mai

mari pe care și le pot închipui. Am cumpărat mai mulți chinezi negri cu tot cu familii, pe post de supraveghetori. Primesc o liră pe săptămână, de om. Sunt rezistenți și mă pot baza pe ei. Ocazional a trebuit să fiu nemilos cu ei, dar au învățat repede. Automat, populația insulei a crescut. Am adăugat câțiva ingineri și câțiva constructori. Am început lucrările pe munte. Din când în când, aduceam și echipe de specialiști pe salarii mari. Îi cazam separat de ceilalți. Stăteau în munte până când le expirau contractele, iar apoi se îmbarcau pe o navă și plecau. Au instalat aici sistemul de iluminat, ventilația și liftul. Au construit camera aceasta. Am cumpărat material și mobilă de peste tot din lume. Tot ei au construit și fațada de sanatoriu care îmi maschează activitatea, în caz că într-o zi va naufragia vreun vas pe insulă, sau guvernatorul Jamaicăi se va trezi să îmi facă o vizită. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Trebuie să recunoașteți că sunt capabil, atunci când vreau, să îmi întâmpin vizitatorii cu mult fast – o măsură de precauție înțeleaptă pentru viitor! Treptat, sistematic, mi-am construit fortăreața, în timp ce păsările defecau și își aduceau contribuția deasupra ei. Nu a fost ușor, domnule Bond. Ochii lui negri nu păreau să caute simpatie sau laude. Dar la sfârșitul anului trecut totul a fost gata. Reușisem să am o bază sigură, foarte bine camuflată. Eram gata să trec la următorul pas – extinderea puterii asupra lumii exterioare.

Doctor No tăcu. Ridică brațele câțiva centimetri și le repoziționă cu calm înapoi în poală.

— După cum spuneam, domnule Bond, nu s-a văzut niciun nor pe cer în toți acești paisprezece ani. Dar mereu a existat unul sub linia orizontului. Știți la ce mă refer? Mă refer la o pasăre, o blestemată de pasăre cunoscută sub denumirea de lopătar roz! Nu o să vă plictisesc cu toate detaliile, domnule Bond. Cunoașteți deja o parte din circumstanțe. Cei doi îngrijitori din mijlocul lacului primeau provizii din Cuba cu o șalupă. Aceeași șalupă le prelua rapoartele. Ocazional, șalupa aducea ornitologi din America pentru a petrece câteva zile în rezervație. Nu mă deranja. Accesul oamenilor mei în zonă era

strict interzis, iar îngrijitorii nu aveau voie să se apropie de bază. Nu exista niciun contact. De la început, stabilisem cu cei de la Audubon Society că nu aveam de gând să intru în legătură cu reprezentanții lor. Apoi, ce se întâmplă? Într-o zi, complet din senin, îmi trimit cu șalupa o scrisoare. Lopătarii roz deveniseră una din minunile ornitologice ale lumii. Audubon mă informează oficial că vor începe construcția unui hotel în spațiul administrat de ei, chiar lângă râul pe care ați venit dumneavoastră ieri. Iubitorii de păsări din toată lumea vor veni aici pentru a le admira. Se vor turna filme. Conform scrisorii lor lingușitoare și persuasive, Crab Key avea să fie o destinație renumită.

— Domnule Bond, zise el, ridicând din nou brațele. Zâmbetul fix căpăta treptat o nuanță ironică. Vă vine a crede? Intimitatea pe care mă străduisem să o obțin! Planurile mele de viitor! Năruite de niște pensionare cu păsările lor! Am verificat atent contractul de arendare. Am oferit un preț generos pentru rezervație. Au refuzat. Așa că am început să mă interesez de aceste păsări, să aflu ce obiceiuri au. Dintr-odată, s-a conturat o soluție. Una simplă! Omul fusese mereu cea mai mare amenințare pentru aceste păsări. Lopătarii sunt extrem de timizi. Se sperie ușor. Am comandat din Florida un tanc de mlaștină – un vehicul folosit în industria petrolieră care poate merge pe orice fel de teren. L-am măsluit în așa fel încât să scuipe flăcări și să fie înfricoșător – nu numai pentru păsări, ci și pentru oameni, trebuia să mă descotorosesc și de îngrijitori. Iar în decembrie, pe timp de noapte, tancul meu a năvălit în rezervație. A distrus tabăra, amândoi îngrijitorii au fost raportați ca uciși – deși se pare că unul din ei a reușit să scape și a murit în Jamaica – cuiburile au fost arse, s-a creat panică în rândul păsărilor. Un succes total! Păsările s-au îmbolnăvit de stres. Au murit cu miile. Pe urmă primesc însă, o cerere de a aproba aterizarea unui avion pe pista mea. Avea să urmeze o anchetă. Am hotărât să accept. Părea o mișcare mai înțeleaptă. Am aranjat un accident. O camionetă care pierde controlul pe pistă exact la momentul aterizării. Avionul este distrus. Toate urmele camionetei sunt șterse. Trupurile

victimelor sunt puse în sicrie, iar eu raportez tragedia. După cum mă așteptam, urmează o altă anchetă. Este trimis un distrugător pe mare. Îl întâmpin pe căpitan cu mult fast. Poftesc echipajul pe insulă. Le arăt rămășițele taberei. Oamenii mei sugerează că cei doi și-au pierdut mințile din cauza singurătății și s-au luat la bătaie. Odată ce și-a omorât colegul, cel rămas a dat foc taberei și a fugit în canoea sa de pescuit. Este examinată și pista. Oamenii mei relatează cum avionul a coborât cu viteză prea mare. Cauciucurile au explodat probabil la impactul cu solul. Predăm sicriele. Totul este foarte trist. Ofițerii sunt mulțumiți. Nava pleacă. Pe insulă domnește din nou pacea.

Doctor No tuși delicat. Privea când la Bond, când la fată.

— Iar asta, dragi prieteni, este povestea mea, sau mai degrabă, primul capitol ai unei povești care va fi, mai mult ca sigur, lungă și interesantă. Am reușit să îmi asigur iarăși liniștea. Nu mai există lopătari roz, deci nici alți îngrijitori. Categoric, Audubon Society vor hotărî să îmi accepte oferta. Nici nu contează. Dacă încep iarăși cu manevrele lor amărâte, multe alte nenorociri se vor abate asupra lor. Întâmplarea aceasta mi-a servit drept avertisment. De acum încolo nimeni nu mă va mai deranja.

— Interesant, spuse Bond. Interesantă istorie de caz. Așadar, pentru asta a trebuit să îl eliminați pe Strangways. Ce ați făcut cu el și cu fata?

— Sunt pe fundul lacului Mona. Am trimis trei din cei mai buni oameni ai mei. Dispun de o mașinărie mică, dar eficientă în Jamaica. Am nevoie de ea. Sunt mereu cu ochii pe serviciile secrete din Jamaica și Cuba. Este necesar pentru planurile și acțiunile pe viitor. Amicul dumneavoastră, Strangways, îmi trezise suspiciuni atunci când începuse să se intereseze de noi. Din fericire, îi cunoșteam deja întregul program. Moartea sa și a fetei a fost pur și simplu o chestiune de a alege momentul potrivit. Sperasem că voi scăpa și de dumneavoastră într-o manieră la fel de expeditivă. Ați avut noroc. Dar știam ce fel de om sunteți din dosarele de la King's House. Am ghicit că îmi veți cădea în plasă, ca o muscă. Eram pregătit, iar când

radarul a detectat canoea am știut că nu mai aveați cum să-mi scăpați printre degete.

— Radarul dumneavoastră nu e foarte eficient, spuse Bond. Au fost două canoe. Cea pe care ați văzut-o a fost a fetei. Vă spun, încă o dată, că ea nu are nimic de a face cu mine.

— Atunci este pur și simplu ghinionul ei. Întâmplător, am nevoie de o femeie albă pentru un mic experiment. După cum am demonstrat mai devreme, domnule Bond, de obicei obțin ceea ce vreau.

Bond îl privi gânditor. Se întreba dacă merita să încerce măcar să îi ciobească un pic scutul impenetrabil. Avea rost să îl amenințe? Să încerce un bluf? Avea pe mânecă doar un dolar de treflă. Ideea de a juca o carte așa proastă aproape că îl plictisea. Îi răspunse pe un ton indiferent, aproape neglijent:

— Atunci înseamnă că v-a părăsit norocul, domnule Doctor No. În Londra există deja un dosar cu numele dumneavoastră. Observațiile mele, analiza fructelor otrăvite, miriapodul, accidentul rutier, toate sunt la dosar. La fel și numele domnișoarelor Chung și Taro. Am lăsat instrucțiuni ca, în caz că nu mă întorc de pe Crab Key în trei zile, să mi se citească raportul și să fie luate măsuri.

Bond tăcu. Fața lui Doctor No era impasibilă. Ochii și gura nu se clintiseră deloc. Vena jugulară pulsa regulat. Bond se aplecă. Spuse încet:

— Dar pentru fată, și numai pentru ea, sunt dispus să cad la învoială, domnule Doctor No. În schimbul întoarcerii noastre în Jamaica nevătămați, veți avea dreptul la o săptămână în care să vă pregătiți fuga. Vă puteți urca în avion, cu clasor de timbre cu tot, și să încercați să vă faceți nevăzut.

Bond se afundă în fotoliu.

— Ce părere aveți, domnule Doctor No?

Capitolul 16

Orizonturile agoniei

Din spatele lui Bond, se auzi încet o voce:

— Cina este servită.

Bond se întoarse. Era bodyguardul. Lângă el se afla un alt bărbat, care ar fi putut fi fratele său geamăn. Stăteau acolo, două pachete de mușchi, cu mânecile kimono-ului trase peste degete, privind înspre Doctor No.

— A, este deja ora nouă. Doctor No se ridică încet în picioare. Urmați-mă! Putem continua discuția într-un cadru mai intim. Ați fost foarte amabili să mă ascultați cu atâta îngăduință. Sper ca modestia bucatelor și a vinului servit să nu vă pună în continuare la încercare.

O ușă dublă se deschise în spatele celor doi bărbați îmbrăcați în alb. Bond și fata îl urmară pe Doctor No într-o încăpere octogonală cu lambriuri de mahon, din tavanul căreia atârna un candelabru de argint cu lumânări în suporți de sticlă. Sub candelabru, pe centru, se afla o masă rotundă mare, din lemn de mahon, aranjată pentru trei persoane. Argintul și sticla sclipeau primitor. Covorul mat, bleumarin părea voluptuos de moale. Doctor No ocupă scaunul cu spătar înalt din mijloc, și o pofti pe Honey în dreapta lui. Se așezară, iar fiecare își așternu în poală șervetul de mătase albă.

Bond era dezgustat de falsa ceremonie și de luxul încăperii. Ar fi rupt șervetul în bucățele, i l-ar fi înfășurat lui Doctor No în jurul gâtului și ar fi strâns până când i-ar fi crăpat lentilele în ochii săi demonici.

Cei doi bodyguarzi purtau mânuși albe de bumbac. Serveau mâncarea cu o îndemânare delicată, ocazional ghidați de câte o remarcă scurtă în chineză a lui Doctor No.

La început, Doctor No, părea îngândurat. Savură pe rând trei feluri diferite de supă, ducând la gură o lingură cu mâner

scurt, pe care o putea apuca cu ușurință între clești. Bond încerca să își ascundă temerile față de Honey. Stătea relaxat în scaun, forțându-se să bea și să mănânce cu poftă. Discuta vesel despre Jamaica cu fata – despre păsări, animale și flori, fiind un subiect pe care ea îl cunoștea foarte bine. Din când în când, picioarele li se atingeau pe sub masă. Părea aproape bucuroasă. Bond avea impresia că imitau excelent un cuplu de tineri logodiți, la masă cu un unchi nesuferit.

Bond nu avea nicio idee dacă încercarea lui fragilă de intimidare funcționase. Nu credea că șansele erau prea mari. Doctor No, cu povestea sa, avea o aură de invincibilitate. Biografia incredibilă părea a fi adevărată. Nu exista niciun element implauzibil. Poate că erau și alți oameni pe lume care își construiseră imperii personale – departe de ochii lumii, în locuri unde nu existau martori și unde puteau face tot ce doreau. Dar ce anume plănuia Doctor No să facă în continuare, după ce va fi strivit mușteleș care îi ieșiseră în cale? Și dacă – odată cu moartea lui Bond și a lui Honeychile – Londra ar depista indiciile care îl aduseseră pe Bond aici? Probabil că le-ar depista. Se putea baza pe Pleydell-Smith. Pe analiza fructelor otrăvite. Dar unde ar reuși să ajungă succesorul lui Bond? Nu foarte departe. Și nu va exista nimic care să confirme implicarea fetei. În Morgan's o Harbour vor crede că s-a înecat într-una din expedițiile ei. Era greu de crezut că putea exista ceva care să împiedice al doilea capitol al vieții lui Doctor No, oricare ar fi acesta.

Dincolo de schimbul de vorbe dintre el și fată, Bond se pregătea pentru ce era mai rău. Avea la dispoziție multe arme pe masă. Când i se aduseră cotletele, perfect preparate, Bond alese cu greu un cuțit, până la urmă îl preferă pe cel de pâine. Continuă discuția de la masă, trăgând discret înspre el cuțitul mare de friptură. Cu un gest larg al mâinii drepte, răsturnă paharul de șampanie, iar în fracțiunea de secundă a impactului, cu mâna stângă, reuși să strecoare cuțitul în mâneca kimono-ului. Între scuzele sale și eforturile bodyguarzilor de a șterge lichidul vărsat, Bond ridică brațul stâng, lăsând cuțitul să alunece pe mânecă în jos, apoi pe

interiorul kimono-ului, până ce îi simțise atingerea rece în dreptul coastelor. Terminând cotletele, își potrivi mai strâns cordonul de mătase în jurul taliei, în așa fel încât cuțitul să ajungă presat de abdomen. În contact cu pielea, lama de oțel devenea din ce în ce mai caldă.

Urmă cafeaua, apoi cina luă sfârșit. Cei doi bodyguarzi reapărură, oprindu-se în spatele scăunelelor lui Bond și Honeychile. Stăteau cu brațele încrucișate, impasibili, imobili, ca doi călăi.

Doctor No așeză cu grijă ceașca pe farfurie, își rezemă cele două gheare metalice de masă. Postura sa părea să fie mai dreaptă. Se întoarse câțiva centimetri în direcția lui Bond. Niciun gând nu părea să îi umbrească fața. Ochii erau duri și direcți. Gura subțire se încreți și vorbi.

— Sunteți mulțumit de cină, domnule Bond?

Bond luă o țigară din tabachera argintie din fața lui și o aprinse. Se juca cu bricheta argintie de masă. Presimțea că avea să se întâmple ceva rău. Trebuia cumva să sustragă bricheta. Focul putea fi folosit ca armă. Răspunse detașat:

— Da. A fost excelentă. Se întoarse spre fată, apoi se aplecă deasupra mesei, sprijinindu-și coatele pe margine. Încrucișă mâinile, înșfăcând bricheta dintr-o mișcare.

— Sper că am comandat ce-ți place, zâmbi el înspre Honey.

— Da, a fost minunată, răspunse amiabil fata. Pentru ea, petrecerea încă nu se terminase.

Bond fuma cu poftă, gesticulând excesiv din mâini, pentru a crea o atmosferă dinamică. Se întoarse spre Doctor No. Stinse țigara, se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele. Reușise să ascundă bricheta la subraț. Zâmbi binevoitor.

— Iar acum ce urmează, domnule Doctor No?

— Putem trece la amuzamentele de seară, domnule Bond. Bănuiesc că oferta dumneavoastră este o cacialma. Oamenii din domeniul dumneavoastră nu procedează așa cum ați spus. Se trimit rapoarte de rutină la sediul central. Astfel, șeful este informat constant de progresul unei anchete. Cunosc lucrurile acestea. Agenții secreți nu procedează așa cum susțineți că ați făcut dumneavoastră. Citiți prea multe romane de suspans.

Micul discurs pe care l-ați ținut duhnește a prefăcătorie. Nu, domnule Bond, nu vă accept povestea. Dacă este adevărată, sunt pregătit să înfrunt consecințele. Aș risca prea mult să fiu întors din drum. Să vină poliția, să vină soldații. Unde sunt bărbatul și fata? Ce bărbat și ce fată? Nu știu nimic. Vă rog să plecați. Perturbați activitatea de pe guaneră. Ce dovezi aveți? Aveți un mandat de percheziție? Legea engleză este foarte strictă, domnilor. Duceți-vă acasă și lăsați-mă în pace cu cormoranii mei cu tot. Vedeți, domnule Bond? Și haideți să presupunem că se ajunge la ce e mai rău. Că sunt trădat de unul dintre agenții mei, ceea ce e complet improbabil (Bond își aminti cum rezistase domnișoara Chung). Ce am de pierdut? Încă doi morți la socoteală. Dar domnule Bond, un om nu poate fi spânzurat decât o singură dată.

Capul lui înalt, în formă de pară se clătina dezaprobator.

— Mai aveți ceva de adăugat? Mai aveți vreo întrebare? Vă așteaptă pe amândoi o noapte plină. Întrevederea noastră se apropie de sfârșit. Țin la orele mele de somn. Mâine acostează transportul lunar și trebuie să supraveghez încărcarea. Va trebui să petrec întreaga zi pe debarcader. Așadar, domnule Bond?

Bond se uită înspre fată. Chipul ei căpătase o paloare morbidă. Îl privea pierdută așteptând un miracol din partea lui. Bond se uită la mâinile sale. Își examină cu atenție unghiile. Căutând să câștige timp, întrebă:

— Și apoi? Ce aveți în program după ziua de mâine în care sunteți ocupat cu găinațul? Care este următorul capitol pe care credeți că îl veți scrie?

Bond nu ridică privirea. Vocea joasă liniștită și autoritară îi ajunse la urechi de parcă îi vorbea din cer.

„Ah, da. Probabil erați curios. Domnule Bond, aveți obiceiul de a cerceta neîncetat. Mergeți cu el până în pânzele albe. Admir asemenea calități la un om care mai are doar câteva ore de trăit. Așa că am să vă spun. Voi trece la următoarea pagină. Dacă asta vă consolează. Locul nu înseamnă doar găinaț. Instinctele dumneavoastră nu v-au trădat. Insula aceasta domnule Bond, este pe cale de a deveni

cel mai mare centru tehnologic din lume”.

— Chiar așa? Bond se uita în continuare în pământ.

— Cu siguranță știți că Insula Turks, la aproape cinci sute de kilometri depărtare, prin Windward Passage, este cel mai importat centru de testare a rachetelor teleghidate din Statele Unite?

— Este un centru important, da.

— Poate că ați citit de rachetele care și-au greșit traiectoria în ultima vreme? SNARK[{25}], de exemplu, a ajuns în pădurile braziliene în loc să ajungă în adâncurile din sudul Atlanticului.

— Da

— Țineți minte că nu a răspuns comenzilor telemetrice de a schimba traiectoria și nici de a se autodistruge. Părea să fie posedată.

„Da, îmi amintesc”.

— Au mai fost și alte eșecuri, eșecuri decisive, dintr-o lungă listă de prototipuri – ZUNI, MATADOR, PETREL, REGULUS, BOMARC – atâtea nume, atâtea schimbări, nici nu le țin minte pe toate. În fine, domnule Bond, Doctor No nu putea să nu strecoare o notă de mândrie în voce, poate ar fi cazul să știți că marea majoritate a acelor eșecuri au fost provocate de pe Crab Key.

— Nu mai spuneți!

— Nu mă credeți. Nu contează. Sunt alții care mă cred. Alții care au fost martori la desființarea unei serii întregi, rachetele MASTODONT, după repetate erori de navigație și de receptare a comenzilor radio transmise de pe Insula Turks. Rușii mă cred. Rușii sunt partenerii mei în această aventură. Mi-au pregătit șase oameni. Doi dintre ei sunt acum la post, urmărind frecvențele radio, în funcție de care se deplasează aceste arme. Deasupra noastră, în galeriile săpate în stâncă, se află aparatură în valoare de un milion de dolari, domnule Bond, aparatură care transmite semnale în ionosferă, așteptând să blocheze undele lor. Iar, din când în când, este lansată câte o rachetă cu o traiectorie de opt sute de kilometri spre un punct din Atlantic. Iar noi o urmărim, la fel de clar

cum o urmăresc și cei de la panoul de control de pe Insula Turks. Apoi impulsurile noastre bruiază racheta și o ia razna, se prăbușește în mare, se autodistruge, sau își schimbă traiectoria. Încă un test eșuat. Vina cade pe operatori, pe designeri, pe producători. Panică la Pentagon. Trebuie să încerce altceva, alte frecvențe, alte tipuri de metal, alte transmițătoare. Bineînțeles, continuă Doctor No sincer, avem și noi problemele noastre. Urmărim prea multe lansări de antrenament, fără să afectăm prototipurile noi. Dar în cazurile acestea luăm legătura imediat cu Moscova. Da, am primit de la ei până și un codificator, cu frecvențe și programe proprii. Iar rușii analizează situația. Vin cu sugestii. Noi le încercăm. Este ca și cum ai atrage atenția unui om în mulțime, domnule Bond. La un moment dat, sus în stratosferă racheta ne recunoaște semnalul. Ne recunoaște, îi putem vorbi direct și o facem să se răzgândească.

Doctor No tăcu.

— Nu vi se pare interesantă, domnule Bond, această ramură paralelă a afacerilor mele cu guano? Vă asigur că este foarte profitabilă. Și s-ar putea să nu se oprească aici. Poate comuniștii din China îmi vor oferi mai mult. Cine știe. Deja mi-am pus antenele în mișcare.

Bond ridică privirea. Se uită gânditor la Doctor No. Așadar, avusese dreptate. Chiar *era* ceva mult mai mare în spatele acestei povești. Era un joc serios, un joc care explica totul, un joc ancorat clar în lumea spionajului internațional, un joc cu o miză uriașă. Ca să vezi! Acum toate piesele puzzle-ului se potriveau perfect. Pentru asta merita într-adevăr să sperii câteva păsări și să omori câțiva oameni. Izolare? Bineînțeles că Doctor No trebuia să-i elimine pe amândoi. Putere? Asta era. Doctor No făcea afaceri serioase.

Bond se trezi privind reverențios ochii negri.

— Va trebui să omorâți mult mai mulți oameni pentru a ține situația sub control, domnule Doctor No. Valoarea este uriașă. Aveți o proprietate foarte bună aici – mult mai bună decât aș fi crezut. Mulți oameni vor încerca să ciupească din tort. Sunt curios cine o să fie primul care o să reușească și o să

vă omoare. Oamenii de deasupra, arătă spre tavan, cei care au fost pregătiți la Moscova? Sunt tehnicieni. Mă întreb ce ordine primesc de la Moscova. Nici dumneavoastră nu știți, nu-i așa?

— Continuați să mă subestimați, domnule Bond. Sunteți un om încăpățânat, mai prost decât mă așteptam. Sunt conștient de aceste posibilități. Am avut grijă ca unul din acești oameni să devină supraveghetorul meu secret. Are dubluri ale codurilor și o copie a codificatorului. Locuiește într-o altă parte a muntelui. Ceilalți cred că a murit. Verifică toate programele. Îmi trimite evidența traficului. Până acum în înștiințările de la Moscova nu a existat nici urmă de conspirație. Sunt precaut și voi fi precaut în continuare. După cum spuneam, mă subestimați.

— Nu vă subestimez, domnule Doctor No. Sunteți un om extrem de grijuliu, dar aveți prea multe conturi neîncheiate. În domeniul meu, sunt în aceeași situație. Cunosc sentimentul. Dar câteva sunt chiar foarte urâte. Legătura cu chinezii, de exemplu. Nu mi-ar plăcea să am așa ceva în spate. FBI-ul ar trebui să vă dea cele mai puține bătăi de cap – jaf și identitate falsă, iar pe ruși îi cunoașteți la fel de bine ca mine? Sunteți „cel mai bun prieten” la momentul acesta. Însă rușii nu umblă cu parteneri. Vor vrea să preia ei frâiele – să vă scoată din joc cu un glonț. Apoi mai este dosarul Serviciilor Secrete Britanice, pentru care lucrez. Chiar vreți să îl îngroșați, omorându-mă? Dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu aș face asta. Suntem o adunătură de oameni tenace. Dacă se întâmplă ceva cu mine și cu fata, vă veți da seama cât de mică și neajutorată este, de fapt, insula Crab Key.

— Nu poți juca cu mize mari fără să îți asumi riscuri, domnule Bond. Accept pericolele și, atât cât am putut, m-am pregătit să le înfrunt. Vedeți, domnule Bond, vocea joasă căpătă o nuanță lacomă, sunt pe cale de a realiza lucruri și mai mari. Capitolul Doi, de care am pomenit, promite o asemenea răsplată la care numai un prost ar renunța pentru că îi e frică. V-am spus că putem controla undele după care se ghidează rachetele. Le pot face să-și schimbe traiectoria și să ignore comenzile radio. Ce ați zice, Domnule Bond, dacă aș

merge mai departe? Dacă aș reuși să le orientez spre apele din jurul insulei mele și să recuperez secretele fabricației lor. În prezent, distrugătoarele americane din sudul Atlanticului recuperează aceste rachete când ajung să se parașuteze în mare. Câteodată parașutele nu se deschid. Câteodată nu se activează sistemele de autodistrugere. Nimeni de pe Insula Turks nu ar fi surprins dacă din când în când, un prototip al unei serii noi ar deraia și ar ajunge pe lângă Crab Key. La început, cel puțin, ar fi considerată o eroare mecanică. Mai târziu, e posibil să descopere că racheta se ghida după alte semnale radio în afară de ale lor. S-ar porni un război al undelor. Vor încerca să localizeze originea semnalelor false. Odată ce m-ar descoperi, mi-aș împlini o ultimă dorință. Rachetele lor ar lua-o razna. S-ar îndrepta spre Havana, spre Kingston, înapoi spre Miami. Chiar și fără focos, domnule Bond, cinci tone de metal, deplasându-se cu o mie șase sute de kilometri la oră pot cauza pagube serioase într-un oraș aglomerat. Iar apoi? Apoi s-ar crea o stare de panică, ar urma protestele publice. Se va pune capăt experimentelor. Baza de pe Insula Turks va fi închisă. Și cât ar plăti Rusia pentru toate acestea domnule Bond? Cât, în plus, pentru fiecare prototip recuperat? Să spunem, zece milioane de dolari pentru întreaga operațiune? Douăzeci de milioane? Pentru ei ar fi o victorie fără de preț în cursa tehnologiei militare. Aș putea să cer un cec în alb. Nu-i așa, Domnule Bond? Și nu-i așa că aceste considerente fac ca amenințările dumneavoastră să pară insignifiante?

Bond nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Dintr-odată era înapoi în camera liniștită, de la etaj, în Regent's Park. Putea auzi ploaia bătând ușor la geam, iar vocea lui M, iritată sarcastic, spunând, „ceva, o poveste nenorocită cu niște păsări… o vacanță la soare o să-ți prindă bine… anchetă de rutină". Iar el, Bond, luase o canoe, un pescar și mâncare de drum și plecase acum câte zile, câte săptămâni? – să „arunce o privire". Ei bine, aruncase o privire în Cutia Pandorei. Primise răspunsurile, aflase secretele – iar acum? Acum urma să fie condus politicos spre propriul mormânt, îngropând cu el

secretele și pe sărmana fată care venise după el în această aventură. Bond fu copleșit de amărăciune, pentru o secundă credea că îi va fi greață. Luă în mână paharul de șampanie și îl goli dintr-o înghițitură. Spuse dur:

— În regulă, domnule Doctor No. Să înceapă odată spectacolul. Ce aveți în program – cuțite, gloanțe, otravă, șireang? Dar haideți mai repede, m-am săturat de dumneavoastră.

Buzele lui Doctor No se formară într-o linie mov, subțire. Ochii străluceau ca două pietre de onix, sub fruntea netedă ca o bilă de biliard. Masca de politețe dispăruse. În scaunul înalt stătea Marele Inchizitor. Era timpul pentru *peine forte et dure*[{26}].

La comanda lui Doctor No, bodyguarzii făcură un pas înainte și îi înșfăcară pe cei doi de coate, încolăcindu-le dureros mâinile de brațele scaunelor. Cei doi nu opuseră rezistență. Bond era concentrat pe bricheta prinsă la subsuoară. Mânușa albă strângea brațul ca într-o menghină. Întoarse capul spre fată și zâmbi.

— Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că nu o să apucăm să ne jucăm împreună, până la urmă. Ochii fetei, pe chipul ei palid, erau vineți de spaimă. Buzele îi tremurau.

— O să doară? spuse ea.

— Liniște! plesni vocea lui Doctor No ca un bici. Gata cu prostiile. Bineînțeles că o să doară. Sunt interesat de durere. Sunt de asemenea interesat să aflu cât de mult poate îndura corpul uman. Din când în când fac experimente pe oamenii mei care trebuie pedepsiți. Și pe intruși. Amândoi mi-ați pricinuit multe probleme. La rândul meu, vreau să vă pricinuiesc multă durere. O să țin evidența rezistenței voastre. Totul va fi înregistrat. Morțile voastre vor servi unui scop științific. Niciodată nu risipesc material uman. Experimentele nemților pe oameni vii, din timpul războiului au fost de mare folos științei. A trecut un an de când am omorât pe cineva prin metoda pe care am ales-o pentru tine, femeie. Era o negresă. A rezistat trei ore. A murit de frică. Voiam o fată albă pentru a face o comparație. Nu am fost surprins când mi s-a

spus că ai ajuns pe insulă. De obicei obțin ceea ce vreau.

Doctor No se afundă în scaun. Ochii o fixau acum pe fată, studiindu-i reacțiile. Ea se holba înapoi la ei, aproape hipnotizată, ca un șoarece de câmp în fața unui șarpe cu clopoței.

Bond scrâșni din dinți.

— Ești din Jamaica, așa că știi la ce mă refer, continuă Doctor No. Insula aceasta se numește Crab Key. Iar numele vine de la faptul că este infestată de crabi, crabi de pământ – jamaicanii le spun „crabi negri". Îi știi. Cântăresc cam jumătate de kilogram și sunt cât farfuriile de mari. În perioada aceasta a anului ies cu miile din găurile lor de pe țărm și urcă înspre munte. Aici, în relieful de coral, se adăpostesc din nou în găuri și se înmulțesc. Umblă în batalioane de câteva sute, deodată. Trec peste orice și prin orice. În Jamaica trec și prin casele care le stau în cale. Sunt ca lemingii din Norvegia. Migrează în masă, instinctiv. Doctor No tăcu. Continuă încet. Dar există o diferență. Crabii aceștia devorează tot ceea ce le iese în cale. Iar la momentul acesta, femeie, vin în „fugă". Chiar acum, gonesc pe munte în sus, cu zecile de mii, în valuri imense de roșu, oranj și negru, mișună răzuind suprafața stâncii. Iar în seara aceasta, vor găsi în mijlocul drumului, un trup gol de femeie azvârlit în fața lor – un adevărat festin – cleștii vor simți carnea vie și caldă, iar unul din ei se va năpusti cu ghearele și apoi… apoi…

Fata gemu. Capul îi căzu brusc într-o parte. Leșinase. Bond încercă să sară în picioare. Scuipă printre dinți o tiradă de înjurături. Mâinile uriașe ale bodyguardului îl țintuiau dureros. Nici nu se putea clinti din scaun. După un timp se potoli. Așteptă să își calmeze glasul și spuse pe un tonul cel mai veninos posibil:

— Nenorocitule. O să arzi în focurile iadului.

Doctor No schiță un zâmbet.

— Domnule Bond, nu recunosc existența iadului. Poate vor începe cu gâtul fetei sau cu inima, fiind atrași de ritmul pulsului. În cazul acesta nu ar dura mult. Consolați-vă cu ideea.

Spuse apoi ceva în chineză. Bodyguardul din dreptul fetei se aplecă și o săltă din scaun peste umăr, ca pe un copil. Brațele ei lungi se bălăngăneau în jos, iar părul se revărsa în cascade aurii. Bodyguardul se îndepărtă și ieși din cameră, închizând silențios ușa în urma lui.

Pentru un moment, încăperea rămase complet tăcută. Bond se gândea doar la cuțitul de la brâu și la bricheta pe care o strângea la subraț. La ce i-ar folosi cele două bucăți de metal? Ar putea să ajungă în dreptul lui Doctor No?

Doctor No vorbi încet:

— Spuneați că puterea este o iluzie, domnule Bond. V-ați răzgândit? Puterea mea de a alege această moarte pentru fată cu siguranță nu este o iluzie. Totuși, haideți să continuăm cu sfârșitul dumneavoastră. Și acolo se găsesc câteva elemente inovatoare. Vedeți, domnule Bond, sunt interesat de anatomia curajului – în contextul capacității oamenilor de a rezista. Dar cum putem măsura rezistența umană? Cum am putea face un grafic al voinței de a supraviețui, de a tolera durerea, de a învinge frica? M-am gândit mult la acest aspect și cred că am ajuns la o soluție. Bineînțeles, este doar o metodă improvizată, dar voi învăța din experiență, pe măsură ce voi testa tot mai mulți subiecți. V-am pregătit pentru experiment cât am putut de bine. V-am dat un sedativ în așa fel încât să aveți corpul odihnit și v-am oferit de mâncare pentru a vă recăpăta puterile. Pe viitor, alți – cum să le spunem – pacienți, vor avea parte de același tratament. Se va porni de pe aceeași treaptă, din punctul acesta de vedere. Ce urmează este doar o chestiune ce ține de puterea de rezistență a fiecărui individ. Doctor No tăcu, privindu-l pe Bond în față. Vedeți, domnule Bond, tocmai am terminat de construit o cursă cu obstacole, o cursă împotriva morții. Nu voi mai dezvălui alte detalii, întrucât aspectul surpriză este unul din factorii generatori de frică importanți. Pericolele necunoscute sunt cele mai presante, cele care solicită cel mai mult rezervele de curaj. Îmi place să cred că probele pe care vi le-am pregătit sunt pline de elemente neașteptate. Va fi deosebit de interesant, domnule Bond, ca primul meu competitor să fie un om cu asemenea

calități fizice. Va fi foarte interesant să observ cât de departe veți ajunge pe traseul pe care l-am conceput. Ar trebui să stabiliți un record greu de bătut pentru viitorii alergători. Am mari așteptări de la dumneavoastră. Veți ajunge departe, dar când inevitabilul se va produce și nu veți reuși să treceți de un obstacol, oamenii mei vă vor recupera trupul, iar eu voi examina cu cea mai mare atenție condiția rămășițelor dumneavoastră pământești. Datele vor fi înregistrate. Veți fi primul punct de pe grafic. Este chiar o onoare, nu-i așa, domnule Bond?

Bond nu răspunse. Ce naiba însemna asta? În ce consta testul ăsta? Exista vreo șansă de supraviețuire? Putea găsi o cale de scăpare pentru a ajunge la fată înainte de a fi prea târziu, chiar dacă ar fi însemnat să îi ia viața pentru a o scăpa de chinuri? Încet, Bond își adună curajul, protejându-și mintea de sufocanta frică de necunoscut și concentrându-și întreaga ființă pe dorința de supraviețuire. Nu știa cum, dar mai presus de orice, trebuia să se agațe de armele pe care le avea.

Doctor No se ridică. Păși încet înspre ușă, apoi se întoarse. Ochii negri, goi, amenințători îl fixau pe Bond din prag. Înclină ușor capul. Buzele vinete se încrețiră din nou.

— Sper să faceți o cursă bună pentru mine, domnule Bond. După cum se zice, vă urez *numai* bine.

Doctor No se întoarse, iar kimono-ul cenușiul dispăru silențios în spatele ușii.

Capitolul 17

Țipătul prelung

În lift se afla un bărbat. Ușile erau deschise, așteptând. James Bond, în continuare imobilizat, era condus înăuntru. Acum sala de mese rămăsese goală. Cât va dura până când bodyguarzii se vor întoarce să strângă farfuriile și vor observa ce lipsea? Ușile se închiseră etanș. Liftierul stătea în dreptul butoanelor în așa fel încât Bond nu putea vedea pe ce apăsa. Păreau să urce. Bond încercă să aprecieze distanța. Liftul se opri. Părea să fi trecut mai puțin timp față de prima dată, atunci când coborâseră. Ușile se deschiseră în capătul unui coridor gri, neamenajat, săpat în piatră. Părea lung de aproape douăzeci de metri.

— Joe, așteaptă-mă, zise bodyguardul lui Bond liftierului. Mă întorc imediat.

Bond fu condus până în capătul opus al coridorului, trecând pe lângă uși numerotate alfabetic. Slab, se auzea un zgomot continuu de motor, iar din spatele unei uși, Bond auzi pentru o secundă un hârșâit de unde statice. Păreau să fie într-o sală a mașinilor, în inima muntelui. Ajunseră la ușa din capăt. Cu negru, era inscripționată litera Q. Era întredeschisă, iar bodyguardul îl împinse pe Bond înăuntru. Dincolo de ușă, se afla o celulă gri de aproximativ douăzeci de metri pătrați. Era goală, cu excepția unui scaun de lemn, pe care așteptau, proaspăt spălați și frumos împăturiți, jeanșii negri și cămașa albastră a lui Bond.

Bodyguardul îi dădu drumul. Bond se întoarse și privi atent fața latră, gălbuie, încadrată de părul creț. Ochii umezi, căprui păreau să licărească de curiozitate și plăcere. Bărbatul ținea o mână pe clanță.

— Ei bine, asta e, îi spuse el lui Bond. Ai ajuns la punctul de pornire. Poți să rămâi să putrezești aici, sau să încerci să

găsești drumul. Cursă plăcută!

Bond hotărî că merita se încerce. Se uită înspre liftierul care îi supraveghea din celălalt capăt. Vorbi încet:

— Cum ți-ar plăcea să câștigi zece mii de dolari, garantat, și un bilet până oriunde vrei în lume?

Urmări expresia bodyguardului. Gura se arcui într-un zâmbet larg, în spatele căruia se iviră niște dinți maronii, tociți inegal după ani întregi de ros trestii de zahăr.

— Mersi, domnu'. Dar aș prefera să nu mor.

Bărbatul se trase mai aproape de ușă. Bond șopti disperat:

— Am putea să fugim de aici amândoi.

Buzele groase rânjiră batjocoritor:.

— Scutește-mă! zise el. Ușa se închise cu un zgomot ferm.

Bond ridică din umeri. Aruncă un ochi înspre ușă. Era din metal solid și nu avea clanță pe dinăuntru. Nu se mai osteni încercând să o spargă. Trase scaunul și se așeză pe grămada de haine împăturite, privind în jur. Pereții erau complet goi cu excepția unui grilaj de ventilație mai lat decât umerii săi. În mod clar era calea de ieșire. În afară de aerisire, mai observă un hublou din sticlă groasă, mai îngust decât capul lui Bond, fix deasupra ușii. Reflecta lumina de pe coridor în încăpere. Nu mai era nimic altceva. Nu avea rost să mai piardă timpul. Era probabil în jur de zece treizeci. Afară, Honey era deja întinsă undeva pe un povârniș, așteptând apropierea tumultoasă a crabilor, lovind cu ghearele lor în stâncă. Bond se îngrozi închipuindu-și trupul palid zăcând sub cerul înstelat. Se ridică brusc. Ce dracu' tot aștepta? Era cazul să pornească, indiferent de ce s-ar fi aflat de partea cealaltă a grilajului.

Bond scoase cuțitul și bricheta și lepădă kimono-ul. Luă pe el pantalonii și cămașa, vârând bricheta în buzunarul de la șold. Își trecu degetul peste tăișul lamei. Era foarte ascuțit. Ar fi fost și mai bine dacă nu ar fi avut vârful bont. Îngenunche și începu să frece cuțitul de podeaua din piatră. După un sfert de oră de trudă, fu mulțumit. Nu era chiar un stilet, dar acum putea înjunghia și tăia cu el. Bond luă cuțitul între dinți, poziționă scaunul sub aerisire și se urcă pe el. Grilajul!

Presupunând că îl putea smulge din balamale, ar fi putut folosi sârma din rama groasă pe post de suliță. Ar însemna să aibă trei arme. Bond întinse mâna, gata să apuce grilajul între degete.

O clipă mai târziu era întins pe jos, cu capul julit, acolo unde se izbise de podea, și brațul pulsând dureros, ca o arsură. Zăcea năuc, amintindu-și doar de o scânteie albastră și un bâzâit electric, înainte de a se prăbuși.

Bond se așeză în genunchi și rămase nemișcat. Se aplecă, scuturând din cap ca un animal rănit. Simți mirosul de carne arsă. Ridică brațul drept în fața ochilor. Pernițele degetelor erau arse, roșii. Imaginea îi înteți durerea. Înjură nervos și se ridică încet în picioare. Aruncă un ochi înspre grilajul de sârmă, vrând parcă să vadă dacă, precum un șarpe, se pregătea de un nou atac. Înverșunat, propti din nou scaunul de perete. Luă cuțitul și tăie o fâșie din kimono-ul aruncat pe jos, apoi o înfășură strâns în jurul degetelor. Se urcă iarăși pe scaun și analiză grilajul. Pe acolo trebuia să iasă. Șocul electric ar fi trebuit să îl înmoaie – fusese pregătit ca o mostră a durerii ce îl aștepta mai departe. Mai mult ca sigur, cauzase un scurtcircuit. Mai mult ca sigur, curentul fusese deja oprit. Aruncă rapid o privire, apoi întinse mâna spre sita de sârmă. Își strecură degetele prin ochiurile grilajului și apucă strâns.

Nimic! Nu se întâmplă nimic – era o simplă sârmă. Bond pufni. Se simți eliberat. Trase de grilaj și acesta cedă un pic. Trase din nou și rămase cu el în mână, atârnând de două fire de liță care ieșeau din perete. Bond smulse grilajul și coborî de pe scaun. Da, putea desprinde rama. Începu să destrame sita. Apoi, folosind scaunul pe post de ciocan, îndreptă bucata de sârmă groasă.

Zece minute mai târziu, Bond avea o suliță strâmbă, lungă de peste un metru. Unul din capete, care fusese inițial tăiat cu patentul, era acum ascuțit. Nu ar fi străpuns prin haine, dar putea fi înfipt în față sau în gât. Proptind sulița între ușa metalică și podea, și trăgând cu toată puterea, Bond reuși să îndoaie celălalt capăt într-un fel de cârlig. Măsură sârma pe lângă picior. Era prea lungă. O îndoi la mijloc și o strecură pe

cracul pantalonilor. Atârna din talie până deasupra genunchiului. Se urcă din nou pe scaun și, cu grijă, se agăță de marginea gurii de aerisire. Nu fu surprins de niciun șoc electric. Își săltă corpul în gaură și rămase întins pe burtă, privind înainte.

Burlanul părea cu zece centimetri mai lat ca umerii lui Bond. Era circular, din metal laminat. Bond aprinse bricheta, realizând cât de inspirat fusese să o ia. Da, placajul era din zinc și părea nou. Burlanul continua drept înainte, fără vreun element notabil, în afară de marginile unde fuseseră îmbinate bucățile de țeavă. Bond puse bricheta la loc în buzunar și începu să se târască înainte.

Se descurca ușor. Aerul rece din sistemul de ventilație îi sufla direct în față. Nu se simțea deloc mirosul mării – era filtrat printr-o centrală. Doctor No modificase probabil unul din burlane pentru a se folosi de el în planul său. Ce capcane pregătise pentru a pune la încercare victimele? Erau probabil ingenioase, dureroase – concepute în așa fel încât să reducă rezistența victimei. La așa-zisa linie de sosire, urma *le coup de grâce*{27} – în cazul în care victima reușea să ajungă până acolo. Ar fi ceva care să pună capăt cursei, ceva din care nu mai exista scăpare, căci nu avea să fie niciun premiu în această cursă, în afară de neant – o stare în care Bond s-ar fi bucurat să ajungă. Doar dacă nu cumva Doctor No se pripise. Doar dacă nu cumva subestimase dorința de a supraviețui. Aceasta era singura lui speranță – să încerce să facă față hazardului, să ajungă măcar până la capăt.

În față se întrezări o strălucire slabă. Bond se apropie cu grijă, folosindu-se de simțuri ca de niște antene. Lumina se înteți. Erau, de fapt, reflexii luminoase în metal. Bond înaintă până ce atinse peretele burlanului cu creștetul. Fix deasupra, la capătul unui puț vertical ce părea lung de aproape cincizeci de metri, se vedea o strălucire. Avea senzația că privește prin țeava lungă a unei puști. Bond se răsuci, iar în final reuși să se ridice în picioare. Trebuia să se cațere pe tub în sus fără niciun punct de sprijin! Ar fi reușit? Bond își relaxă umerii. Da, acum atingeau pereții. Pentru moment se putea folosi și

de picioare, deși ar fi alunecat probabil, acolo unde nu erau marginile bucăților îmbinate, de care se putea sprijini câte puțin. Bond ridică din umeri și se descălță în grabă. Nu avea rost să se mai gândească la pantofi.

Centimetru cu centimetru, ca un vierme, începu să urce pe tub în sus – folosindu-se când de umeri, când de picioare, de genunchi, de picioare din nou pentru a-și sălta greutatea, apoi iarăși de umeri pentru a-și fixa poziția și a avansa încă un pic. Repetă mișcările, iarăși și iarăși și iarăși. La fiecare îmbinare a țevilor, se oprea, profitând de priza milimetrică pentru a-și trage sufletul și a se pregăti de următoarea rundă. Gândește-te doar la cei câțiva centimetri care trebuie cuceriți unul câte unul, nu privi în sus. Nu te gândi la lumina care nu pare să fie nicidecum mai puternică sau mai aproape. Nu te gândi că ai putea să aluneci și să-ți rupi gleznele căzând înapoi de unde ai pornit. Nu te gândi la crampe. Nu te gândi la mușchii întinși, la vânătăile de pe umeri și de pe picioare. Câștigă puțin câte puțin, cucerește centimetru cu centimetru tubul argintiu.

Dar picioarele transpirate începeau să alunece. De două ori se întâmplă să cadă în gol vreun metru înainte de a reuși să frâneze dureros cu umerii. La un moment dat, fu nevoit să se oprească cu totul, pentru a aștepta ca jetul de aer să îi usuce transpirația. Rămase pe loc zece minute, holbându-se la reflexia din metalul laminat, cu fața împărțită în două de cuțitul dintre dinți. Totuși, încă nu îndrăznea să privească în sus, să vadă cât mai avea. Ar fi putut să îl distrugă psihic. Cu grijă, Bond își șterse tălpile de pantaloni și reluă urcușul.

Acum, mintea lui Bond era pe jumătate pierdută în visare, pe jumătate prinsă în bătălie. Nici măcar nu observase curentul tot mai puternic și lumina tot mai intensă. Își închipuia o omidă rănită, târându-se în sus pe o țeavă, înspre o gură de scurgere. Ce urma să vadă când va trece în sfârșit prin ea? O fată goală, ștergându-se cu un prosop? Un bărbat bărbierindu-se? Lumina soarelui revărsându-se pe o fereastră deschisă dintr-o baie pustie?

Bond se lovi cu capul de ceva. Scurgerea era astupată de un dop! Șocul dezamăgirii îl făcu să piardă un metru înainte să se

poată redresa cu umerii. Apoi veni realizarea. Ajunsese în capăt! De abia acum observa lumina intensă și vântul puternic. Emoționat, dar cu o grijă frenetică urcă înapoi până ce atinse din nou peretele cu creștetul. Simți vântul în urechea stângă. Întoarse capul prudent. Avea în față încă un burlan orizontal. Deasupra lui, lumina se reflecta printr-un hublou. Tot ce trebuia să facă era să se răsucească prinzându-se de marginea burlanului cel nou și, cumva, să își adune forțele suficient încât să-și tragă corpul înăuntru. Apoi va putea sta întins.

Cu și mai multă finețe, născută din groaza că s-ar putea întâmpla orice, că oricând ar putea face o greșeală care să-i dea un brânci pe tub în jos, prăbușindu-se până în capăt ca un sac de carne și oase, Bond execută manevra, iar cu o ultimă sforțare, respirația aburind suprafața de metal, se propulsă pe tubul orizontal și se întinse cât era de lung, cu fața în jos.

Ceva mai târziu – cât mai târziu? – Bond deschise ochii, se urni ușor. Frigul îl trezise din frântura de inconștiență în care plonjase cu totul. Se întoarse pe spate cu mare greutate, picioarele și umerii pulsând de durere, și rămase așa, adunându-și gândurile și energia. Nu avea nicio idee cât era ceasul, sau unde se afla exact în burta muntelui. Ridică capul și privi la hubloul căscat deasupra tubului vertical prin care urcase. Lumina era galbenă iar sticla părea groasă. Își aminti de hubloul din camera Q. Nu părea să îl poată sparge cu ceva. Probabil că nici acum nu avea rost să încerce.

Brusc, de partea cealaltă a sticlei, observă o mișcare. Văzu o frunte și o pereche de ochi apărând din senin. Din frunte lumina o lanternă. Ochii rămaseră pe loc și îl fixară cu privirea, becul profilându-se asemenea unui nas galben, de sticlă, între ei. Ochii îl priviră monoton, iar la un moment dat dispărură. Bond scrâșni nervos din dinți. Îi urmăreau progresul, urmau să raporteze totul Doctorului No!

Bond urlă mânios:

— Să se ducă toți în p… m…, și se întoarse descumpănit pe burtă. Ridică capul și privi înainte. Tunelul se întindea în față cât putea vedea cu ochii. Ce naiba! N-avea timp de pierdut.

Prinse iarăși cuțitul între dinți și începu să avanseze.

La un moment dat, nu se mai vedea nicio urmă de lumină. Bond se opri în câteva locuri să aprindă bricheta, tunelul se pierdea în față în întuneric. Aerul deveni din ce în ce mai cald, iar cincizeci de metri mai în față, era de-a dreptul fierbinte. În aer se simțea un miros de metal încins. Bond începu să transpire. Nu trecu mult și era ud până la piele. La fiecare câteva minute trebuia să se oprească pentru a se șterge la ochi. Burlanul coti la dreapta. În jurul curbei pereții metalici erau fierbinți. Mirosul încins devenise foarte puternic. Urma o altă cotitură la dreapta. Aruncă o privire rapid, luminând calea cu bricheta înainte de a se avânta după colț. Imediat întoarse capul gâfâind. Îngrozit, analiză noul pericol, blestemând. Lumina brichetei dezvăluise un burlan de zinc albicios, decolorat. Următorul pericol era căldura!

Bond gemu puternic. Cum putea corpul lui învinețit să mai suporte așa ceva? Cum își putea feri pielea de metalul fierbinte? Dar nu avea de ales. Putea să se întoarcă, să rămână unde era sau să meargă înainte. Nu exista altă soluție, o cale de mijloc sau vreo scuză. Exista doar un strop, un singur strop de consolare. Temperatura era potrivită în așa fel încât să nu îl omoare, ci doar să îl chinuie. Nu aceasta era capcana finală mortală ci doar un alt test dintr-un șir al cărui număr nu îl cunoștea.

Bond se gândi la fată, la chinurile prin care trecea. Ei bine, hai să începem. Ia să vedem…

Luă cuțitul în mână și tăie partea din față a cămășii în fâșii. Singura soluție era să își acopere părțile corpului care intrau în contact cu metalul – mâinile și picioarele. Genunchii și coatele vor trebui să se descurce cu un singur strat de bumbac. Cu greu începu să înfășoare – înjurând printre dinți.

Acum era gata. Un, doi, trei…

Bond trecu de colț și începu să avanseze prin căldura și duhoarea insuportabilă.

„Nu te lipi cu abdomenul de burlan! Încordează umerii! Mâini, genunchi, picioare, mâinile, genunchi, picioare. Mai repede, mai repede! Tot mai repede și-ai s-atingi cât mai puțin

metalul”.

Genunchii îl dureau cel mai tare, suportându-i aproape toată greutatea. Bandajele din jurul mâinilor începeau să fumege. Se aprinse o scânteie, apoi încă una, urmate de un fir roșu de scântei. Fumul îi intra lui Bond în ochi. Nu mai putea! Nu mai avea aer. Plămânii aproape îi plesneau. Mâinile bandajate mocneau pe măsură ce înainta. Cârpele arseseră aproape de tot. Imediat avea să simtă pielea lui. Bond se lăsă într-o parte, iar umărul învinețit atinse metalul. Urlă. Continuă să urle la fiecare pas. Acum chiar că era terminat. Acum chiar își vedea sfârșitul. Acum se va prăbuși pe burtă și încet, va arde toată viața din el. Nu! Trebuie să meargă înainte, urlând, până când carnea avea să fi ars până la os. Pielea de pe genunchi părea să se fi dus. Imediat, palmele aveau să facă contact direct cu metalul. Doar transpirația de pe brațe menținea cârpele umede. „Urlă, urlă, urlă! Alină-ți durerea urlând. Cât timp urli încă n-ai murit. Haide! Haide! Nu poate să mai fie mult. Nu aici trebuie să mori. Încă ești viu. Nu te lăsa! N-ai voie să te lași!”

Bond nimeri cu mâna dreaptă ceva ce se lăsă sub greutatea lui. La fel și cu cealaltă mână și cu capul. Se auzi un zăngănit. Un jet de aer rece ca gheața îl izbi în față. Bond simți în spate capacul de azbest al unui deflector. Scăpase. Capacul se închise zgomotos. Mâinile păreau să atingă un perete acum. Pipăia dintr-o parte în alta. Urma o altă cotitură la dreapta. Înaintă orbește. Aerul rece îi sfâșia plămânii. Cu mare grijă, atinse metalul cu mâna. Era rece! Gemând, se prăbuși cu fața în jos și rămase așa.

La un moment dat durerea îl trezi. Bond se întoarse cu mare greutate pe spate. Ca prin ceață observă hubloul de deasupra lui. Ca prin ceață, recunoscu perechea de ochi. Apoi se lăsă din nou purtat de valurile negre.

Încet, în întuneric, pielea i se umplu de bășici, iar umerii și picioarele pline de vânătăi amorțiră. Sudoarea se uscase, la fel și zdrențele de pe el, iar plămânii supraîncălziți se îmbătaseră cu aerul înșelător, atât de rece. Dar inima continua să bată, puternic și regulat, în învelișul chinuit, iar magia

tămăduitoare a oxigenului pompa iarăși viață în artere și vene și îi reîncărca nervii.

Ani mai târziu, Bond se trezi. Se clinti ușor. Deschise ochii, înfruntând direct privirea iscoditoare de dincolo de geam, și fu scuturat de o durere scurtă, ca un șobolan. Așteptă ca șocul să se diminueze. Încercă din nou, și din nou, până ce o birui. Apoi Bond, vrând parcă să se facă nevăzut, se întoarse pe burtă și fu cuprins încă o dată de o durere acută. Din nou, așteptă examinând reacțiile corpului său, testând fărâma de putere care mai rămăsese în baterii. Cât mai putea suporta? Scrâșni chinuit în întuneric, ca un animal. Reacțiile sale la durere nu mai erau de mult umane. Doctor No îl încolțise. Însă în el mocnea în continuare o disperare animalică, iar animalele puternice nu cedau ușor.

Încet, chinuitor, Bond se târî câțiva metri mai departe de geam, apoi scoase bricheta și o aprinse. În față, tubul se pierdea în întuneric. Era gura rotundă a morții care avea să îl înghită. Bond puse bricheta înapoi în buzunar. Respiră adânc și se ridică în genunchi. Durerea nu era mai puternică, doar diferită. Încet, anevoios, porni înainte.

Bumbacul se topise în dreptul coatelor și al genunchilor. Ca prin ceață simți bășicile spărgându-se la fiecare contact cu metalul rece. Pe măsură ce înainta, flexa degetele de la mâini și de la picioare, testând durerea. Încet, realiză care îi erau limitele, își dădu seama ce îl durea mai rău. „Pot rezista, încerca el să se convingă. Dacă m-aș prăbuși c-un avion, aș fi tratat doar pentru contuzii ușoare, arsuri superficiale. M-ar ține în spital puțin timp. Nu am pățit nimic. Am supraviețuit. Doare, dar nu-i nimic. Gândește-te la rămășițele altor pasageri. Fii recunoscător. Scoateți ideea din cap”. Dar, dincolo de aceste gânduri, senzația că avionul nu se prăbușise încă, îl măcina – senzația că încă se afla în picaj, și nu se mai putea baza pe rezistența sa, pe eficiența sa. Cât mai dura? Ce formă avea să ia? Și câtă forță îi rămânea până să ajungă pe câmpul de execuție?

În bezna care se întindea în fața sa, micile puncte roșii ar fi putut fi o halucinație, scântei înșelătoare, semne ale

extenuării. Bond se opri, privind cu atenție. Scutură din cap. Erau încă acolo. Încet, se apropie. Acum se mișcau. Bond se opri din nou. Ascultă. Pe lângă pulsul său domol, se auzea un foșnet delicat. Punctele se înmulțiră. Erau în jur de douăzeci, treizeci, mișcându-se aleatoriu, unele mai repede, altele mai încet în întuneric. Bond scoase bricheta. Ținându-și respirația, o aprinse. Punctele roșii se stinseră brusc. În schimb, la un metru în fața lui, burlanul era blocat de o sită deasă de sârmă, cu ochiuri mici ca pânza de muselină.

Bond se apropie cu bricheta în mână. Niște creaturi mici păreau prinse într-un fel de cușcă. Le putea auzi mișunând, ferindu-se de lumină. La mai puțin de jumătate de metru de sită, Bond stinse bricheta și așteptă până ce ochii i se obișnuiră din nou cu întunericul. Pe măsură ce aștepta ciulind urechile, putea auzi forfota unor mișcări mărunte, tot mai aproape de el, iar treptat, mulțimea de puncte roșii se aprinse din nou, zgâindu-se prin sită.

Ce erau? Inima lui Bond bătea accelerat. Șerpi? Scorpioni? Miriapozi?

Cu mare grijă se apropie de picățelele din beznă, apoi aprinse brusc bricheta în fața lui. Apucă să distingă o pereche de gheare mici agățate de sită, într-o adunătură de picioare păroase, și trunchiuri bombate la fel de păroase, acoperite cu mulți ochi. Creaturile se desprinseră în goană de sită și se îngrămădiră în capătul celălalt al cuștii.

Bond privi din nou prin sită, luminând de la distanțe diferite. Apoi micșoră flacăra, pentru a nu consuma gazul, și expiră în sfârșit printre dinți, suspinând ușor.

Erau păianjeni, tarantule uriașe, lungi de aproape zece centimetri. În cușcă numărase douăzeci. Cumva trebuia să treacă de ele.

Bond rămase pe loc pentru a-și trage sufletul câteva minute. Ochii roșii se adunară din nou.

Cât de otrăvitoare erau chestiile astea? Cât era adevărat din ceea ce se spune despre ele? Cu siguranță, erau în stare să omoare un animal, dar oare acești păianjeni uriași cu blana lor pufoasă, ca de cățeluși, puteau într-adevăr mușca mortal

un om? Bond fu scuturat de un fior. Își aminti de miriapod. Din ce vedea, tarantulele păreau mult mai moi la atingere. Fine ca niște labe de ursuleț de pluș – până ce-și înfigeau colții, golind în tine toată otrava lor.

Dar totuși, acesta să fi fost câmpul de execuție pregătit de Doctor No? O mușcătură, două poate, și avea să cadă pradă unui dureros delir. Oroarea de a trece prin plasă pe întuneric – pesemne Doctor No nu avusese în plan bricheta lui Bond – și de a se năpusti în pădurea de luminițe, strivind la întâmplare corpurile firave, dar în același timp, simțind cum fălcile se înfig în piele. Și alți păianjeni, prinși în haine, mușcând în continuare. Iar apoi, lenta agonie a veninului. Doctor No gândise toate acestea, vrând să îl vadă înaintând în chinuri. Înaintând spre ce? Spre ultimul obstacol?

Dar Bond avea bricheta și cuțitul și sulița din sârmă. Tot ce îi mai trebuia era curajul, și o precizie de oțel.

Bond deschise încet capacul brichetei, trase cu grijă de fitil pentru a mări intensitatea flamei. O aprinse și, văzând păianjenii speriați, străpunse sita cu cuțitul. Făcu o gaură în margine și continuă să taie în jurul ei. Apoi apucă un colț de sită și o smulse din ramă. Se rupse ca o bucată de stambă întărită și se desprinse cu totul. Luă cuțitul din nou între dinți și se strecură prin deschizătură. Păianjenii se fereau de flacăra brichetei, îngrămădindu-se unul peste altul. Bond scoase sulița improvizată și împunse direct în mijlocul lor, cu capătul bont. Repetă mișcarea din nou și din nou, storcindu-i fără milă. Văzând câțiva păianjeni care încercau să scape apropiindu-se de el, le flutură lumina prin față, iar apoi îi strivi unul câte unul. Acum păianjenii rămași se atacau între ei, iar Bond nu trebuia decât să izbească în continuare în terciul scârbos de puf și măruntaie.

Continuară să zvâcnească încet, până ce nu se mai observă nicio mișcare. Muriseră toți? Era doar o impresie? Flacăra brichetei începea să pâlpâie tot mai slab. Trebuia să riște. Bond împinse într-o parte cu mâna masa grețoasă, inertă. Apoi luă cuțitul dintre dinți și străpunse plasa de sârmă din celălalt capăt, acoperind băltoaca vâscoasă de sânge cu bucățile

desprinse. Flacăra roșie a brichetei pâlpâi și aproape se stinse. Bond își adună curajul și se propulsă prin sita găurită, trecând peste rămășițele cleioase.

Nu-și putea da seama pe ce călcase, dacă erau bucățile de metal sau dacă își afundase genunchiul în grămada de păianjeni. Tot ce știa era că trecuse. Continuă să avanseze câțiva metri și la un moment dat se opri, răsuflând ușurat.

Deasupra, se ivi o rază palidă de lumină. Bond se uită într-o parte, apoi în sus, știind ce urma să vadă. Ochii galbeni, oblici, din spatele geamului gros îl priveau curios. Încet, capul se clătină dintr-o parte în alta, închizând ochii, compătimindu-l batjocoritor. În cadru apăru un pumn încleștat, cu degetul mare orientat în jos, ca semn de rămas bun. Apoi dispăru, iar lumina se stinse. Bond se întoarse cu fața în jos și își lipi fruntea de metalul rece. Gestul prevestea apropierea ultimei ture, supraveghetorii încheiaseră observațiile și aveau să se întoarcă doar pentru a-i recupera cadavrul. Bond se simți un pic dezamăgit, văzând că nu le storsese nici măcar un gest de admirație, cât de mic, pentru performanțele lui de până aici. Se pare că-l urau. Tot ce voiau era ca el să moară în chinurile cele mai groaznice.

Scrâșni ușor din dinți. Se gândi la fată, iar gândul îi dădea putere. Încă nu era mort. N-o să moară ce naiba! Ar trebui mai întâi să-i smulgă inima din piept.

Mușchii i se încordară. Era vremea să pornească mai departe. Cu mare grijă își puse armele la loc și începu să se târască cu chiu cu vai prin întuneric.

Burlanul părea să se încline câte puțin în jos. Avansa mult mai ușor. Panta deveni tot mai abruptă, Bond aproape că aluneca pe ea ca pe un tobogan. Se simți atât de ușurat nefiind nevoit să își forțeze mușchii. În față se întrezărea o sclipire gri de lumină, întunericul părea mai puțin dens, iar asta era cu siguranță o schimbare. Calitatea aerului părea diferită. Simțea un miros nou, proaspăt. Ce era? Să fi fost marea?

Dintr-odată Bond realiză că era în cădere liberă. Încercă să frâneze cu umerii și picioarele. Frecarea era îngrozitor de dureroasă iar el nu părea să încetinească aproape deloc.

Atingerea metalului îi jupuia pielea. Nu se putea controla, era propulsat prin țeava unei puști. Undeva jos, la mare distanță, se vedea un cerc gri de lumină. Aer liber? Marea? Lumina tot mai puternică îl chinuia. Se forța din greu să respire. „Nu muri, prostule! Nu muri!”

Cu capul înainte, Bond țâșni din burlan și încet, încet de tot, se prăbuși în marea plumburie care îl aștepta treizeci de metri mai jos.

Capitolul 18

Câmpul de execuție

Trupul lui Bond spulberă ca o bombă suprafața netedă a mării în zori de zi.

Căzând de-a lungul tubului argintiu, tot și tot mai aproape de gura luminoasă din capăt, înșfăcase din instinct cuțitul dintre dinți. Pusese mâinile înainte, pregătindu-se de plonjeu, cu toți mușchii încordați și bărbia în piept. Văzând marea repezindu-se spre el, în ultima clipă reușise să ia o gură de aer. Bond penetrase apa ca o săgeată, pumnii strânși pătrunzând înainte, făcând loc pentru cap și umeri. Cu toate că își pierduse cunoștința încă din primele secunde sub apă, impactul, la o viteză de peste șaizeci de kilometri la oră nu îl făcuse bucăți.

Se ridică încet la suprafață și rămase plutind cu fața în jos, legănat ușor de valuri. Plămânii îmbibați de apă trimiteau semnale disperate creierului. Mâinile și picioarele se smuceau discordant. Capul se răsuci instinctiv, apa se scurgea în șiroaie din gură. Fața se scufundă înapoi. Din nou, picioarele se smuciră, încercând din reflex să calce apa. De data aceasta, tușind zgomotos, capul rămase la suprafață. Mâinile și picioarele se puseră în mișcare cu greu, zbătându-se câinește, iar printr-o ceață roșie, întunecată, ochii injectați întrezăriră un punct de sprijin. Creierul amorțit primi comanda să se îndrepte într-acolo.

Câmpul de execuție era, de fapt, un golf strâmt, împrejmuit de stânci înalte. Punctul de sprijin spre care Bond înota chinuit, incomodat de sulița improvizată, prinsă de picior, era de fapt un gard solid de sârmă, înălțându-se doi metri deasupra apei, suspendat de un cablu gros. Era fixat de pereții stâncii, izolând ieșirea spre mare și dispărea, înghițit de alge, în adâncuri.

Bond ajunse în dreptul gardului și se agăță cu ambele brațe de el. Rămase așa cincisprezece minute, fiind scuturat din când în când de stări de vomă, până ce se simți suficient de puternic încât să întoarcă capul și să vadă unde era. Confuz, observă stâncile înalte de deasupra lui, trecătoarea îngustă în formă de V, prin care se strecura apa mării. Locul era scăldat într-o umbră densă, gri, masa muntoasă izolând lumina răsăritului, însă dinspre mare, răzbea strălucirea sidefie a primelor raze ale zilei. Era un loc întunecos, posomorât, ferit.

Cu mare lentoare, mintea lui Bond procesă prezența gardului de sârmă La ce servea? Izola golful de mare? Bloca o ieșire, sau bloca o intrare? Bond privi vag în adâncime. Ochiurile de sârmă dispăreau în apa neagră de sub picioarele sale. Observă câțiva pești mici înotând în jurul lui. Ce făceau, păreau să muște din ceva, vânzolindu-se dintr-o parte în alta, smulgând niște fire subțiri, negre. Ce fel de fire? Fire de bumbac? Bond își limpezi mintea. Erau, de fapt, firicele de sânge.

Bond se îngrozi. Da, în apă, umerii, genunchii, picioarele sângerau abundent. Iar acum, pentru prima oară simțea contactul usturător al rănilor și arsurilor cu sarea de mare. Durerea îl revigoră, mintea era din nou ageră. Acum avea de-a face cu peștișori, dar dacă apărea o baracudă sau un rechin? Pentru asta era pus gardul, pentru a ține peștii carnivori într-un țarc. Naiba să-l ia! Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se cațere pe gard și să sară în partea cealaltă. Cumva trebuia să evadeze din acest acvariu întunecat.

Slăbit, Bond urcă pas cu pas până sus, apoi coborî, rămânând agățat de cablu, la o distanță confortabilă de apă. Stătea acolo, ca o cămașă întinsă la uscat, și privea în jos la peștii care încă se înfruptau din picurii de sânge care i se scurgeau de pe picioare.

Părea să mai fi rămas doar o umbră a lui Bond și a rezistenței sale. După ultima cădere, forța impactului și clipele în care plutise pe sub apă, cu un picior în groapă, se simțea stors ca un burete. Era pe punctul de a ceda. Cu un suspin scurt, se va lăsa purtat de brațele gingașe ale apei. Cât de

minunat ar fi să nu se mai opună, să se odihnească – să simtă cum marea îl primește în patul ei și stinge apoi lumina.

Peștii se făcură brusc nevăzuți, iar dispariția lor îl trezi pe Bond din reveria morții. Pe sub apă se apropia ceva. Putea observa un contur lucios la distanță. Ceva ce venea înspre gard, de-a lungul coastei.

Întreg corpul i se încordă. Încet, dinții i se încleștară, ochii i se limpeziră. Pericolul, ca un electroșoc, pompa viața înapoi în vene, risipind letargia, dezghețând instinctul de supraviețuire.

Bond descleștă degetele care, în tot acest timp, nu dăduseră drumul cuțitului. Le dezmorți, apoi strânse cu forțe proaspete mânerul. Simți cârligul de sârmă pe sub pantalon. Scutură din cap hotărât și-și concentră privirea. Ce urma?

Sub el, apa era învolburată. Ceva forfotea în adâncuri, ceva uriaș. Prin pătura întunecoasă se contură lungimea unei siluete gri. Ceva străpunse suprafața, șerpuindu-se în aer ca un bici gros cât un braț. Capătul rotunjit, ca o ghiulea, era brăzdat de muguri mari, proeminenți. Se zvârcoli în locul în care înainte Bond văzuse peștii, apoi dispăru. Nu se mai vedea decât o umbră uriașă gri. Ce făcea? Cumva…? Cumva absorbea sângele?

Drept răspuns, Bond întrezări ridicându-se din adâncuri o pereche de ochi imenși, cât niște mingi pe fotbal. Se opriră, la aproximativ șase metri sub el, holbându-se la el prin apa lină.

Bond simți cum i se face pielea de găină. Încet, precaut, murmură cu ciudă o înjurătură. Așadar, aceasta era surpriza finală a lui Doctor No, acesta era capătul cursei!

Ca prin transă, Bond privi în ochii mari și tulburi din adâncuri. Aceasta era, se pare, caracatița uriașă. Legendarul kraken{28} care scufunda corăbii, monstrul lung de cincisprezece metri care putea doborî balene ce cântăreau cu o tonă mai mult. Ce altceva știa despre aceste creaturi? Au două tentacule lungi cu care înșfacă și alte zece prin care imobilizează. Au un cioc încovoiat, uriaș, iar ochii lor sunt singurii ochi de animal acvatic care funcționează după principiul camerei obscure, ca ai oamenilor. Sunt animale

inteligente, se pot propulsa prin apă cu spatele, cu o viteză de cincisprezece metri pe secundă. Străpunse de harpoane explozibile, învelișul lor gelatinos nu este afectat. Iar… Șirul gândurilor fu întrerupt. Perechea de ochi bulbucați, cu pupilele negre, rotunde ca niște ținte, se apropia vertiginos de Bond. Suprafața apei tremura. În jurul capului, nenumăratele tentacule se răsfirau ca niște petale. Se unduiau ca niște șerpi prin fața ochilor. Bond putea vedea forma ventuzelor de pe interior. Capul se umfla cu apă, doar pentru a se goli mereu din nou, iar conturul gelatinos al corpului se pierdea în adâncuri. Cristoase, era cât o locomotivă de mare!

Încet, discret, Bond se ancoră încolăcindu-și picioarele și mâinile printre ochiurile largi de sârmă în așa fel încât tentaculele să nu îl poată smulge decât bucată cu bucată sau cu tot cu gard. Privi din colțul ochiului la dreapta și la stânga, în ambele părți, distanța până la țărm părea a fi de aproape douăzeci de metri. Și să se fi putut mobiliza, orice mișcare i-ar fi fost fatală. Tot ce îi rămânea era să stea acolo împietrit, rugându-se ca monstrul să îl treacă cu vederea. În caz contrar… Cu grijă, Bond strânse cuțitașul mai tare între degete.

Ochii îl priveau, rece, calculat. Ca o trompă curioasă de elefant, o tentaculă lungă se înălță grațios din apă și căută să îl apuce de picior. Îi cuprinse glezna. Bond simți sărutul ferm al ventuzelor. Nu se mișcă. Nu îndrăznea să își desprindă mâinile de gard. Ușor, ventuzele începură să sugă, testându-i rezistența. Și pentru că nu era suficient, tentacula continuă să i se înfășoare de picior. Ajunse în dreptul genunchiului plin de sânge și bășici și se opri cu interes. Bond scrâșni de durere. Putea vizualiza mesajele transmise de tentaculă spre creier. Da, e ceva de mâncare! Iar creierul trimițând înapoi un impuls: Înșfacă! Adu-mi-l încoa'!

Ventuzele urcară tot mai sus, pe coapsă. Vârful ascuțit al tentaculei se rășchiră, cuprinzând coapsa lui Bond pe de-a latul, apoi se îngustă, articulându-se. Aceasta era ținta lui Bond. Trebuia doar să suporte durerea și groaza, așteptând ca articulația să urce mai aproape.

O briză fină, matinală, străbătu micul golf, răscolind mici valuri ce se spărgeau domol de stâncile abrupte. Un stol de cormorani se înălță spre cer din dreptul minei, planând deasupra golfului, croncănind încet, în drumul lor spre mare. Bond auzi într-un final zgomotul care îi izgonise – sirena unui vapor șuieră de trei ori, în semn că era gata de încărcare. Venea din stânga. Debarcaderul era chiar după colț. Nava-cisternă sosise din Anvers. Anvers! O parte a unei alte lumi – o lume aflată la milioane de kilometri depărtare, unde Bond nu mai putea ajunge, cu siguranță niciodată. Chiar după colț, marinarii luau micul dejun pe vapor, ascultând radioul. Uleiul sfârâia în tigaie… ouă-ochiuri, slănină, aroma cafelei…

Ventuzele îi cuprindeau șoldul. Tentacula se cățăra încet, tot mai aproape, împrăștiind un miros putred de apă de mare. Cât de rezistent era oare învelișul gelatinos cu picățele gri-maronii? Să încerce să înfigă cuțitul? Nu, mai bine reteza capătul dintr-o mișcare, ca și cum ar fi tăiat o frânghie.

Acum era momentul! Bond aruncă o ultimă privire în ochii imenși. Erau atât de calmi, nepăsători și chiar în clipa aceea, o a doua tentaculă țâșni deasupra apei, repezindu-se direct spre fața lui. Bond se feri, și o văzu încolăcindu-se pe gard, sub ochii lui. Imediat avea să îl apuce de braț sau de umăr, iar totul se va sfârși. Acum ori niciodată!

Cealaltă tentaculă era în dreptul coastelor. Aproape la întâmplare, mâna lui Bond reteză aerul. Simți lama crestând o suprafață cărnoasă, brațul rănit țâșni la loc în apă, iar el fu cât pe ce să scape cuțitul. Pentru o clipă, apa de sub el se tulbură. Tentacula de pe gard se desprinse și îl pocni peste abdomen. Vârful ascuțit se agăță ca o lipitoare, amplificând la maxim presiunea tuturor ventuzelor. Bond urlă de durere. Reteza disperat cu cuțitul prin aer. Stomacul aproape că-i plesnise! Gardul se zguduia, iar dedesubt, spuma apei învolburate clocotea. Nu mai putea rezista. Reteză din nou, însă de data aceasta nimeri! Tentaculul se dezlipi, șerpuindu-se înapoi în apă. Pe piele rămăseseră douăzeci de cercuri roșii însângerate.

Nu era vreme să-și facă griji în privința asta. Capul caracatiței se ivise la suprafață, împroșcând apă și spumă în

toate părțile. Ochii furioși, plini de venin erau fixați pe Bond, iar mulțimea de tentacule înfometate îi ajungea până la glezne, sfâșiind materialul pantalonilor și plesnind apa din jur. Bond era tras în jos, centimetru cu centimetru. Gardul de sârmă îi rodea pielea de la axilă. Simțea cum i se lungește coloana. În ritmul acesta avea să fie rupt în două. Ochii și ciocul mare triunghiular se ridicaseră deasupra apei, iar ciocul căuta să-l prindă de picior. Mai avea o singură șansă, numai una!

Bond luă cuțitul între dinți și apucă sulița de sârmă. O prinse cu ambele mâini și o îndreptă la loc, cât putu de bine. Trebuia să rămână agățat doar într-o mână pentru a reuși să se aplece la distanța potrivită. Dacă rata, era pierdut, făcut bucăți.

O secundă în plus și avea să moară de durere! Acum! Acum era momentul!

Bond se lăsă tras mai jos și se aplecă cu toată forța.

Cu coada ochiului văzu sulița străpungând ochiul negru, iar apoi marea explodă în jurul lui și i se întunecă privirea. Se dezechilibră și rămase agățat doar în genunchi, atârnând cu capul în jos, la câțiva centimetri de apă.

Ce se întâmplase? Orbise? Nu vedea nimic. Ochii îl usturau, iar în gură simțea un gust grețos de pește. Dar sârma tăioasă se adâncea tot mai mult în pielea moale, tendoanele din spatele genunchilor îl dureau. Așadar, nu murise! Confuz, Bond aruncă sulița și pipăi în jur încercând să se agațe cumva de gard. De îndată ce avu o priză bună, se trase încet mai sus cu cealaltă mână, reușind să se redreseze. Ca prin ceață, se întrezăriră câteva raze de lumină. Bond se șterse la ochi. Acum putea să vadă. Se uită la mâna sa. Era neagră și lipicioasă. Tot corpul îi era acoperit de o substanță vâscoasă, iar în apă, rămăsese o pată mare întunecată. În mod evident, caracatița rănită își golise sacul de cerneală.

Dar unde era caracatița? Avea să se întoarcă? Bond se uită în jos. Nu se vedea nimic, doar pata tot mai mare și mai mare. Nimic nu se mișca. Nici măcar un val. Ce tot aștepți?! Fugi de aici! Repede, repede! Bond privi disperat în ambele părți. La

stânga era nava, dar tot acolo era și Doctor No. Dar la dreapta nu era nimic. Pentru a monta gardul, oamenii începuseră probabil din stânga, pornind de la debarcader. Trebuia să fie un fel de cărare. Frenetic, Bond se agăță cu mâinile de cablul de deasupra, și clătinându-se pe gard, începu să se îndrepte în direcția țărmului stâncos.

Sperietoarea de ciori neagră, însângerată, împuțită, mișca automat din mâini și din picioare. Rațiunea și simțirea păreau să fi părăsit corpul de mult. Mergeau undeva în paralel, sau plutind deasupra, menținând contactul doar cât să tragă sforile care animau marioneta. Bond era ca un vierme tăiat în două. Două jumătăți ce continuau să se zbată, chiar dacă viața se scursese din ele și tot ce mai rămăsese era falsa viață a impulsurilor nervoase. În cazul lui Bond însă cele două jumătăți nu muriseră încă. Viața era încă acolo, suspendată din funcție. Avea nevoie doar de un dram de speranță, un strop de convingere că încă merita să mai încerce să trăiască.

Bond ajunse la stânca de pe țărm. Încet, coborî până la treapta de jos a gardului. Privi confuz suprafața lină, lucioasă a apei. Să riște? Nu avea de ales! Lichidul vâscos întărit, urmele de sânge închegat, mirosul rânced de pește. Nu mai putea continua până nu se spăla. Posomorât, descumpănit, își atârnă zdrențele de gard. Întreg corpul era acoperit de răni și urme roșii. Din instinct, își măsură pulsul – slab, dar regulat. Ritmul viu, constant, îl înviora. Ce naiba își făcea atâtea griji? Era în viață. Rănile și vânătăile nu însemnau nimic – absolut nimic. Arătau urât, dar el era sănătos. Învelișul era distrus, dar mecanismul nu încetase să ticăie. Răni și arsuri superficiale, amintiri dureroase, oboseală crâncenă – un medic de gardă ar râde de el. Hai, ridică-te! Mișcă-te! Spălă-te! Trezește-te! Bucură-te de ce ți-a mai rămas! Gândește-te la fată! Gândește-te la cel pe care trebuie să-l găsești cumva și să-l omori. Agață-te de viață așa cum te-ai agățat de gard. Nu-ți mai plânge de milă. Dă dracu' tot ce s-a întâmplat până acum. Treci în apă și spală-te!

Zece minute mai târziu, cu părul lins și dat pe spate și zdrențele ude, lipite dureros de pielea curată, Bond se cățără

până în vârful promontoriului.

Da, ghicise bine. O cărare îngustă, bătătorită de pașii muncitorilor, înconjura stânca.

Din apropiere se auzea o forfotă de voci și ecouri. Cineva manevra o macara. Îi putea auzi torsul motorului, mai tare și mai încet, pe lângă huruitul metalic al navei și sunetul unei pompe de santină tulburând apa mării.

Bond privi cerul azuriu. Câțiva nori, scăldați în nuanțe roz și aurii, se risipeau la orizont. Sus de tot, cormoranii zburau în cercuri, deasupra guanerei. În curând aveau să coboare după hrană. Poate chiar acum erau cu ochii pe grupurile mici ce survolau deja în larg, pândind bancurile de pești. Trebuia să fie în jur de ora șase, în zorii unei zile frumoase.

Cu mare grijă, Bond porni în jos pe cărare, lăsând în urma lui picuri de sânge. De partea cealaltă a stâncii, poteca continua printr-un labirint de bolovani uriași, desprinși de undeva de sus. Zgomotele erau din ce în ce mai puternice. Bond avansă încet, pășind cu atenție printre pietrele șubrede. Tresări auzind o voce foarte aproape:

— Gata?

De la distanță, veni și răspunsul:

— Gata.

Motorul macaralei acceleră. Câțiva metri în plus. Încă un bolovan. Și încă unul. Acum!

Bond se lipi cu spatele de pietroi și, extrem de discret, trase cu ochiul după colț.

Capitolul 19

Revărsarea morții

Bond fotografie scena dintr-o privire și se trase înapoi. Se sprijini de bolovan, trăgându-și sufletul. Luă cuțitul în mână și examină atent lama. Mulțumit, îl strecură în talia pantalonilor, la spate. Era un loc ferit și cel mai la îndemână. Își aminti de brichetă și o scoase din buzunar. Putea lovi pe cineva cu ea, dar altfel, nu se mai aprindea. Temându-se să nu se dea de gol frecându-și buzunarul de piatră, decise că era mai bine să o pună lângă el pe jos.

Apoi se așeză și reanaliză meticulos scena pe care o memorase.

După colț, la mai puțin de zece metri depărtare, era macaraua. Cabina era descoperită, înăuntru se afla un om la panoul de control. Era șeful chinezilor negri, șoferul tancului de mlaștină. În fața lui se întindea debarcaderul cu deschidere spre mare la capătul unui canal scurt. O navă-cisternă veche, ce cântărea probabil zece tone greutate proprie, era ancorată lângă ieșire. Se înălța considerabil deasupra apei, puntea putând fi la aproape patru metri mai sus de nivelul mării în debarcader. Cisterna se numea *Blanche*, iar la pupă avea inscripția *Anv* de la Anvers. Puntea părea să fie pustie, cu excepția unei siluete rezemate de cârmă, în cabină. Restul echipajului era probabil la adăpost, dedesubt, feriți de praful de guano. Chiar prin dreapta macaralei, trecea o bandă rulantă suspendată, montată pe stâlpi înalți de susținere. Pornea dintr-o gheretă de tablă săpată în peretele stâncii, și se sfârșea în gura unui burduf uriaș de pânză, cu diametrul de aproximativ doi metri. Scopul macaralei era să țină burduful ridicat exact deasupra calei și să îl miște ocazional, distribuind în mod egal încărcătura. Prin burduf era turnat un jet solid de praf de guano, de culoarea oului bătut, scurgându-se în cală

cu un debit de câteva tone pe minut.

Mai jos, pe dig, în stânga, adăpostit de norul gros de praf, trona silueta înaltă, vigilentă a lui Doctor No.

Asta era tot. Briza dimineții răscolea lin suprafața bazinului de ancoraj aflat pe jumătate în umbra stâncilor înalte. Banda rulantă duduia molcom, motorul macaralei pufăia ritmic. Nu se auzea niciun alt sunet, nimic altceva nu se clintea. Singurii oameni erau garda de la cârmă, operatorul macaralei și Doctor No, urmărind atent procesul. De partea cealaltă a muntelui, oamenii munceau, încărcând guano pe banda rulantă ce străbătea inima stâncii. Pe partea aceasta însă, nimeni nu avea voie și nu era nevoie de nimeni. În afară de poziționarea burdufului, chiar nu era nimic altceva de făcut.

Bond rămase pe gânduri, măsurând distanțele, ghicind unghiurile, memorând exact pedalele și manetele pe care operatorul le apăsa în cabina macaralei. Încet, pe fața trasă, arsă de soare, se așternu un zâmbet. Da! Știa ce avea de făcut! Și avea șanse! Dar încet, cu grijă, ușor! Gustul premiului cel mare putea fi copleșitor de dulce.

Bond își examină palmele și tălpile. Avea nevoie de ele. Avea neapărată nevoie. Duse o mână la spate și prinse cuțitul de mâner. Îl repoziționă un centimetru. Se ridică și, respirând adânc de câteva ori, trecu degetele prin părul transpirat, încleiat de apa de mare, iar apoi își frecă fața frenetic și șterse mâinile de pantaloni. În final își dezmorți iarăși degetele. Era gata.

Se lipi de piatră și trase cu ochiul din nou. Nimic nu se schimbase. Ghicise bine distanțele. Șoferul macaralei privea concentrat încărcătura. Gâtul dezgolit, încadrat de gulerul cămășii kaki, era o pradă tentantă, ușoară. La douăzeci de metri, Doctor No, stând cu spatele la Bond, avea ochi doar pentru cascada alb-gălbuie de praf.

Bond urmări cu privirea cei câțiva zeci de metri de potecă ce ocoleau macaraua. Alese fiecare loc unde avea să pună piciorul. Ieși în fugă de după bolovan.

Alergă spre un loc ferit din dreapta macaralei, de unde nu putea fi văzut nici din cabină, nici de pe dig. Ajunse acolo și

se ghemui, ascultând atent. Motorul huruia în continuare, banda rulantă aluneca la nesfârșit din burta muntelui, trecând peste capul lui Bond.

Ascultă preț de încă o secundă apoi înșfacă cuțitul de la spate, urcă scările și se furișă în cabină, agil ca o panteră.

Nici nu avea de ce să se grăbească. Rămase în picioare, în spatele șoferului, adulmecându-l. Avu timp să ridice cuțitul până la tavan, timp suficient să își adune toate puterile, înainte de a înfige lama în pielea maronie, fină.

Bărbatul zvâcni violent din mâini și din picioare. Cu greu, fața se întoarse înspre Bond. Părea să-l recunoască pentru o clipă, înainte de a da ochii bulbucați peste cap. Apoi gura deschisă scoase un sunet chinuit, iar trupul greoi se prăbuși pe podea, într-o parte.

Bond nu zăbovi niciun moment și trecu la comandă în scaun. Macaraua scăpase de sub control, motorul mergea în gol, cablul gros de sârmă aproape că smulsese scripetele, vârful brațului se îndoise ca un gât de girafă, burduful din capătul benzii rulante se deplasase vărsând încărcătura în apă. Doctor No se uita în sus. Avea gura deschisă. Părea să strige ceva.

Cu sânge rece, Bond potoli mașinăria, apăsând încet manetele și pedalele în pozițiile corecte. Motorul acceleră, intră în viteză și porni din nou. Cablul încetini și fu rulat în revers, ridicând burduful și ajustându-l deasupra calei. Brațul se îndreptă la loc. Totul era ca înainte. Acum!

Bond apucă volanul metalic pe care șoferul îl manevra atunci când se uitase prima oară. În ce direcție? Bond încercă la stânga. Vârful macaralei se întoarse ușor în dreapta. Fie și așa. Bond învârti de volan la dreapta. Da, în sfârșit, îi răspundea la comenzi, rotindu-se în aer, trăgând după el gura benzii rulante.

Bond aruncă o privire înspre dig. Doctor No nu mai era acolo. Era în dreptul unui stâlp pe care Bond nu-l observase. În mână ținea un telefon. Lua legătura cu cei de pe cealaltă parte a muntelui. Îl putea vedea făcând semne disperate cu receptorul în mână încercând să atragă atenția.

Bond răsuci volanul. Nu se putea mișca, naibii, mai repede? În câteva secunde, Doctor No va face legătura și va fi prea târziu. Încet, vârful macaralei străbătea aerul. Burduful scuipa coloana de praf pe lângă navă. Acum, cascada gălbuie se revărsa lent de-a lungul digului. Încă cinci metri, patru, trei, doi! Să nu te-ntorci, nemernicule! Ah, acum te-am prins! Blochează volanul! Ia de aici, domnule Doctor No!

Simțind coloana de praf urât mirositor atât de aproape, Doctor No se întoarse. Bond apucă să vadă brațele larg deschise, părând să îmbrățișeze puhoiul infinit. Ridicase un picior gata să fugă, însă tot ce răzbi fu un țipăt ascuțit, pentru o clipă mai puternic decât zgomotul motorului. Preț de încă două-trei secunde, un fel de om de zăpadă continuă să dea agitat din mâini. Apoi tot ce rămase fu o grămadă galbenă de găinaț, din ce în ce mai înaltă.

— Cristoase! vocea lui Bond răsună cu ecou metalic în cabină. Își închipui plămânii invadați de praful mizerabil, trupul ghemuindu-se, strivit sub greutate și ultimele zvâcniri impotente ale membrelor – ultima străfulgerare a minții – furie, oroare, înfrângere? – iar apoi, liniștea mormântului atât de împuțit.

Movila galbenă ajunsese la șase metri înălțime. Încărcătura se revărsa pe marginea digului în apă. Bond se uită înspre navă. Auzi sirena șuierând de trei ori. Stâncile propagară ecoul de jur împrejur. Apoi urmă încă un șuier prelung, care nu se mai opri. Supraveghetorul pe punte, ținându-se de sfoara de siguranță, scosese capul pe geam și privea în jos. Bond luă mâinile de pe panoul de control și lăsă manetele în voia lor. Terminase treaba aici.

Se ridică din scaun și se-aplecă asupra cadavrului. Scoase din teacă revolverul și se uită atent la el. Zâmbi înverșunat – era un Smith & Wesson .38, modelul obișnuit. Îl îndesă în talia pantalonilor săi. Ce bine era să simtă pe piele atingerea metalului rece și dur! Sări apoi din cabină.

Bond observă în spatele macaralei o scară de metal, fixată pe peretele stâncii. Ducea înspre ghereta suspendată, din care ieșea banda rulantă. Se cățără gâfâind. Ușa se deschise ușor,

răscolind un val de praf de guano în jur, iar Bond se strecură înăuntru.

Înăuntru, țăcănitul benzii rulante lovindu-se de roți era asurzitor. Tunelul îngust părea a fi prevăzut cu becuri de veghe pe tavan și cu un podeț paralel pentru inspecție. Bond nu ezită și se strecură repede, suportând duhoarea îmbâcsită de pește și amoniac. Cu orice preț trebuia să ajungă la celălalt capăt, înainte ca paznicii să își învingă frica și să conștientizeze semnificația sirenei și a apelului telefonic rămas fără răspuns. Bond alerga împiedicat prin tunelul urât mirositor. Cât mai avea? Două sute de metri? Și pe urmă? Nu avea altă soluție decât să se repeadă afară din tunel și să deschidă focul – să cauzeze panică și să continue să spere. Va pune mâna pe unul din muncitori și va afla unde au dus-o pe fată. Iar apoi? Ajungând în locul respectiv, ce avea să găsească? Ce mai rămăsese din ea?

Bond alergă mai repede, cu capul plecat, privind podețul îngust de scândură, întrebându-se ce s-ar putea întâmpla dacă ar călca greșit și s-ar plonja în râul de guano. Ar fi în stare să se redreseze, sau ar fi purtat până la capăt, până ce burduful l-ar scuipa peste movila sub care era îngropat Doctor No?

Izbindu-se cu creștetul de un abdomen moale și simțind o pereche de mâini în jurul gâtului, Bond realiză că era prea târziu pentru a mai apela la revolver. Singura sa reacție fu să se repeadă înainte ca un bivol, iar picioarele adversarului cedară sub presiunea umerilor săi, urmă un țipăt strident, iar trupul se prăvăli pe spate.

Bond era cât pe ce să îi dea un brânci pe banda rulantă, când remarcă tonalitatea țipătului și bufnitura delicată a căzăturii. Încremeni pe loc.

Nu se putea!

Drept răspuns, simți dinții ascuțiți mușcându-l de gambă și imediat după, primi fără milă un cot sub centură.

Bond urlă de durere. Încercă să se ferească încolăcindu-se. Chiar și după ce strigase „Honey!” cotul nu se opri din lovit.

Scrâșnea din dinți, în agonie. Era un singur mod de a o opri fără să o arunce pe banda rulantă. O prinse strâns de gleznă și

o săltă din două mișcări peste umăr. Continuă să îl lovească haotic cu un picior în față, dar treptat realiză că ceva nu era în regulă.

— Gata, Honey! Eu sunt!

Prin huruitul metalic al benzii, răcnetul lui Bond îi ajunse cumva la urechi. O auzi strigând dinspre podea „James!" și se prinse strâns de picioarele lui:

— James, James!

Bond o lăsă încet jos. Îngenunche și o cuprinse în brațe, strângând-o cât putea de tare.

— O, Doamne, Honey, Honey. Ești teafără? Disperat, uluit, o îmbrățișa neîncetat.

— Da, da! James! Simți atingerea mâinilor ei pe spate, prin păr. James, dragul meu! zise ea, căzându-i la piept, plângând în hohote.

— Stai liniștită Honey. Bond o mângâie pe cap. Doctor No e mort. Dar acum trebuie să fugim, trebuie să scăpăm de-aici. Haide! Cum ieșim din tunel? Pe unde ai ajuns aici? Haide, repede!

De parcă ar fi fost ascultați, banda rulantă se opri brusc.

Bond o săltă pe Honey în picioare. Avea pe ea o salopetă murdară, suflecată la mâini și la picioare. Îi era cu câteva numere mai mari. Arăta ca o fată în pijamale de bărbați. Stratul de pudră de guano de pe fața ei era brăzdat de urmele de lacrimi. Îi răspunse dintr-o suflare:

— Pe acolo! E un tunel lateral care duce la garaje. Or să vină după noi?

Nu era timp să vorbească. Bond spuse hotărât:

— Vino după mine! și o luă la goană. Din spate, pașii ei răsunau ritmic în liniștea pustie. Ajunseră la bifurcația tunelelor. Pe unde aveau să vină după ei? Pe tunelul lateral sau pe lângă banda rulantă? Sunetul vocilor din fundul tunelului lateral veni drept răspuns la întrebare. Avansară încă un metru în tunelul principal. Bond o cuprinse apoi pe fată în brațe și îi șopti:

— Îmi pare rău, Honey. Se pare că va trebui să-i omor.

— Bineînțeles, veni răspunsul ei în șoaptă, foarte hotărât. Îi

strânse mâna și se dădu la o parte, pentru a îi face loc. Apoi își astupă urechile cu degetele.

Bond scoase revolverul din pantaloni. Încet, desprinse cilindrul și verifică dacă toate cele șase cartușe erau la locul lor. Nu era încântat de ce urma să facă, va omorî iarăși cu sânge rece, dar acești oameni erau niște gangsteri, bodyguarzii forțoși care se ocupau de treburile murdare. Cu siguranță, ei erau criminalii și nu el. Poate ei erau cei care îl omorâseră pe Strangways și pe asistenta lui. Oricum, nu avea rost să își facă mustrări de conștiință. Ucide sau ești ucis. Trebuia să o facă, și cât mai eficient.

Vocile se apropiau. Erau trei bărbați nervoși, vorbeau tare. Probabil că trecuseră mulți ani de când umblaseră ultima oară la tunel. Bond se întreba dacă o vor lua direct în direcția benzii rulante, sau va trebui să-i împuște din față?

Acum erau foarte aproape. Le putea auzi fiecare pas.

— Și cu asta, îmi datorezi zece dolari, Sam.

— Las' că vezi diseară. Dăm cu zaru', băiete. Dăm cu zaru'.

— Nu mai dau cu niciun zar, frate. O să mă distrez un pic cu fătuca aia albă.

— Ho, ho, ho.

Apăru primul, apoi al doilea și al treilea, fiecare bălăngănind un revolver în mână.

— Eu nu prea cred că o s-apuci, zise Bond apăsat.

Cei trei se întoarseră cu gurile căscate. Bond îl împușcă pe cel din spate în cap și pe cel din mijloc în stomac. Primul ridicase arma. Un glonț îi șuieră lui Bond pe lângă ureche, pierzându-se în întuneric. Urmă bubuitura armei lui Bond. Bărbatul duse o mână la gât, se întoarse încet cu spatele și se prăbuși. Ecourile împușcăturilor vuiră prelung în tunel. Un val fin de praf se ridică în aer și se așeză la loc. Două trupuri zăceau nemișcate. Bărbatul împușcat în stomac se zvârcolea convulsiv.

Bond vâri revolverul înapoi în pantaloni.

— Hai, îi spuse scurt lui Honey.

O luă de mână și o trase pe gura tunelului lateral.

— Îmi pare rău, zise el și o luă la goană, trăgând-o după el.

— Fii serios, îi răspunse ea. Apoi nu se mai auzi niciun sunet în afară de lipăitul tălpilor goale pe podeaua de piatră.

Aerul era mai respirabil în tunelul lateral și avansau mult mai ușor, însă după momentul tensionat al focurilor de armă, durerea începea să pună stăpânire pe Bond. Alerga mecanic. Aproape că nici nu se gândea la fata din spatele lui. Nu se gândea decât la durerile sale și la problemele care îi așteptau în capătul tunelului.

Nu își putea da seama dacă cineva auzise împușcăturile și nu avea nicio idee ce fel de rezistență va mai întâmpina. Singurul plan era să împuște tot ce îi stătea în cale și cumva să ajungă în garaj, la tancul de mlaștină. Aceea era singura lor speranță de a se întoarce pe coastă.

Becurile fade din tavan pâlpâiau pe deasupra capetelor lor. Tunelul continua să se întindă tot înainte. În spatele lui, fata se împiedică. Bond se opri, simțindu-se vinovat. Honey întinse mâna și preț de o clipă se sprijini de el, gâfâind.

— Îmi pare rău, James, doar că…

Bond o strânse la piept.

— Te-ai rănit? întrebă el îngrijorat.

— Nu, doar că sunt foarte obosită. Și m-am tăiat la picioare pe munte. Tot mă împiedicam pe întuneric. Haide să mergem un pic la pas. Aproape am ajuns. Și e o ușă care dă în garaj înainte de atelier. Nu putem să mergem pe acolo?

Bond o trase mai aproape.

— Chiar asta căutam, Honey. E singura noastră scăpare. Rezistă până ajungem acolo. Chiar avem o șansă.

Bond o cuprinse pe după talie. Parcă nu voia să-i vadă tălpile. Știa că se tăiase rău. Nu avea rost să-și plângă unul altuia de milă. Nu era vreme de așa ceva, dacă voiau să supraviețuiască.

Porniră din nou, fața lui Bond încordată de efortul suplimentar, iar Honey lăsând urme însângerate de pași pe podea. La mică distanță se afla o ușă în peretele tunelului, era întredeschisă, iar dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Honey șopti pe un ton disperat.

Bond scoase pistolul și împinse ușa cu mare grijă. Garajul

era gol. Sub luminile de neon, dragonul negru-auriu pe roți părea un decor rătăcit de carnaval. Era orientat spre ușile barăcii, iar chepengul cabinei era deschis. Bond spera doar ca rezervorul să fie plin și că mecanicul reușise deja să îl repare.

Dintr-odată, de undeva de afară, se auzeau mai multe voci. Câțiva oameni păreau să vină înspre baracă, alarmați.

Bond o luă pe Honey de mână și fugiră înainte. Era un singur loc unde se putea ascunde – în tanc. Fata se strecură prima, iar Bond o urmă, trăgând chepengul după el. Se chirciră, așteptând. Bond se gândea la cele trei gloanțe rămase. Mult prea târziu, își aminti de raftul cu arme de pe perete. Vocile erau chiar în dreptul barăcii. Auziră poarta deplasându-se greoi pe șine, apoi o forfotă de glasuri.

— Da' de unde știi că s-a tras?

— N-avea ce altceva să fie. Crede-mă că știu.

— Haideț', bă, să luăm puștile. Uite, Joe! Ia-o p-aia, Lemmy! Și câteva grenade. Vezi cutia de sub masă.

În sală răsună clinchetul metalic al cartușelor, al siguranțelor trase. Fiecare își încărca pușca.

— Cre că a luat-o unu' razna. N-are cum să fie englezoiu'. Ai văzut, mă, cât de mare-i caracatița aia? Doamne ferește! Ș-alelalte chestii pe care le-a băgat Doctoru' prin burlan. Ce să zic de fătuca aia albă? Nu prea cred că mai e-n formă dimineața asta. S-a dus careva să vadă?

— Nu domnu'.

— Nu.

— Nu.

— Ho, ho. Glumeam cu voi, măi băieți. Tipa de pe stâncă e o bucată așa de bună!

Se auziră din nou pașii. Apoi unul dintre ei spuse:

— Hai să mergem! Doi în față până ajungem la tunelu' principal. Trageți la picioare, că o să vrea Doctoru' să se joace cu el.

— Hihi!

Se auzi ecoul gol al pașilor pe beton. Bond își ținu respirația, simțindu-i chiar în dreptul lui. Avea oare să observe ușa închisă de la tanc? Grupul trecu însă mai departe și intră

în tunel, iar zgomotul se stinse treptat.

Bond o apucă pe Honey de mână și duse un deget la buze. Încet, ridică chepengul și ascultă din nou. Nimic. Sări din tanc și se îndreptă spre poarta întredeschisă. Aruncă discret o privire. Nu văzu pe nimeni. În aer era un miros de prăjeală care îi lăsa apă în gură. Din clădirea alăturată, se auzea un clinchet de farfurii și oale, iar într-o altă baracă, cineva cânta un calypso la chitară. Câinii începură să latre anemic, apoi se potoliră. Erau dobermani.

Bond se întoarse și alergă până în capătul garajului. Tunelul era cufundat în tăcere. Bond împinse ușor ușa care dădea în tunel și apoi o încuie. Merse la rafturile cu arme din perete și alese încă un Smith & Wesson și o carabină Remington. Verifică muniția, se întoarse la tanc și le înmână fetei. Mai rămăsese poarta. O urni cu umărul și o împinse încet până la capăt. Metalul gol pe dinăuntru zornăia prelung. Bond fugi înapoi și se urcă în tanc, așezându-se direct în scaunul pilotului.

— Honey, trage capacul, șopti el pregătit, făcând contactul.

Acele indicatoarelor din bord ajunseră imediat la maxim. Slavă Domnului că pornea ușor. Alte motoare diesel erau lente. Bond apăsă până la capăt pedala de ambreiaj.

Scotea un zgomot asurzitor, ca de râșniță. Probabil că se auzise în toată tabăra! Bond se opri și încercă din nou. Motorul tuși și se înecă. Încă o încercare și de data aceasta minunăția se puse în mișcare, iar pulsul mecanic puternic se întețea pe măsură ce Bond mărea turațiile. Acum, bag-o cu grijă în viteză. În ce viteză? Încearcă așa. Da, era bine. Salvarea lor! Doamne, aproape că se oprise în loc. Dar acum erau deja pe drum și Bond apăsă pedala până la capăt.

— Ne urmărește cineva? Bond trebuia să strige pentru a se face auzit.

— Nu. Ba da, stai. A ieșit un om dintr-o baracă. Și încă unul! Strigă la noi și ne fac semn. Acuma au ieșit mai mulți. Unul a plecat în goană, altul s-a întors în baracă. Vine cu o pușcă s-a culcat la pământ. Trage în noi!

— Trage oblonul! Rămâi lipită de podea!

Bond se uită cu coada ochiului la indicatorul de viteză. Treizeci la oră. Mergeau la vale. Mai repede de atât nu putea. Bond avea grijă să mențină roțile uriașe pe drum. Cabina se clătina și se zgâlțâia pe suspensii. Îi venea greu să nu scape manetele din mână și pedala de sub picior. Un pumn de fier ricoșă în cabină, apoi încă unul. De la ce distanță? O sută și ceva de metri? Nu țintise rău! Dar asta a fost tot.

— Ia uită-te, Honey! Trage oblonul un pic, strigă el.

— S-a ridicat. Nu mai trage. Toți se uită după noi – s-a strâns o mulțime. Stai, mai e ceva. Au dat drumul la câini! E cineva cu ei. Vin la vale după noi. O să ne prindă?

— N-are nicio importanță. Hai, vino lângă mine, Honey. Ține-te bine. Ai grijă să nu dai cu capul de tavan.

Bond încetini un pic. Fata venise lângă el, iar el îi zâmbi din colțul gurii.

— Doamne, Honey. Am scăpat. Când ajungem la lac ne oprim și scăpăm de câini. Din ce știu despre brutele astea, dacă împușc unul, restul haitei o să se repeadă să-l mănânce.

Bond simți atingerea mânii lui Honey pe gât. Rămaseră așa o bucată de drum, la vale. Ajunși la lac, Bond avansă cincizeci de metri în apă întoarse mașinăria și așteptă pe loc cu motorul pornit. Prin geamul îngust putea vedea haita ivindu-se în peisaj. Luă o pușcă și o strecură prin apertură. Câinii lipăiau deja prin apă. Bond nu slăbi degetul de pe trăgaci și ținti în mijlocul lor. Unul din câini se prăbuși în apă. Apoi încă unul. Îi putea auzi schelălăind peste huruitul motorului. În apă se răspândeau pete de sânge. Începuseră să se bată între ei. Văzu un câine năpustindu-se asupra unuia din cei căzuți și mușcându-l de ceafă. Toți păreau să fi căpiat. Bond descărcă cartușul în mijlocul lor și lăsă pușca din mână.

— Și cu asta, am încheiat, zise el și se repezi să bage mașinăria în viteză. Se întoarse, străbătu apa mică a lacului înspre o despărțitură dintre mangrove, aflată la distanță, unde se deschidea gura râului.

Timp de cinci minute avansară în liniște. Bond puse o mână pe genunchiul fetei.

— Cred că am scăpat, Honey, spuse el. Când vor afla că a

murit șefu' vor intra în panică. Câțiva mai răsăriți o să încerce să fugă în Cuba cu avionul sau șalupa. Vor vrea să scape cu viață. Oricum, nu o să urcăm în canoe până ce nu se întunecă. Cred că e deja în jur de zece. Ar trebui să ajungem pe coastă într-o oră. O să ne odihnim și vom încerca să ne-adunăm puterile pentru trecerea cu barca. Vremea pare să fie bună și va fi o noapte cu mai multă lună. Crezi că ești în stare?

Mâna ei îl strânse delicat de ceafă.

— Bineînțeles că da, James. Dar tu? Arăți îngrozitor! Arsurile și vânătăile. Ce sunt urmele alea roșii de pe burtă?

— Îți povestesc eu mai târziu. O să fie în regulă. Dar spune-mi ce-ai pățit aseară. Cum naiba ai reușit să scapi? Ce nu a funcționat la planul lui nenorocit? Toată noaptea nu m-am putut gândi decât la tine, zăcând acolo, devorată încet de crabi. Doamne, cum a putut să se gândească la așa ceva?! Ce s-a întâmplat, exact?

Fata chicoti ușor. Bond o privi cu coada ochiului. Părul ei auriu era ciufulit, iar ochii albaștri păreau încercănați, dar altfel părea atât de voioasă, ca și cum tocmai se întorsese de la o petrecere.

— Omul ăla credea că știe el tot. Bietul moș.

Vorbea de Doctor No de parcă ar fi fost un învățător incompetent. Crabii negri nu sunt chiar așa periculoși.

— În primul rând, nu mă deranjează dacă se cațără un animal pe mine, iar crabii ăia nu ar începe oricum să ciupească din ceva care stă nemișcat și nu sângerează deloc. Ideea e că nici nu prea le place carnea. Se hrănesc mai mult cu plante. Dacă nu mințise în legătură cu negresa, probabil că fata avusese o rană deschisă sau a murit de frică. Voia să mă testeze cât rezist. Ce moș împuțit. Am leșinat atunci pentru că știam că pentru tine îți pregătise ceva mult mai rău.

— Doamne. Mi-ar fi prins bine să știu asta atunci. Mi-am închipuit că te-au făcut bucățele.

— Normal că a fost neplăcut să mă dezbrace și să mă lege de o stâncă, răspunse ea. Dar bărbații ăia nu s-au atins de mine. Au comentat pe seama asta, dar pe urmă au plecat. Nu a fost plăcut nici să zac acolo, dar mă gândeam la tine și la cum

aș putea să ajung la Doctor No să îl omor. Apoi am auzit crabii în fugă – așa zicem în Jamaica – și imediat s-au apropiat, mișunând cu sutele. Am rămas nemișcată și m-am gândit la tine. Au trecut pe lângă mine și peste mine. Puteam la fel de bine să fi fost o piatră, chiar nu le-a păsat. M-au gâdilat un pic. Și m-au ciupit un pic de păr. Dar nu miros urât. Am așteptat pur și simplu să se lumineze. În zori se bagă în găurile lor să doarmă. Îmi sunt destul de dragi. Mi-au ținut companie. Treceau din ce în ce mai puțini, iar la un moment dat nu mai venea niciunul, așa că am putut să mă mișc. M-am forțat să-mi eliberez mâna dreaptă și, la un moment dat, am reușit. Apoi a fost ușor. M-am furișat printre barăci. Am intrat în atelier și acolo am găsit salopeta asta murdară. Pe urmă s-a pus în mișcare banda aia rulantă și o puteam auzi în apropiere. Am bănuit că transporta guano prin munte. Credeam că erai deja mort, continuă ea liniștit pe un tot serios. Așa că m-am gândit că dacă găsesc banda rulantă și trec prin munte, ajung și la Doctor No. Voiam să-l omor. Am luat o șurubelniță cu mine. Când ne-am ciocnit era cât pe ce s-o înfig în tine, doar că n-am apucat s-o scot din buzunar, chicoti ea. Găsisem intrarea în tunel în spatele atelierului și am pornit în goană spre zgomotul benzii. Asta e tot.

Honey îi mângâia în continuare ceafa.

— Fugeam cu ochii în pământ, uitându-mă pe unde calc și dintr-odată m-ai lovit cu capul în burtă. Chicoti din nou. Dragul meu, sper că nu te-am lovit prea tare atunci. Nanny m-a învățat să dau tare în bărbați.

Bond râse.

— Te-a învățat, așa-i?

Își trecu degetele în părul ei și o trase spre el. Gura ei o căută pe a lui, iar buzele li se împreunară.

Mașinăria se zgâlțâi într-o parte. Sărutul se sfârși. Intraseră printre primele rădăcini de mangrove de la gura râului.

Capitolul 20

Datoria

— Sunteți absolut sigur de tot ce-ați zis?

Ochii guvernatorului sclipeau de groază și de ciudă. Cum era posibil să se fi petrecut așa ceva chiar sub nasul lui, pe un teritoriu ce aparținea Jamaicăi? Ce va spune Ministerul Colonial despre asta? Parcă vedea deja plicul lung, bleu-ciel, pe care scria; „Confidențial. Doar pentru persoana vizată”, și hârtia-concept cu marginile late: „Ministrul Colonial m-a însărcinat să vă transmit surpriza lui…”

— Da. Absolut sigur.

Bond n-avea pic de simpatie pentru acest om. Nu agrease primirea de care avusese parte cu prilejul ultimei sale vizite la King’s House și nici comentariile răutăcioase ale Guvernatorului cu privire la Strangways și la fată. Amintirea lor îi făcea plăcere cu atât mai puțin acum, când știa că prietenul său și fata zăceau pe fundul lacului Mona.

— Ei bine… nu trebuie să lăsăm aceste lucruri să ajungă în presă înțelegeți? Îi voi trimite raportul meu domnului ministru cu următoarea poștă. Sunt sigur că mă pot baza pe…

— Scuzați-mă, vă rog.

Brigadierul în Comandă al Forțelor Caraibeene de Apărare era un tânăr soldat modern, de 35 de ani. Avea suficientă experiență militară încât să nu se lase impresionat de relicve din epoca edwardiană a guvernatorilor, pe care îi cataloga la grămadă drept „cârcotași nostalgici care se umflă în pene”.

— Comandantul Bond nu cred că ar fi comunicat cu cineva din afara departamentului său. Domnule, cred că ar trebui să luăm măsuri ca insula Crab Key să fie curățată, fără să mai așteptăm aprobarea de la Londra. Pot pune la dispoziție un pluton gata de îmbarcare până diseară. HMS *Narvik* a sosit ieri. Dacă programul ei de recepții și petreceri ar putea fi

decalat cu 48 de ore… Brigadierul lăsă sarcasmul să vorbească în numele lui.

— Sunt de acord cu dumnealui, spuse directorul poliției aspru.

Știa că o acțiune rapidă l-ar scăpa de mustrări, dar trebuia să aibă loc urgent.

— Și, în orice caz, va trebui să acționez imediat împotriva diverșilor jamaicani care par implicați, continuă el. Va trebui să-i pun pe scafandri la treabă în Mona. Dacă e să „curățăm" acest caz, nu ne putem permite să așteptăm până se mișcă Londra. După cum spune domnul – pardon – comandantul Bond, majoritatea gangsterilor de pe insulă vor fi ajuns deja în Cuba. Trebuie să iau legătura cu omologul meu din Havana și să-i prindem înainte să apuce să se facă nevăzuți. Trebuie să ne mișcăm imediat.

În camera rece și întunecoasă unde se ținea întâlnirea, domnea tăcerea. Pe tavanul de deasupra mesei masive de conferință, din lemn de mahon, soarele se reflecta imprevizibil. Bond ghici că razele pătrundeau printre jaluzele, răsfrânte de apa unei fântâni sau a unui iaz artificial din grădină. Din depărtare se auzea sunetul mingilor de tenis lovite. Tot în depărtare, se auzi o voce de fetiță:

— Frumos. Tu servești, Gladys.

Copiii guvernatorului? Secretarele? Din cele două capete ale camerei, Regele George al VI-lea și respectiv Regina, vegheau asupra mesei, cu grație și voie bună.

— Care este părerea domnului asistent-șef? Vocea guvernatorului părea grăbită.

Bond ascultă primele câteva cuvinte. Înțelese că Pleydell-Smith era de acord cu ceilalți doi. Se opri din ascultat. Imaginația îl făcu să se gândească la o lume de terenuri de tenis, iazuri, regi și regine, la Londra și la oamenii fotografiați cu porumbei pe cap în Trafalgar Square, la forsiția care avea să înflorească pe marginea șoselei, la May, scumpa lui menajeră care probabil că acum se trezea să își facă o ceașcă de ceai în apartamentul din King's Road (aici era ora unsprezece, dar în Anglia trebuia să fi fost ora patru), la

primele metrouri care numai ce apăruseră și care zguduiau pământul de sub dormitorul său rece și întunecat. Se gândi la vremea liniștită din Anglia: valurile de aer cald și perioadele reci – „Singura țară unde poți să ieși la plimbare în orice zi a anului” – să fi fost din *Scrisorile* lui Chesterfield? Apoi Bond se gândi la Crab Key, la vântul cald, năpraznic care începea să adie, la duhoarea gazului de baltă degajat de mlaștinile de mangrove, la stânca de coral, colțuroasă și gri, și găurile în care acum se refugiaseră crabii negri, la ochii lor roșu cu negru, rotindu-se țanțoși cu ușurință când vreo umbră vreun nor, sau o pasăre le întuneca micul teritoriu. Înapoi coloniile de zburătoare albe, maro și roz ce pândeau pești la apă mică, se luptau sau își păzeau cuibul în timp ce mai sus, pe guaneră, cormoranii se întorceau de la micul lor dejun pentru a-i prezenta chiria, măsurată în miligrame, proprietarului care nu mai putea să o ridice. Și unde era acest proprietar? Bărbații de pe SS *Blanche* cu siguranță că îl dezgropaseră deja. Semne vitale fuseseră verificate, iar apoi corpul plasat undeva. Oare spălaseră cadavrul de praful gălbui și îl îmbrăcaseră în kimono-ul său în timp ce căpitanul telefonase la Anvers, cerând instrucțiuni? Și unde a ajuns oare sufletul lui Doctor No? Fusese un suflet rău sau, pur și simplu, unul nebun? Bond își aminti de corpul contorsionat și ars din mlaștină, care fusese Quarrel. Își aminti de bărbatul acela uriaș, dar atât de gentil, de ochii săi gri și inocenți care scrutau orizontul permanent, de simplele pofte și dorințe, de seriozitatea față de superstiții și instincte, de greșelile copilărești și de loialitatea și chiar dragostea pe care i-o dovedise Quarrel – căldura, acesta era cuvântul pe care îl căuta – căldura acestui om. Cu siguranță că nu ajunsese în același loc ca și Doctor No. Orice se întâmpla cu oamenii după ce mureau, cu siguranță că exista un loc pentru cei buni și unul pentru cei răi. Unde urma Bond să ajungă oare, când îi va veni rândul?

Asistentul-șef menționă numele lui Bond. Agentul își reveni din visare.

— … a supraviețuit este absolut extraordinar! Sunt de părere că ar trebui să ne arătăm recunoștința față de

comandantul Bond și Serviciile Secrete prin acceptarea sfaturilor dumnealui. Se pare că Bond a rezolvat trei sferturi din treabă. Cu siguranță că putem măcar să încheiem ce-a mai rămas.

Guvernatorul mârâi și se uită înspre Bond, care stătea la masă. Tipul nu părea să fie foarte atent, dar nu puteai fi sigur de nimic cu băieții ăștia de la serviciile secrete. E periculos să îi ai în preajmă, dând târcoale peste tot. Și șeful lor avea o groază de arme cu el la Whitehall. Nu voia să se pună rău cu el. Și mai trebuiau să dea o declarație în legătură cu excursia navei *Narvik*. Desigur, presa urma să se vânzolească luându-i interviuri. Brusc, guvernatorul își imagină titlurile din ziare: „GUVERNATORUL IA MĂSURI RAPIDE… INTERVINE CEL MAI PUTERNIC OM DE PE INSULĂ… A SOSIT MARINA!” Poate că, în final, era mai bine așa. Ar fi putut chiar să țină o ceremonie oficială la îmbarcarea trupelor. Da, asta era! Gargill, de la *Gleaner*, era invitat la prânz. Avea să scape câteva aluzii de față cu băiatul acela și va ieși un reportaj de toată frumusețea! Da, asta era. Așa trebuia să își joace cărțile.

Guvernatorul ridică mâinile și le lăsă să cadă pe masă, semn că cedase. Privi persoanele din audiență cu un zâmbet fals pe buze, recunoscând înfrângerea.

— Domnilor, mă dau bătut. Ei bine, de această dată, spuse el pe un ton părintesc, ca și cum s-ar fi adresat unor copii, accept verdictul dumneavoastră. Domnule asistent, dacă binevoiți să îl chemați pe comandantul de pe HMS *Narvik* și să îi explicați situația. Tot ce ține de detaliile militare rămâne la latitudinea domnului brigadier Templar. Și am încredere în domnul director că știe cum trebuie procedat.

Guvernatorul se ridică în picioare și-l salută pe Bond, înclinând din cap.

— Tot ce mai trebuie să fac, conchise el, este să îmi exprim mulțumirea și aprecierea față de comandantul, hm, Bond, pentru sprijinul acordat în această chestiune. Domnule comandat, fiți sigur că voi avea grijă să menționez implicarea dumneavoastră cu prima ocazie, când voi lua legătura cu domnul ministru.

•

Afară, pietrișul de pe alee era scăldat în lumina soarelui. În mașină, Bond se simțea ca la saună. Dureros, își sprijini mâinile învinețite pe volan.

Pleydell-Smith băgă un cap pe geam.

— Ai auzit vreodată de expresia jamaicană „rars”? întrebă el.

— Nu.

— „Hai rars!” e o expresie vulgară care înseamnă, ăăă, „mai du-te undeva”. După părerea mea, ar fi fost potrivit să o folosești mai devreme. Pleydell-Smith flutură din mână, vrând parcă să dea uitării purtarea șefului său. În orice caz, te mai pot ajuta cu ceva? Chiar trebuie să te întorci la Beau Desert? La spital au zis că vor să te țină neapărat o săptămână.

— Mersi, spuse Bond scurt, dar chiar trebuie să mă întorc. Vreau să văd dacă fata e bine. Le spui tu celor de la spital că voi reveni mâine? Ai trimis șefului meu înștiințarea?

— Am trimis-o de urgență.

— Bine, atunci. Bond introduse cheia în contact. Sper că asta e tot. Vorbește cu cei de la Institutul Jamaica în legătură cu fata, da? Chiar știe o grămadă despre fauna locală. Și nu din cărți. Dacă au o slujbă potrivită… Mi-ar plăcea să o văd la casa ei. O să o duc la New York și o să aranjez pentru ea operația. Ar putea să înceapă la câteva săptămâni după. Bond părea jenat. Chiar e o fată pe cinste. Când se întoarce… Poate tu și soția ta… Înțelegeți. Vreau să știu doar că se interesează cineva de ea.

Pleydell-Smith zâmbi. Părea să înțeleagă.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta. O să mă ocup eu de tot. Betty se pricepe la chestii de genul ăsta. O să vrea să o ia pe fată sub aripa ei. Altceva? Ne vedem în câteva zile, oricum. La spital e groaznic de cald acum. Poate o să vrei să dormi o noapte sau două la noi, înainte să te întorci – adică înainte să pleci la New York. Am fi bucuroși să vă primim pe amândoi.

— Mersi. Mersi pentru tot. Bond băgă mașina în viteză și porni pe alee în jos, printre arbuștii tropicali încinși. Mergea repede, răscolind pietrișul în urma lui. Voia să fie cât mai

departe de King's House și de tenis și de toți regii și reginele. Voia să scape cât mai repede și de amabilul Pleydell-Smith. Lui Bond îi era simpatic, dar acum tot ce voia era să treacă de Junction Road și să fie pe drum, înspre Beau Desert, departe de lumea civilizată. Trecu în viteză pe lângă santinela de la poartă și demară pe drum, apăsând pedala până în podea.

Întoarcerea în Jamaica, sub lumina stelelor, se petrecuse fără niciun incident. Nimeni nu a venit după ei. Fata s-a ocupat cel mai mult de cârmă și vâsle. Bond nu s-a opus ideii. A zăcut întins pe fundul bărcii, complet epuizat, țeapăn ca un mort. S-a și trezit de câteva ori, ascultând clipocitul valurilor din jur, admirând profilul ei liniștit în lumina stelelor. Leagănul molcom al mării îl adormea mereu la loc, iar coșmarurile de pe Crab Key se năpusteau asupra lui. Dar nu îi păsa. Era convins că nu îi va mai păsa de vreun coșmar de acum încolo. Având în vedere prin ce trecuse cu o noapte în urmă, nimic nu îl mai putea speria.

S-a trezit, când un vârf de mărgea lovea barca. Se apropiau de reciful de lângă Morgan's Harbour. Primul pătrar al lunii strălucea pe cer, apa din jur era limpede, argintie. Fata ridicase pânza. Au traversat golful în liniște, îndreptându-se spre fâșia de plajă. Când a simțit pupa împotmolită sub capul lui în nisip, și-a dat seama că reușiseră. Ea l-a ajutat să se ridice din canoe. Sprijinindu-se de ea s-a târât până în casă. A scrâșnit din dinți, strângând-o de umăr, atunci când i-a tăiat hainele de pe el și l-a băgat sub duș. Fata nu spusese nimic când îi văzuse trupul vânăt în lumină. A răsucit robinetul până la capăt și l-a frecat din cap până în picioare cu săpun, ca pe un cal. Apoi l-a scos din apă și l-a șters cu grijă cu prosoape curate, care s-au pătat imediat de sânge. Bond întrezărise sticla de spirt. A scrâșnit din dinți, agățându-se de marginea chiuvetei. Înainte să înceapă să îi dezinfecteze rănile, Honey s-a întors spre el și l-a sărutat. I-a spus gingaș:

— Ține-te bine, dragul meu. Poți să plângi. O să te doară.

Simțind cum toarnă insuportabilul lichid peste răni, Bond lăcrimase fără a se mai jena.

La răsărit, amândoi au luat micul dejun, privind cum se

crăpa de zori deasupra golfului. Apoi a urmat drumul nesfârșit până la Kingston, masa de operație, camera de gardă. A fost chemat Pleydell-Smith. Nimeni nu a întrebat nimic. I-au tratat rănile cu Merthiolat și cu un unguent taninos. Un doctor priceput, de culoare, a completat conștiincios un raportul de gardă. Oare ce scrisese? Probabil doar „contuzii și arsuri multiple”. Apoi, promițând să revină în salon a doua zi, Bond a plecat împreună cu Pleydell-Smith la King’s House, unde a avut loc o primă întâlnire, lungă cât o conferință în toată regula. Bond a trimis o înștiințare scurtă cu monograma sa, pentru M, via Ministerul Colonial, pe care o încheiase sec: „REGRET NEVOIE IAR CONCEDIU MEDICAL STOP RAPORT CHIRURG PE DRUM STOP ROG INFORMEAZĂ ARMURIER SIMTH & WESSON INEFICIENT VERSUS ARUNCĂTOR-FLĂCĂRI TERMINAT”.

Bond ghida micuța mașină de-a lungul nenumăratelor serpentine, gonind spre Coasta de Nord. Regreta acum gluma făcută. M n-avea s-o guste. Fusese ieftin din partea lui. Stricase și o monogramă degeaba. În fine! Bond trase brusc din volan pentru a evita un autobuz roșu, amenințător, cu destinația „Brownskin Gal” inscripționată pe plăcuță. Pur și simplu dorise să îi spună lui M că misiunea lui nu fusese tocmai o vacanță cu burta la soare. Urma să își ceară scuze în raportul scris.

În dormitorul lui Bond era răcoare, întuneric. Lângă patul îmbietor îl aștepta o farfurie cu sandwichuri și un termos plin de cafea. Pe perna observă o foaie de hârtie, pe care era scris ceva cu litere mari, de copil. „În seara aceasta rămâi la mine. Nu pot să las animalele singure, pentru că fac scandal. Și nu pot să te las nici pe tine. Și nici nu ți-ai achitat datoria. Vin la șapte. A ta, H.”

Fata apăru pe înserat în grădină. Bond o aștepta cu al treilea pahar de whisky cu gheață în mână. Purta o fustă de bumbac, cu dungi albe și negre și o bluză strâmtă roz. Părul ei blond mirosea a șampon ieftin. Părea incredibil de proaspătă și de frumoasă. Plecară amândoi, mergând de mână pe poteca îngustă, dar bine bătătorită, printre trestiile de zahăr. Merseră

mult timp pe cărare, prin jungla deasă, parfumată, din jurul lor. Apoi se întrezări un petic de gazon bine îngrijit, în dreptul unor ziduri mari, dărăpănate. De la baza lor pornea un șir de trepte. Ducea în jos, înspre o ușă greoaie, pe sub care se strecura un licăr de lumină.

— Să nu îți fie frică, spuse fata privindu-l din prag. Cam toate sunt pe câmp acum, trestia e înaltă.

Bond nu știa exact la ce să se fi așteptat în primul rând. Își închipui o podea de pământ și niște pereți umezi. Poate câteva piese de mobilier, un pat rupt acoperit cu un morman de haine jerpelite și o duhoare de grădină zoo. Avea să își aleagă cuvintele atent, nevrând să o jignească.

În schimb, locul părea să arate mai degrabă ca interiorul unei cutii mari de trabucuri scumpe. Podeaua și tavanul erau din lemn de cedru bine lustruit, emanând un miros specific, iar pereții erau placați cu bambus. Din tavan, un frumos candelabru de argint cu doisprezece lumânări aprinse lumina încăperea. Sus de tot se aflau trei ferestre pătrate, prin care se reflecta lumina cerului negru înstelat. Mobilierul consta în câteva piese frumoase, de secol XIX. Sub candelabru era o masă cu tacâmuri pentru doi, doar piese scumpe de antichități – argint și cristal.

— Ce cameră frumoasă, Honey! spuse Bond. Din ce îmi povestiseși, mă gândeam că locuiești într-o grădină zoologică.

Fata râse bine dispusă.

— Am scos argintăria și celelalte chestii. E tot ce am și am stat toată ziua să le lustruiesc. Niciodată nu am mai făcut asta până acum. Dar arată destul de bine, nu-i așa? Știi, de regulă pe perete țin multe cuști mici. Îmi place să am animăluțele pe post de companie. Dar acum că ești tu cu mine… Fata tăcu, iar apoi continuă gesticulând cu brațul înspre cealaltă ușă.

— Dormitorul meu e acolo. E foarte mic, dar încăpem amândoi. Acum haide să mâncăm. Îmi pare rău că nu avem mâncare caldă – doar homari și fructe.

Bond se îndreptă către ea, o luă în brațe și o sărută pasional. Apoi o strânse la piept și o privi în ochi.

— Honey, ești o fată minunată. Ești una dintre cele mai

încântătoare femei pe care le-am cunoscut. Sper ca lumea să nu te schimbe prea mult. Chiar vrei să te operezi? Mie îmi place fața ta așa cum e ea. E o parte din tine. E o parte din tot.

Fata se încruntă și se eliberă din îmbrățișarea lui.

— În seara aceasta nu te vreau serios. Nu vorbi despre lucrurile astea. N-am chef să vorbesc despre ele. Aceasta e noaptea noastră. Te rog, vorbește-mi despre iubire. Nu vreau să aud nimic altceva. Îmi promiți? Acum vino, așază-te acolo.

Bond se așeză și îi zâmbi.

— Promit, spuse el.

— Uite, maioneză, continuă ea. Nu e cumpărată. Eu am făcut-o. Și ia și niște pâine cu unt.

Se așeză lângă el și începu să mănânce, uitându-se la el. Văzându-l pe Bond mulțumit, spuse:

— Acum ai putea să începi să îmi vorbești despre iubire. Tot ce știi.

Bond se uită lung la chipul ei auriu, îmbujorat. Ochii fetei străluceau blând la lumina lumânării, dar cu același licăr pe care îl văzuse la prima lor întâlnire de pe plajă, când fata crezuse că Bond venise după scoicile ei. Buzele roșii erau întredeschise. Alături de el, părea să nu mai aibă nicio reținere. Erau ca două animale îndrăgostite. Totul era atât de natural. Nu îi era jenă. Îl putea întreba orice, era sigură că avea să îi răspundă. Era ca și cum ar fi fost deja amanți. Prin bluza strâmtă se întrezăreau vârfurile întărite ale sânilor.

— Ești virgină? întrebă Bond.

— Nu chiar. Ți-am mai spus… omul ăla.

— Ei bine… Bond își dădu seama că nu mai putea lua nicio înghițitură. Gura i se uscase, tânjind după ea. Honey, continuă el, ori mâncăm, ori facem dragoste. Nu amândouă odată.

— Mâine pleci la Kingston. O să mănânci destul acolo. Acum iubește-mă.

Ochii lui Bond se aprinseră, se ridică și îngenunche lângă ea. O luă de mână și se uită la palma ei. La baza degetului mare se înălța culmea pulsândă – Muntele lui Venus. Bond își lipi capul de pielea fină și mușcă ușor umflătura. Simți apoi cealaltă mână a fetei în părul său și mușcă mai tare. Mâna pe

care o ținea captivă se ondulă în jurul gurii sale. Fata gâfâi puternic. Bond mușcă și mai tare, iar ea țipă și îl trase de păr împingându-i capul la o parte.

— Ce faci? întrebă ea cu ochii mari, întunecați. Era palidă. Apoi își coborî privirea se uită la gura lui și îl trase ușor înspre ea.

Bond îi cuprinse sânul stâng în palmă, ridică mâna mușcată și o trecu împrejurul gâtului. Gurile li se întâlniră într-un sărut pătimaș.

Lumina lumânărilor începu să pâlpâie deasupra lor. O molie intră în cameră pe una din ferestrele deschise. Începu să zboare în cercuri în jurul candelabrului. Fata deschise ochii și privi într-acolo. Se desprinse din sărutare, se ridică în picioare și fără să spună nimic stinse lumânările una câte una. Molia dispăru înapoi afară.

Honey rămase în dreptul mesei. Își descheie nasturii de la bluză și o aruncă pe jos. Apoi fusta. Sub lumina palidă a lunii i se vedea numai conturul. Veni lângă Bond și îl trase de mână în picioare. Îi descheie cămașa și încet îl dezbrăcă de ea. Trupul ei, atât de aproape, mirosea a fân proaspăt cosit și ardei gras. Fata îl conduse de mână până în dormitor. Lumina lunii se revărsa peste patul de o persoană. Pe pat se afla un sac de dormit gata deschis.

Fata dădu drumul mâinii lui Bond și intră în sac. Apoi se uită la el.

— Azi l-am cumpărat. E un sac dublu și m-a costat o grămadă. Scoate-ți pantalonii și vino înăuntru. Mi-ai promis. Ai rămas cu o datorie.

— Dar…

— Fă așa cum spun!

Sfârșit

virtual-project.eu

mastică

{1} Joc de cuvinte: prescurtarea *Rich Road* (de la *Richmond Road*), în traducere, „calea bogaților”. (n. trad.).

{2} Women’s Royal Naval Service – branșa exclusiv feminină a Marinei Regale. (n. trad.).

{3} Arbust tropical cu flori mari, viu colorate. (n. trad.).

{4} Convoaiele arctice PQ au fost printre cele care au făcut legătura dintre Marea Britanie și Uniunea Sovietică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n. trad.).

{5} Otravă vegetală folosită de obicei de indienii din bazinul Amazonului, pentru otrăvirea săgeților de vânătoare. (n. trad.).

{6} Guano – îngrășământ organic rezultat din acumularea și descompunerea excrementelor unor păsări marine. (n. trad.).

{7} Model de avion care poate fi utilizat atât pe apă, cât și pe pământ. (n. trad.).

{8} Oliver Cromwell (1599-l668) – importantă figură militară și politică din istoria Marii Britanii. (n. trad.).

{9} Sir Henry Morgan (1635-l688) – amiral galez și pirat, cunoscut pentru activitatea sa intensă în Caraibe. (n. trad.).

{10} Tufe cu flori roz, răspândite în special în America de Sud. (n. trad.).

{11} În traducere: „Spaima-Caracatițelor”. (n. trad.).

{12} ”Du-o în Jamaica, de unde curge romul”. (n. trad.).

{13} „Nu-mi atinge roșia!”, titlu eufemistic al unei melodii. (n. trad.).

{14} Pește mic, răspândit în Marea Mediterană și Oceanul Atlantic. (n. trad.).

{15} Mașini de sfărâmat materiale dure, folosite în industriile extractive sau de prelucrare. (n. trad.).

{16} În traducere: „Pista Dracului” (n. trad.).

{17} Formație vegetală tropicală, alcătuită din arbuști și arbori, caracteristică țărmurilor maritime mlăștinoase (n. trad.).

{18} Regele Carol I al Angliei (1600-1649), executat din ordinul lui Oliver Cromwell. (n. trad.).

{19} Denumire caraibeană pentru vraci. (n. trad.).

{20} Camera în care se produce arderea combustibilului într-un motor. (n. trad.).

{21} „Florile Alpilor” (fr.; n. trad.).

{22} Fel de mâncare – scoici înfășurate în felii de slănină, servite ca aperitiv. (n. trad.).

{23} Nume generic pentru grupările mafiote chinezești. (n. trad.).

{24} Penitenciar de maximă securitate din New York. (n. trad.).

{25} SNARK – Model de rachetă nucleară, folosit de forțele aeriene ale Statelor Unite ale Americii. (n. trad.).

{26} „Pedeapsă grea și dură” (fr.; n. trad.).

{27} „Lovitura de grație” (fr.; n. trad.).

{28} Monstru marin din mitologia nordică, descris ca fiind o caracatiță de proporții

uriașe. (n. trad.).